

Tiếng sét xanh

Contents

Tiếng sét xanh	1
1. Judith McNaught – Chương 01	2
2. Judith McNaught – Chương 02	8
3. Judith McNaught – Chương 03	19
4. Judith McNaught- Chương 4	21
5. Judith McNaught- Chương 5	33
6. Judith McNaught- Chương 6	39
7. Judith McNaught- Chương 7	45
8. Judith McNaught- Chương 8	49
9. Judith McNaught- Chương 9	54
10. Judith McNaught- Chương 10	56
11. Judith McNaught – Chương 11	61
12. Judith McNaught – Chương 12	66
13. Judith McNaught – Chương 13	76
14. Judith McNaught – Chương 14	83
15. Judith McNaught – Chương 15	90
16. Judith McNaught – Chương 16	92
17. Judith McNaught – Chương 17	109
18. Judith McNaught – Chương 18	114
19. Judith McNaught – Chương 19 - Kết	126

Tiếng sét xanh

Giới thiệu

Trong số các doanh nhân sáng chói nhất của Hoa Kỳ, Nick Sinclair là một huyền thoại... Là chủ tịch,

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieng-set-xanh>

1. Judith Mcnaught – Chương 01

Chương 1

Philip Whithworth ngược nhìn lên, ông chú ý đến những bước chân vội vã trên tấm thảm Đông phương sang trọng trải kín văn phòng tổng giám đốc. Tựa lưng uể oải vào cái ghế xoay bọc da màu hạt dẻ, ông chăm chú nhìn người phó tổng giám đốc đang sải bước đi vào. Ông vội vã hỏi:

— Thế nào? Họ đã thông báo cho biết ai là người cho giá thấp chưa?

Ông phó giám đốc chống tay lên mặt bàn giấy bằng gỗ bóng loáng của Philip. Ông ta phun ra điều bí mật:

— Sinclair là người cho giá thấp. Hãng National Motors sẽ cho hân ký hợp đồng cung cấp tất cả các máy thu thanh gắn trên xe hơi họ sản xuất. Bởi vì Nick Sinclair đã hiến giá thấp hơn giá của chúng ta, với con số ba mươi ngàn đôla Lauren dơ đấy! - Hít vào một hơi dài, ông ta giận dữ nói như rít lên: Cái thằng chó đẻ ấy đã phỗng mắt của chúng ta một hợp đồng năm chục triệu đôla bằng cách hiến giá thấp hơn giá của chúng ta một phần trăm!

Philip nghiêng răng để nén sự tức tối đang sôi lên trong lòng. Ông nói:

— Vậy là lần thứ tư trong vòng một năm, hân đã nằng mắng của ta thêm một hợp đồng lớn nữa. Phải chăng đây là một sự tình cờ?

— Tình cờ? - Ông phó tổng giám đốc lặp lại - Chẳng có sự tình cờ khôn nạn nào ở đây cả, và anh đã biết thế rồi mà, Philip! Một tên nào đó trong bộ phận của tôi đã bị Nick Sinclair mua chuộc. Một tên chó chết nào đó đã do thám chúng ta, phát hiện tổng số tiền mà chúng ta hiến giá trong phong bì đã niêm kín, rồi bắn tin cho Sinclair biết để hân đề nghị một giá rẻ hơn ta chừng vài đôla. Chỉ có sáu người làm việc ở chỗ tôi biết rõ cái giá mà ta sẽ đặt cho thương vụ này; một trong sáu người đó đã do thám chúng ta.

Philip ngồi lúi sâu hơn nữa vào cái ghế của mình, cho đến khi mái tóc bạc trắng của ông ta chạm vào tấm da phía sau lưng.

— Anh đã cho điều tra an ninh về sáu người này. Và chúng ta đã biết là trong số đó có ba người đã lừa dối vợ.

— Nhưng những cuộc điều tra ấy chưa đầy đủ! - Đi thẳng vào vấn đề, ông phó tổng giám đốc đưa tay lên vuốt ngược mái tóc, rồi để tay xuống - Này Philip, tôi biết Sinclair là con ghẻ của anh và anh sẽ làm một cái gì đó để ngăn hân lại. Nếu không, hân sẽ tiêu diệt chúng ta đấy!

Mắt của Philip lạnh như băng:

— Tôi không bao giờ thừa nhận hân là con ghẻ, cả vợ tôi cũng không nhận hân là con nữa. Nào, nói trắng ra, anh muốn đề nghị tôi làm gì để dứt nó?

— Đặt một điệp viên của riêng anh vào công ty của hân, tìm cho ra, ai là kẻ cộng tác với hân ở đây. Tôi không cần biết anh làm gì, nhưng lạy Chúa, anh phải làm một cái gì đó!

Câu trả lời của Philip bị chặn lại bởi tiếng chuông rè rè của hệ thống nội đàm trên bàn giấy. Ông ấn ngón tay vào nút:

— Có chuyện gì vậy, Helen?

Người thư ký riêng trả lời:

— Thưa ông, tôi xin lỗi vì đã cắt ngang câu chuyện của ông. Nhưng có cô Lauren Danner đến đây. Cô ấy nói đã có hẹn với ông để xin việc làm.

Philip bực bội:

— Đúng, cô ấy có hẹn. Tôi đã thuận phỏng vấn cô ấy để giao một công việc ở đây. Bảo với cô ấy chờ chút, lát nữa tôi sẽ gặp.

Ông rời nút bấm và trở lại với người phó tổng giám đốc, dù bận tâm lo lắng, vẫn đang quan sát ông với vẻ tò mò.

— Kể từ khi nào anh lại đích thân làm cuộc phỏng vấn này vậy, Philip?

— Đó chỉ là một cuộc phỏng vấn xã giao - Philip giải thích với tiếng thở dài thiếu thoải mái - Bố cô ấy là bà con xa với tôi, một người anh họ hàng thứ năm, thứ sáu gì đấy, theo tôi biết. Danner là một trong những người bà con mà mẹ tôi đã phát hiện ra từ nhiều năm trước, khi bà sưu tầm để viết cuốn tông chi của dòng họ. Mỗi lần bà tìm ra một đợt các bà con có thể công nhận được, bà mời họ đến đây, tại nhà chúng tôi, làm một “cuộc thăm viếng cuối tuần thú vị” để bà có thể hỏi thêm về tổ tiên của họ, khám phá ra hiện nay họ có thật sự là thân thuộc hay không, và quyết định xem họ có đáng đề cập đến trong cuốn gia phả của bà không.

Danner là giáo sư tại trường đại học Chicago. Ông ấy không tới được, vì vậy ông gửi vợ ông - một người chơi dương cầm cho dàn nhạc - và đứa con gái của ông tới. Bà Danner đã bị tử nạn ô tô mấy năm sau đó, và tôi không còn được nghe tin tức gì về ông ấy, ã đến tuần vừa qua, ông gọi điện và yêu cầu tôi phỏng vấn con gái ông, cô Lauren, để giao cho cô ấy một việc làm. Ông nói rằng không có công việc gì thích hợp cho cô ấy ở Fenster, Missouri, nơi ông đang ở.

— Kể ra ông ấy cũng khá tự phụ khi gọi điện cho anh đấy nhỉ?

Philip tỏ vẻ chịu đựng, ông nói:

— Tôi sẽ dành cho cô gái ấy vài phút trong thời gian ít ỏi của tôi, rồi tôi mời khéo cô ta đi. Chúng ta không có chỗ làm cho bất cứ ai có bằng đại học âm nhạc. Ngay cả nếu có đi nữa, chúng ta cũng không muốn Lauren Danner. Trong đời, tôi chưa bao giờ gặp một đứa bé khó chịu, quá quắt, thô lỗ, và quê mùa như thế. Hồi ấy, nó chừng chín tuổi, bụ bẫm, khuôn mặt đầy tàn nhang và mớ tóc đỏ hoe bù xù trông như không bao giờ được chải. Nó mang một đôi kính gọng sừng trông thật gớm ghiếc, và lạy Chúa, cái đứa bé ấy chơ mũi nhìn vào chúng tôi...

Người thư ký riêng của Philip Whithworth chăm chú nhìn cô gái mặc bộ đồ thật bảnh, màu xanh nước biển sơ mi tay phồng trắng, đang ngồi đối diện. Mái tóc của cô gái vàng óng như mật ong, được buộc lại thành một búi rất thanh nhã, với những sợi tóc uốn cong nơi hai vành tai càng làm tăng nét đẹp sống động, hoàn hảo của khuôn mặt. Gò má cô ta hơi cao, mũi nhỏ, cằm tròn thanh tú, nhưng chính đôi mắt cô mới là điểm có sức lôi cuốn nhất. Dưới hai hàng lông mày vòng cung, những sợi lông mi cong và dài, đã làm cho đôi mắt cô long lanh, lấp lánh màu lam ngọc.

— Ông Whithworth sẽ gặp cô trong vài phút nữa - người thư ký riêng nói một cách lễ phép, thận trọng, và không nhìn chằm chằm nữa.

Lauren rời mắt khỏi tờ tạp chí mà cô đã giả vờ đọc, mỉm cười.

— Cám ơn bà, cô nói, rồi lại cúi đầu, cố trấn tĩnh để chuẩn bị đối mặt đương đầu với Whithworth.

Đã mười bốn năm trôi qua vẫn không làm lu mờ cái ký ức đau xót về hai ngày cô có mặt tại lâu đài lộng lẫy Grosse Pointe, nơi mà toàn bộ gia đình Whithworth, kể cả tôi tớ đã đối xử với Lauren và mẹ cô một cách khinh khi trắng trợn...

Điện thoại trên bàn người thư ký kêu rè rè, làm cho thần kinh của Lauren muốn nảy bật lên. Cô thầm hỏi một cách tuyệt vọng, làm sao cô lại để rơi vào cái tình cảnh khó khăn bất khả này? Nếu cô hay trước cha cô sắp gọi điện cho Philip Whithworth, thì cô đã có thể ngăn ông lại. Khi cô hay, thì điện đã được gọi và cuộc phỏng vấn đã được định ngày. Lúc cô cố phản đối thì cha cô đã bình tĩnh trả lời là Philip hứa dành cho họ một sự ưu đãi, và trừ khi Lauren có thể đưa ra những lý do hợp lý để chống lại việc đến Detroit, còn không thì ông mong cô giữ hẹn mà ông đã xếp đặt.

Lauren đặt tờ tạp chí xuống và thở ra. Dĩ nhiên cô chưa kể cho cha cô biết gia đình Whitworth đã đối xử với cô mười bốn năm trước như thế nào. Nhưng ngay bây giờ, tiền bạc là việc cha cô quan tâm trước hết, và vì thiếu tiền đã làm cho khuôn mặt xanh xao của ông càng trở nên căng thẳng. Mới đây, những người đóng thuế của bang Missouri, vì kinh tế suy thoái, đã bỏ phiếu bác một thứ đảm phụ cho học đường. Vì thế, hàng ngàn thầy giáo bị nghỉ việc ngay tức thì. Trong đó có cha của Lauren. Ba tháng sau đó, ông từ thành phố Kansas trở về nhà sau một cuộc hành trình xin việc không kết quả. Ông đã đặt vali xuống bàn, mỉm cười buồn bã với Lauren và người di ghê của cô.

— Tôi không nghĩ được rằng một cựu giáo sư bây giờ lại có thể làm công việc của một người gác cổng.

Ông nói, trông ông có vẻ xanh xao và kiệt sức lạ lùng. Ông lơ đãng xoa bóp bộ ngực phía gần cánh tay trái, rồi nói thêm một cách ngậm ngùi:

— Có thể như vậy tốt hơn, bởi vì tôi không còn đủ sức để đẩy một lát chổi nữa!

Không có dấu hiệu gì báo trước, ông đã ngã xuống, nạn nhân của một trận đau tim trầm trọng.

Bây giờ ông đã bình phục, nhưng kể từ phút ấy Lauren biết rằng đời cô đã đổi hướng... Không, Lauren nghĩ lại, cô mới sắp sửa? Đổi đời. Sau những năm bôn chọi học hành và những cuộc thực tập đàn dương cầm đến rã rời, và sau khi đậu bằng cao học âm nhạc, cô đã nhận ra rằng cô thiếu quyết tâm, thiếu cao vọng cần thiết để trở thành một nhạc sĩ dương cầm tài ba. Cô đã thừa hưởng tài năng âm nhạc của mẹ cô, nhưng cô đã không toàn tâm toàn ý dành cho nghệ thuật.

Lauren cần cho cuộc đời nhiều hơn cho âm nhạc. Nói một cách khác, âm nhạc đã đánh lừa cô cũng nhiều như đã ban ân cho cô. Vui đầu vào việc học hành, tập luyện và trình diễn để có tiền trả học phí, Lauren chưa bao giờ có thì giờ để ngơi nghỉ và vui chơi. Cho tới khi cô hai mươi ba tuổi, cô đã du hành qua nhiều thành phố khắp nước Mỹ để trình diễn, nhưng những gì cô nhìn thấy được ở các thành phố là các phòng khách sạn, các phòng tập dượt và các sân khấu. Lauren đã gặp vô số người, nhưng không bao giờ có thời gian ột cuộc làm quen ngắn ngủi. Cô đã chiếm được các học bổng, các phần thưởng và giải thưởng, nhưng chưa bao giờ đủ tiền để tiêu dùng, nếu không khó nhọc để làm thêm các việc phụ bán thời gian.

Sau khi đã đầu tư quá nhiều cho âm nhạc, nếu bỏ dở để theo đuổi một nghề khác, thì có vẻ lãng phí. Nhưng bệnh tật của cha cô và những hoá đơn trả tiền cứ dồn dập gửi tới, bắt buộc Lauren phải lấy quyết định mà cô đã từng trì hoãn. Tháng tư, cha cô mất việc, và cùng với chuyện đó, mất cả bảo hiểm về y tế. Tháng bảy, ông mất luôn sức khoẻ. Trong những năm qua, ông đã giúp cho Lauren tiền bạc rất nhiều để nhập trường và học nhạc, bây giờ đến lượt cô phải giúp cha.

Khi nghĩ tới trách nhiệm này, Lauren cảm thấy dường như gánh nặng của cả thế giới đè lên vai cô. Cô cần việc làm, cần tiền, và cần chúng ngay bây giờ. Cô nhìn qua khu tiếp tân lộng lẫy mà cô đang ngồi trong đó, cô cảm thấy lạ lùng và hoang mang, khi cố tưởng tượng chính mình được làm việc ở đại công ty tầm cỡ như công ty này. Dù thế nào đi nữa - nếu được trả lương đủ cao, Lauren sẽ nhận lãnh tất cả công việc gì mà người ta giao cho cô. Những công việc tốt có cơ hội thăng tiến thực sự không có ở Fenster, Missouri, và những việc như thế được trả lương thật tội nghiệp so với những việc tương tự ở các thành phố lớn như Detroit.

Bà thư ký gác ống nghe vào máy điện thoại và đứng lên:

— Ông Whitworth sẽ tiếp cô ngay bây giờ, cô Danner.

Lauren theo bà thư ký đến cánh cửa gỗ chạm rất khéo. Khi bà ta mở cửa, Lauren thầm mong là Philip Whitworth không còn nhớ đến cuộc thăm viếng ngày xưa. Bây giờ đây cô lại bước vào văn phòng của ông ta. Nhiều năm trình diễn trước đám đông đã dạy cho cô biết cách che giấu sự bối rối, và bây giờ cô vững vàng bước tới chỗ Philip Whitworth với một vẻ bình tĩnh thấy rõ.

Ông ta đứng dậy, vẻ ngạc nhiên lộ trên gương mặt quý phái của ông.

— Có lẽ ông không nhớ ra tôi, thưa ông Whitworth - Lauren nói và duyên dáng đưa bàn tay qua bàn giấy của ông ta - tôi là Lauren Danner.

Cái bắt tay của Philip Whitworth rất chặt, và giọng nói của ông ta vang lên như đùa nghịch:

— Thật ra, tôi nhớ cô rất rõ, cô Lauren ạ. Cô là một... cô bé... dễ gì quên...

Lauren mỉm cười, ngạc nhiên vì tính hài hước tự nhiên của ông ta.

— Thật quý hoá! Đáng lẽ ông phải nói là một cô bé quá quắt, thay vì nói một cô bé dễ gì quên.

Với câu đó, một cuộc hưu chiến đã được tuyên bố. Philip Whitworth gật đầu và chỉ một chiếc ghế bọc nhung màu vàng đối diện với bàn giấy:

— Mời cô ngồi.

— Tôi có mang theo đây một bảng tóm tắt thành tích - Lauren nói, rồi đưa cho ông ta một phong bì lấy ra từ cái túi xách đeo vai trước khi ngồi xuống.

Ông Philip mở phong bì cô đưa và rút những bảng đánh máy ra, nhưng đôi mắt nâu của ông nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của cô, tỉ mỉ ngắm từng đường nét tiêu biểu.

— Cô giống mẹ cô lắm - Ông nói sau một lúc lâu - Bà ấy là người Ý, phải không nhỉ?

— Ông bà ngoại tôi mới là người gốc Ý - Lauren cải chính - còn má tôi sinh tại Mỹ.

Philip gật đầu.

— Tóc của cô sáng hơn, nhưng cô rất giống mẹ cô - Ông liếc mắt nhìn vào bảng tóm tắt mà cô đã đưa cho ông, rồi thản nhiên nói tiếp - Bà ấy là một phụ nữ xinh đẹp lạ lùng.

Lauren tựa lưng vào ghế, hơi sững sốt trước cái hướng không chờ đợi cuộc phỏng vấn xảy ra như thế này. Cũng khá sững sốt khi khám phá ra rằng, mặc dù vẻ bề ngoài lạnh lùng cách biệt với thái độ mười bốn năm trước, Philip Whithworth đã thật sự nhận ra bà Gina Danner rất đẹp. Và bây giờ, ông cũng bảo Lauren rằng ông nghĩ là cô cũng rất xinh đẹp.

Trong khi ông Philip đọc bảng thành tích, Lauren đưa mắt lướt qua cảnh huy hoàng sang trọng của cái văn phòng mênh mông này, từ đây ông ta cai trị cái vương quốc kinh doanh của ông. Rồi cô lại ngắm ông ta. Với một người đàn ông đã ngũ tuần, ông ta còn quyến rũ lắm. Dù tóc ông đã bạc, nhưng khuôn mặt rậm nắng, chưa có vết nhăn, và không có dấu hiệu phát phì trên tấm thân cao ráo, rắn chắc của ông. Ngồi đằng sau cái bàn giấy to tướng kiểu “Bá tước” với bộ lê màu sẫm cắt may tuyệt khéo, ông ta dường như được vây quanh bởi bầu không khí thịnh vượng và quyền năng mà Lauren cảm thấy chán ngắt.

Bây giờ, dưới đôi mắt của một người đã trưởng thành, cô thấy ông ấy không phải là một kẻ hợm mình kiêu căng và lạnh lùng như cô đã từng nghĩ. Thực ra về mọi mặt, ông có vẻ là một người giao thiệp rộng, lỗi lạc, hào hoa. Thái độ của ông đối với cô rất lịch sự, cùng với óc hài hước dễ ưa. Sau khi đã cân nhắc mọi điều, Lauren không còn giữ cảm giác khó chịu vì thành kiến. Philip Whithworth lật sang trang hai của bảng thành tích, trong khi Lauren đang nhìn ông theo dõi. Nói đúng ra, tại sao cô đang có sự thay đổi trong lòng về ông ta, cô thầm hỏi với đôi chút áy náy. Thực ra, lúc này ông ta thân ái và tốt bụng đối với cô. Nhưng tại sao ông lại không như thế? Cô không còn là một cô bé lọ lem chín tuổi nữa rồi, mà là một thiếu nữ có khuôn mặt với những đường nét làm đàn ông phải quay lại ngắm nhìn. Cô đã thực sự đánh giá sai gia đình Whitworth những năm qua ư? Hay là bây giờ cô tự để mình bị ông Philip Whithworth gây ảnh hưởng bởi sự giàu sang và sự sành điệu dẹt dẹt của ông?

— Mặc dù các điểm học của cô rất xuất sắc, tôi hy vọng cô cũng biết, bằng cấp âm nhạc của cô không có giá trị nào trong lãnh vực kinh doanh cả - Ông ta nói.

Lauren liền trở lại với vấn đề đang bàn.

— Tôi biết rằng tôi đạt điểm cao trong âm nhạc vì tôi yêu nó, nhưng tôi biết tôi sẽ không có tương lai với ngành này.

Với sự chững chạc điềm đạm, cô giải thích vắn tắt những lý do mà cô phải bỏ nghề biểu diễn dương cầm. Cô cũng nói đến sức khỏe của cha cô và tình trạng tài chính của gia đình cô hiện nay.

Philip nghe một cách chăm chú, rồi nhìn trở lại bảng thành tích trong tay mình:

— Tôi nhận thấy cô cũng có học nhiều khoá kinh doanh ở trường đại học.

Khi ông ta ngừng nói và có vẻ nghĩ ngợi, Lauren bắt đầu tin rằng lúc này có lẽ ông đang cân nhắc để giao cho cô một công việc.

— Tôi mới học được một số khoá kinh doanh, còn phải học thêm vài khóa nữa mới có bằng.

— Và khi theo học đại học, cô cũng làm việc ngoài giờ học và suốt mùa hè như một thư ký - Ông nói thêm với nhiều ý nghĩa - Bà cô không lưu ý điều này trên điện thoại. Cô ghi tốc ký và đánh máy có xuất sắc như bảng thành tích đã phê không?

— Vâng, có ạ - Lauren đáp, nhưng khi nói về kiến thức nghiệp vụ ngành thư ký, sự hăng say của cô dường như bắt đầu giảm bớt.

Ông Philip ngồi nghỉ thoải mái trong chiếc ghế của mình, và sau một lúc suy nghĩ, ông đi đến quyết định:

— Tôi có thể giao cho cô một chân thư ký, Lauren ạ. Một công việc đầy thử thách và trách nhiệm. Tôi không thể giao cho cô bất cứ việc gì khác hơn thế, trừ phi cô có bằng kinh doanh.

— Nhưng tôi không muốn làm thư ký - Lauren thở dài.

Một nụ cười gượng gạo làm nhếch mép ông Philip, khi ông thấy vẻ thất vọng trên nét mặt của Lauren. Ông nói:

— Cô đã nói rằng điều đầu tiên cô quan tâm ngay lúc này là tiền - và ngay lúc này cũng vừa xảy ra việc thiếu trầm trọng những thư ký giám đốc có tay nghề cao. Vì thế mới có nhu cầu về loại thư ký này và được trả lương rất hậu. Chẳng hạn, bà thư ký riêng của tôi làm nhiều tiền hơn một ông giám đốc bậc trung của tôi.

— Nhưng ngay cả như thế... - Lauren bắt đầu phản đối.

Ông Philip đưa tay lên để ngắt lời cô:

— Để tôi nói hết. Lấy ví dụ như cô đang làm cho giám đốc một công ty kinh doanh nhỏ. Trong một công ty nhỏ, mỗi người đều biết người khác đang làm gì và tại sao họ làm việc đó. Buồn thay, trong những công ty lớn như công ty này, chỉ những nhà quản trị cấp cao và thư ký riêng của họ mới nhận biết được toàn bộ bức tranh. Tôi có cần phải đưa ra ví dụ về những gì mà tôi đã nói không?

Lauren gật đầu và ông ta tiếp tục:

— Ta hãy nói, cô là kế toán ở một bộ phận sản xuất radio và cô được yêu cầu làm một bản phân tích về giá phí của mỗi máy radio mà chúng ta sản xuất. Cô bỏ ra hàng tuần lễ để soạn bản phúc trình mà không hiểu vì sao cô làm việc đó. Đó có thể là ví chúng ta đang nghĩ tới việc đóng cửa nhà máy sản xuất radio, cũng có thể là vì chúng ta đang nghĩ tới việc bành trướng sản xuất radio, hay có thể là chúng ta đang dự định một chiến dịch quảng cáo để bán được nhiều radio hơn. Cô không biết chúng ta đang tính làm gì, cấp trên của cô và cấp trên cao hơn của ông ấy cũng không biết nốt. Chỉ những người nắm toàn bộ tin tức mật này là các giám đốc nhà máy, vị phó tổng giám đốc, và - Ông ta kết luận với một cái mỉm cười rất có ý nghĩa - và các thư ký của họ! Nếu cô khởi sự bằng nghề thư ký với chúng tôi, cô sẽ có một cái nhìn toàn cục về tổng công ty, và cô có thể có đủ thông minh để chọn một nghề nghiệp trong tương lai.

Lauren hỏi:

— Còn công việc nào khác tôi có thể làm trong một công ty lớn như công ty của ông mà được trả lương cao như nghề thư ký không ạ?

Ông ta trả lời với một vẻ quả quyết nhưng bình thản:

— Không! Không có đâu, cho đến khi cô đạt được văn bằng kinh doanh.

Trong thâm tâm, Lauren thất vọng, nhưng cô biết cô không có sự chọn lựa nào khác. Cô phải làm được nhiều tiền khi cô có thể.

— Đừng có rầu rĩ quá như thế - Ông ta nói - công việc không buồn chán lắm đâu. Cô biết không, bà thư ký riêng của tôi biết nhiều về các kế hoạch hoạt động trong tương lai của chúng tôi hơn các ủy viên trong hội đồng quản trị. Những người thư ký giám đốc được quyền tiếp cận nguồn tin tức tối mật. Họ là...

Ông ta ngừng lại, chăm chăm nhìn Lauren bằng một sự yên lặng đến sững sờ, và khi ông ta nói lại thì đã có tính thuyết phục trong lời nói.

— Những thư ký giám đốc được quyền tiếp cận nguồn tin tối mật - Ông lặp lại, nụ cười khó tả rạn dần trên khuôn mặt quý phái của ông - Một cô thư ký! - Ông thì thầm - Người ta sẽ không bao giờ nghi ngờ một cô thư ký. Họ không đi điều tra an ninh của cô ấy. Này Lauren - Ông nói dịu dàng, hai mắt nâu long lanh - tôi sắp giao cho cô một công việc khác thường. Xin đừng tranh cãi cho đến khi cô nghe tôi nói xong. Giờ đây, cô biết những gì về tổng công ty hay về gián điệp kinh tế?

Lauren có cảm giác buồn nôn như khi bị treo lơ lửng ở một bờ vách đá nguy hiểm. Cô nói:

— Chỉ biết rằng người ta sẽ bị đưa vào tù nếu làm việc ấy. Và tôi hoàn toàn không muốn làm việc ấy một chút nào, thưa ông Whitworth.

—Ồ, dĩ nhiên là cô không làm việc đó - Philip nói một cách nhẹ nhàng - Xin cô gọi tôi là Philip. Xét cho cùng, chúng ta là bà con mà, và tôi đã gọi cô là Lauren đấy.

Lauren gật đầu dù không thoải mái.

— Tôi không đề nghị cô dò xét một tổng công ty khác. Tôi chỉ đề nghị cô phát hiện ở ngay trong tổng công ty của tôi. Để tôi giải thích cho cô rõ. Những năm gần đây, một công ty tên là Sinco đã trở thành một đối thủ cạnh tranh lớn nhất của chúng tôi: Mỗi lần chúng tôi cho giá một hợp đồng, Sinco dường như biết chúng tôi sẽ cho giá bao nhiêu và họ sẽ cho giá thấp dưới một phần trăm. Không biết làm sao họ tìm ra được cái giá chúng tôi đã đặt vào phong bì dán kín. Bấy giờ họ cho giá của họ chỉ thấp hơn chúng tôi một chút, thế là họ cướp hợp đồng trên tay của chúng tôi.

Chuyện đó lại mới xảy ra ngày hôm nay. Chỉ có sáu người ở đây có thể báo cho Sinco biết con số đặt giá của chúng tôi, và một người trong bọn họ phải là gián điệp. Tôi không muốn sa thải năm ủy viên trung thành của tổng công ty chỉ vì muốn giải thoát cho chính tôi khỏi một tên phản bội vì háms lợi. Nhưng nếu Sinco cứ tiếp tục ăn cướp các thương vụ của chúng tôi theo cách này, thì tôi sẽ phải bắt đầu cho công nhân nghỉ bớt - Ông ta tiếp - Tôi dùng mười hai ngàn công nhân, Lauren ạ. Mười hai ngàn người phụ thuộc vào Tổng công ty WHITWORTH để sống. Mười hai ngàn gia đình phụ thuộc vào tổng công ty này để có nhà ở, có cơm ăn. Có một cơ may để cô giúp họ giữ được việc làm và tổ ấm. Tôi chỉ yêu cầu cô làm đơn xin giữ chân thư ký tại Sinco ngay ngày hôm nay. Có trời biết họ cần tăng cường ban tham mưu đến thế nào để điều hành công việc mà họ đã cướp của chúng tôi. Với tài năng và kinh nghiệm của cô, có lẽ họ sẽ cho cô làm thư ký của một giám đốc cấp cao.

Đúng ra, cô biết là không nên, nhưng cô cứ hỏi:

— Nếu tôi nhận được công việc, rồi sẽ làm sao nữa?

— Lúc ấy, tôi sẽ đưa tên của sáu người có thể làm gián điệp, và tất cả công việc mà cô phải làm là lắng nghe tên của họ do bất cứ ai ở Sinco nhắc đến.

Ông ta đẩy ghế xoay về phía trước, và xếp hai tay lại trên bàn giấy:

— Đây là một công việc thử thách chưa chắc thành công, Lauren ạ. Nhưng thành thực mà nói, tôi tuyệt vọng mới để thử làm bất cứ cái gì. Bây giờ, đây là phần của tôi dành cho cô về cuộc thương lượng này: tôi định giao cho cô chức vụ thư ký với mức lương rất hấp dẫn...

Số tiền lương mà ông Philip nói ra đã làm cho Lauren sửng sốt lộ ra mặt. Mức lương ấy lớn hơn lương giáo sư của cha cô. Nếu tần tiện, cô có thể đủ sống cho bản thân và giúp đỡ được cho gia đình.

— Tôi có thể thấy rõ cô hài lòng - Philip cười thích thú - Lương ở những thành phố lớn hơn Detroit rất cao so với các thành phố nhỏ. Bây giờ, nếu cô đến xin việc tại Sinco chiều nay và họ giao cho cô chân thư ký, tôi mong cô hãy nhận lấy. Nếu lương ở đó thấp hơn lương tôi vừa đề nghị, công ty của tôi sẽ viết cho cô một chi phiếu hàng tháng để bù chênh lệch. Nếu cô biết được tên của đứa do thám chúng tôi, hay bất cứ việc gì khác có giá trị cho tôi, tôi sẽ thưởng cho cô mười ngàn đôla. Từ nay đến sáu tháng nữa, nếu cô không tìm ra được việc gì quan trọng, cô sẽ nghỉ việc ở Sinco và trở về làm thư ký cho chúng tôi. Ngay khi nào cô hoàn tất các khóa học để lấy bằng kinh doanh, tôi sẽ giao cho cô bất cứ chức vụ gì cô muốn với điều kiện những gì cô cần để hành xử chức vụ đó.

Đôi mắt nâu của ông lướt qua toàn thể khuôn mặt của Lauren và nhận ra vẻ bức bối của cô nên ông vội nói tiếp:

— Có điều gì làm phiền cô ư? - Ông dụi dụi nhận xét - Điều gì vậy?

— Những điều đó thật phiền! - Lauren xác nhận - tôi không muốn ném đá giấu tay, ông Whitworth ạ.

— Xin hãy gọi tôi là Philip. Ít ra, cô hãy làm việc đó - nó sẽ có ích rất nhiều cho tôi - Buông một tiếng thở dài mỗi một, ông ta dựa lưng vào ghế, và tiếp - Lauren ạ, tôi biết tôi không có quyền đề nghị cô vào làm ở

Sinco. Điều này có thể làm cô ngạc nhiên khi cô biết rằng tôi đã nhận thức rất rõ cuộc viếng thăm chẳng chút vui thú nào của cô ở nhà chúng tôi mười bốn năm trước. Thằng con trai của tôi, Carter, lúc đó ở vào tuổi khó dạy. Mẹ tôi thì bị ám ảnh với việc truy tìm gia phả, còn vợ tôi và tôi thì... Thôi, tôi xin lỗi vì chúng tôi đã không được hòa nhã hơn.

Trong những trường hợp bình thường, Lauren chắc đã bác bỏ đề nghị của ông Philip. Nhưng đời cô đang bị đảo lộn hoàn toàn, và gánh nặng tài chánh làm cô kinh hoàng. Cô cảm thấy sững sốt, bất ổn và hoang mang lạ thường. Cô chậm rãi nói:

— Được rồi, tôi sẽ làm việc ấy.

— Tốt lắm! - Philip nói ngay.

Ông nhắc máy điện thoại lên, quay số gọi cho Sinco, đề nghị gặp trưởng phòng nhân sự, rồi trao điện thoại cho Lauren để hẹn cuộc gặp mặt.

Lauren thầm mong Sinco từ chối, nhưng cô đã thất vọng. Vì theo người cô đang nói chuyện, thì Sinco vừa trúng thầu một hợp đồng lớn, cần có ngay những thư ký có kinh nghiệm. Vì ông ta định làm việc muộn tối nay, ông đề nghị Lauren đến gặp ông liền.

Sau cùng, Philip đứng lên và đưa tay ra bắt tay cô.

— Cám ơn cô - Ông nói rất đơn giản. Rồi sau một lúc suy nghĩ, ông thêm - Khi cô điền vào đơn xin việc của Sinco, cô ghi địa chỉ nhà ở Missouri, nhưng cô cho họ số điện thoại này để họ có thể gọi cho cô ngay tại nhà chúng tôi.

Ông ta ghi số điện thoại trên cuốn sổ dày, xé ra một tờ và giải thích thêm:

— Các người giúp việc sẽ chỉ trả lời một tiếng đơn giản: “A lô”.

— Không! - Lauren nói rất nhanh - Tôi không muốn lạm dụng. Tôi... tôi thích ở trong một motel hơn.

— Tôi không trách cô đã có ý nghĩ như vậy - Ông ta nói, khiến Lauren cảm thấy mình khiếm nhã và thiếu duyên dáng - Nhưng tôi muốn đền bù lại cách đối xử của tôi trong lần thăm viếng trước.

Lauren đành chịu thua:

— Nhưng ông có hoàn toàn tin chắc rằng bà Whitworth sẽ không phản đối?

— Carol sẽ rất vui lòng.

Khi cánh cửa đóng lại sau lưng Lauren, Philip nhắc điện thoại lên và gọi đến văn phòng riêng của con trai, ngay ở bên kia hành lang.

— Carter - Ông nói - Ba nghĩ rằng chúng ta sắp đâm thủng được cái áo giáp của Nick Sinclair. Con còn nhớ Lauren Danner không...?

2. Judith Mcnaught – Chương 02

Chương 2

Khi Lauren đến văn phòng nhân sự của tổng công ty Sinco thì đã quá năm giờ chiều, và cô đã đi đến kết luận là cô không thể làm do thám cho Philip Whitworth được. Vừa nghĩ tới việc đó trên đường đi cô đã nghe tim mình đập thình thịch, và hai lòng bàn tay đặt trên tay lái toát mồ hôi. Nhưng dù sao, cô cũng muốn giúp Philip, dù cho việc mưu đồ ấy và sự lừa gạt có làm cho cô sững sờ. Cô vẫn thường ghét thú nhận là mình nhát gan.

Trong khi điền vào vô số mẫu và bảng câu hỏi mà Sinco đề nghị, Lauren tự nghĩ cách hay nhất để thoát ra khỏi tình trạng khó xử này là phải giữ lời hứa với Philip bằng cách xin một công việc mà chắc chắn cô không được giao cho. Vì thế, cô cố ý viết sai chính tả, đánh máy, ghi tốc ký và bỏ qua phần ghi chú bằng cấp đại học. Nhưng cô thật sự reo mừng đã hoàn tất việc ấy bằng cách trả lời câu hỏi cuối cùng trên đơn xin việc của cô. Lời chỉ dẫn bảo kê ra ba chức vụ theo thứ tự ưu tiên mà cô có khả năng để hoàn thành tại Sinco, Lauren đã ghi: “Giám đốc”, cho sự chọn lựa thứ nhất của cô. “Trưởng phòng nhân viên” cho chức vụ thứ hai và “thư ký” cho chức vụ thứ ba.

Trưởng phòng nhân viên thực thụ, ông Weatherby chấm điểm các bản trắc nghiệm của Lauren, ông lộ vẻ kinh hãi ra nét mặt. Ông hất các bản trắc nghiệm qua một bên, và nhặt tờ đơn xin việc của cô lên. Cô thấy ông đưa mắt nhìn vào phần cuối trang chót, nơi cô đã kê khai ba chỗ cô chọn lựa, trong đó có chức vụ chính thức của ông. Khi ông đọc điều này, mặt ông tái đi vì tức giận, mũi đỏ lên và Lauren phải cắn vào môi dưới để nén một tiếng cười. Có lẽ cô sẽ lẩn tránh được và thoát khỏi mưu đồ, cô thầm mỉm cười khi ông ta trở lại lạnh lùng thông báo rằng cô không đủ tiêu chuẩn để được Sinco thuê làm bất cứ chức vụ nào.

Khi Lauren ra khỏi tòa cao ốc, cô nhận ra rằng buổi chiều tháng tám ẩm đậm đã bắt đầu tiến dần vào đêm dày và đầy gió lạnh. Cô rung mình, kéo chiếc áo choàng màu xanh biển trùm kín thêm quanh người.

Xe cô đang nườm nượp trên đại lộ Jefferson, một biển đèn xe nhấp nháy qua mặt cô và cả hai phía ngược xuôi. Trong lúc Lauren đợi đèn báo qua đường, những giọt mưa lớn bắt đầu hắt xuống vệ đường quanh cô. Xe cô ngừng lại, Lauren bước vội qua đại lộ mênh mông, có nhiều hàng xe chạy, để qua bờ đường bên kia trong một giây lát ngắn ngủi, trước khi đoàn xe đang gầm rú chạy qua mặt cô.

Một đến hệt hơi và mồ hôi vã ra như tắm. Lauren ngược nhìn lên tòa cao ốc còn đang xây cất dở, vươn cao trong bóng tối ở ngay trước mặt mình. Gara nơi cô gửi xe ở cách đây bốn dãy phố. Nhưng nếu đi tắt qua khu cao ốc này, cô sẽ lợi được một dãy phố. Một luồng gió mạnh từ sông Detroit đưa lên quét vào chiếc váy quanh chân cô làm cho trí óc cô tỉnh táo. Không để ý đến dấu hiệu “cấm xâm nhập”, Lauren lòn mình qua những sợi dây thừng rào quanh khu vực đang xây dựng.

Bước nhanh như sợ đất dưới chân sắp sụp lở, Lauren đưa mắt nhìn những ngọn đèn sáng rực và quét qua quét lại nơi này, nơi khác, ở phía bên kia tòa nhà tối. Ít ra tòa nhà cũng có tám mươi tầng làm toàn bằng kính phản chiếu những ánh đèn của thành phố. Nơi nào ở bên trong ngôi nhà có đèn thì mặt kính thường soi rõ cả hai phía, và Lauren có thể nhìn thấy các hộp thư đóng nơi các văn phòng mà người ta sẵn sàng thuê mượn.

Đứng gần tòa cao ốc, Lauren nhận thấy mình tránh được gió từ dưới sông thổi lên, vì thế cô thận trọng dừng lại trong sự che chở này. Trong khi vội vã như thế, cô chợt nhận ra rằng cô là một người phụ nữ cô đơn, thui thủi một mình trong bóng tối giữa một thành phố bị kết án là tội lỗi này. Khi nghĩ như thế, một nỗi sợ hãi chạy nhanh trong tủy sống của cô.

Tiếng bước chân nặng nề đột ngột vang lên trong đồng bùn đất phía sau lưng cô, và trái tim Lauren càng đập loạn lên vì kinh hãi. Cô bước nhanh hơn, và những bước chân không rõ của ai đó cũng chuyển động nhanh hơn. Hoảng hốt, Lauren vấp chân suýt té ngã trong khi chạy. Vừa khi cô ào vào ngay cổng chính, một cánh cửa bằng kính rất lớn mở ra đóng đưa qua lại, thì thấy hai người đàn ông bước ra khỏi tòa cao ốc tối om.

— Cứu tôi với! - Lauren la lên - Có ai đó không? Cứu tôi!

Một chân cô vấp phải đồng dây ống nước quấn vào chân và siết lại. Lauren nhảy nhồm lên, mồm há hốc, kêu không ra tiếng, hai cánh tay chơi với để giữ thăng bằng, và té xuống nằm sõng soài, mặt úp sấp trong bùn đất, ngay cạnh chân của hai người đàn ông.

— Bà làm cái trò quỷ quái gì vậy! - Một trong hai người đàn ông gào lên tức giận khi cả hai cùng ngồi chồm hổm và cùng lo lắng cho cô - Bà nghĩ bà đang làm cái trò quỷ gì vậy?

Chống mình trên hai cánh tay, Lauren đưa đôi mắt buồn phiền nhìn từ chân lên đến đầu người đàn ông. Cô nói một cách khô khan:

— Tôi tập làm xiếc, và còn nữa, tôi cũng thường nhào lộn!

Một chuỗi cười thích thú vang lên từ người đàn ông kia đang giữ cứng vai của Lauren để giúp cô đứng lên. Người này hỏi:

— Cô tên gì nhỉ?

Và khi Lauren xưng tên xong, ông ta hỏi thêm có vẻ lo lắng:

— Cô có thể đi bộ được không?

— Được, không hề chi - Lauren trấn an ông ta một cách có lệ. Mọi cơ bắp trong người cô đều ê ẩm và mắt cá bị vấp thì đang đau đớn.

— Tôi chắc cô có thể đi tới tòa cao ốc để chúng ta có thể xem chỗ bị thương như thế nào.

Ông ta vừa nói vừa mỉm cười. Đưa tay qua vòng eo của Lauren, ông ta dìu cô, để cô tựa vào người ông mà đi.

— Nick - người đàn ông kia nói một cách dứt khoát - Tôi nghĩ, tốt nhất là tôi đi gọi xe cứu thương, còn anh ở đây với cô Danner.

— Xin đừng gọi xe cứu thương! - Lauren năn nỉ - Tôi bối rối nhiều hơn là bị thương tổn - Lauren nói thêm một cách cố ý, hầu như niềm tin bị chùng xuống khi người đàn ông tên Nick bắt đầu dìu cô bước vào một hành lang tối om.

Trong phút chốc, cô cho là không khôn ngoan khi đi vào một cao ốc vắng vẻ với một người đàn ông không quen biết, nhưng khi đi vào hành lang, người đàn ông kia bật sáng những ngọn đèn nhỏ cao trên trần nhà và hầu hết mọi nghi ngờ của Lauren đều được giải tỏa. Người đàn ông ấy ở vào tuổi trung niên, nghiêm trang mặc lễ và thắt cà vạt. Dù trong bóng tối mờ mờ, ông ta dường như là một doanh nhân thành đạt, không phải là một tên du côn! Lauren nhìn kỹ Nick mà vòng tay anh còn đỡ quanh người cô. Anh mặc quần Jeans và áo Jacket bằng vải bông chéo. Nhìn nghiêng anh trong bóng tối, Lauren đoán anh khoảng chừng ba mươi bốn, ba mươi lăm tuổi, và không có gì ở anh có thể báo điềm xấu cả.

Qua vai mình, Nick bảo người đàn ông kia:

— Mike, có hộp thuốc và dụng cụ cấp cứu ở một trong các căn phòng bảo trì. Anh tìm và mang lại đây nhé.

— Phải đấy - Mike đáp và bước nhanh về chỗ có dấu hiệu đỏ được chiếu sáng ở cầu thang. Lauren tò mò nhìn quanh dãy hành lang mênh mông. Tất cả đều được trang bị bằng cẩm thạch: bờ tường, tầng nền và ngay cả những cột trụ xinh đẹp vươn lên trần ở trên cao. Hàng tá cây cảnh được trồng trong những chậu to tướng, và có rất nhiều cây nhỏ tốt tươi được đặt sát vào tường, tạo thành những thế đặc sắc trên tầng nền rộng lớn của hành lang.

Khi bước tới trước cửa thang máy, Nick ấn nút. Những cánh cửa mạ đồng sáng loáng mở ra, và Lauren bước vào cái thang máy đèn sáng trưng. Nick giải thích:

— Tôi đưa cô lên văn phòng đã được trang bị xong, để cô ngồi nghỉ cho đến khi cô đủ sức bước đi mà không cần người giúp đỡ.

Lauren nhìn anh với ánh mắt tươi cười và biết ơn. Cô không còn cảm thấy bị “sốc” nữa. Đứng gần bên cô, bây giờ khuôn mặt anh được ánh đèn chiếu sáng, cô nhận thấy anh là người đẹp trai nhất mà cô chưa từng gặp trong đời. Đồng thời, các cửa thang máy đóng lại, và Lauren đắm đắm nhìn vào mặt anh.

— Cảm ơn - cô khẽ nói và cố tình gỡ mình ra khỏi vòng tay giúp đỡ của anh - Tôi có thể đứng một mình được.

Anh ta ấn nút tầng thứ tám mươi, và Lauren cố dằn lòng để khỏi đưa tay lên vuốt lại mái tóc, một việc làm quá thật thà, lộ liễu. Cô tự hỏi, không biết môi mình có nhạt son không, mặt mình có lấm dơ không, và rồi cứ thế cô bắn khoản mãi. Để tỏ ra là một người đàn bà khôn ngoan, Lauren lại hành động có vẻ khờ khạo, chỉ vì một khuôn mặt đàn ông quyến rũ chứ chẳng có gì khác hơn.

Lauren thầm bảo, quả thật anh ta quá đẹp trai. Cô quyết định nhìn ngắm anh lần nữa, nhưng lần này kín đáo hơn. Cô giả vờ ngước mắt lên nhìn những bóng đèn đang chiếu sáng các con số của các tầng lầu thang máy vừa đi qua. Rồi cô cẩn thận liếc nhìn sang bên cạnh... Nick cũng đang nhìn những con số được chiếu

sáng, đầu anh ngẩng lên, hơi ngả về sau, khuôn mặt nhìn nghiêng. Quả thật, anh đẹp trai hơn cô tưởng, ít nhất anh cũng cao hơn một mét tám mươi, vai rộng và thân hình nở nang. Mái tóc anh dày và màu nâu sẫm, cắt rất đẹp và chải khéo. Sức mạnh đàn ông được chạm khắc vào từng nét của khuôn mặt nhìn nghiêng kiêu hãnh của anh, từ những sợi lông mày thẳng và sẫm, đến cái cằm và quai hàm cương nghị của anh. Miệng anh cương quyết và gợi cảm.

Lauren đang ngấm nhìn đường môi linh động của anh thì chợt thấy anh cũng đang nhìn ngấm cô này giờ. Cô bị anh bắt gặp cô đang nhìn anh như một cô bé “thò lò mũi xanh”, khiến cô buột miệng nói:

— Tôi... tôi sợ đi thang máy - Cô bực bội buộc lòng phải biến báo tiếp - Khi đi thang máy, tôi phải tập trung chú ý vào một điểm nào đó... Ở... Ở để khỏi nghĩ tới việc lên cao nữa!

— Như thế thật là khôn ngoan - Nick nhận xét nhưng giọng nói của anh hiển nhiên là không phải để khen cách cô giải thích mối lo sợ đi thang máy, mà là khen sự ngây thơ của cô, ít ra là tạo được một lời nói dối có thể chấp nhận được.

Lauren vừa bật cười trước lời nhận xét của Nick, vừa đỏ mặt, vì ít ra cô cũng đã không làm trò hề trước mặt anh. Cô không còn nhìn anh nữa, và thay vì thế, cô thận trọng nhìn vào cửa thang máy cho đến khi chúng mở ra ở tầng lầu thứ tám mươi.

— Cô đợi đây nhé, chờ tôi bật đèn lên - Nick nói.

Vài giây sau, những ngọn đèn trần trần soi sáng toàn bộ tầng lầu, một nửa phía bên trái hiện ra khu vực tiếp tân rộng mênh mông và bốn văn phòng rộng lớn được đóng bằng gỗ quý. Nick đặt tay dưới khuỷu tay của cô và đưa cô bước lên tấm thảm màu xanh ngọc đi sang phía đối diện.

Một nửa tầng lầu là một khu tiếp tân rộng lớn hơn, với một cái bàn tròn của cô tiếp viên ở trung tâm. Lauren nhìn lướt qua văn phòng xinh đẹp mở ra phía bên phải khu tiếp tân. Nó được trang bị bằng các ngăn tủ hồ sơ gắn sẵn vào tường và một cái bàn dành cho thư ký riêng thật to, bằng gỗ và xi mạ crôm sáng loáng. Cô thầm so sánh nó với cái bàn của cô ở chỗ làm việc bán thời gian trước đây. Ở khoảng giữa còn có một cụm văn phòng dành cho ba người. Thật khó mà tưởng tượng ra rằng cái khoảng không gian rộng lớn và xa hoa này ở đây chỉ để phục vụ riêng cho lợi ích của người thư ký riêng. Khi cô nói điều ấy ra lời, Nick nhìn cô một cách giễu cợt.

— Những thư ký riêng chuyên nghiệp, có tài năng, đáng tự hào được đãi ngộ như thế và lương họ lãnh mỗi năm càng cao.

— Tôi cũng sẽ là một thư ký - Lauren nói với Nick khi hai người đi ngang qua khu tiếp tân để đến hai cánh cửa cao bằng gỗ đỏ - Tôi... tôi vừa đến nộp đơn xin việc tại công ty Sinco ở bên kia đường ngay trước khi gặp anh.

Nick đá chân cho hai cánh cửa mở ra, rồi đứng lại nhường cho Lauren đi trước, trong khi anh quan sát cái dáng đi còn khập khiễng của cô. Lauren biết rất rõ cái nhìn như ánh bạc soi suốt qua đôi chân cô, khiến đầu gối cô run lên, chỉ muốn khụy xuống. Cô đã đi ngang qua nửa gian phòng, bây giờ mới có thì giờ nhìn chung quanh. Một cái gì đó đập vào mắt cô, khiến cô đứng sững lại.

— Chúa ơi! Cái gì thế này? - cô thốt lên.

Trước cảm tưởng kinh hoàng của Lauren, Nick mỉm cười đáp:

— Đây là văn phòng tổng giám đốc công ty. Nó là một trong số ít phòng đã được trang trí nội thất hoàn chỉnh.

Không nói một lời, Lauren đưa mắt ngưỡng mộ nhìn lướt qua khắp văn phòng đồ sộ này. Những bức tường trước mặt được lồng kính từ nền nhà lên đến trần, phản chiếu toàn cảnh về đêm của Detroit, trong cái vẻ thần kỳ của cảnh sinh hoạt gần như không dứt của những con đường thẳng tắp dưới xa kia. Ba phía tường còn lại thì được lát gỗ đỏ láng bóng như sa tanh.

Hàng dãy các tấm thảm lớn màu kem phủ lên nền nhà và chiếc bàn giấy bằng gỗ đào hoa tâm lõng lầy đặt ở phía bên phải cô. Sáu cái ghế mạ crôm sáng loáng bọc nhung màu rêu được xếp rất khéo trước bàn giấy.

Phía đối diện có ba cái ghế nệm dài, cũng bọc nhung màu rêu, tạo thành hình chữ O rộng, bao quanh một cái bàn thấp hơn, mặt lót kính, bọc quanh là một phiến gỗ đào hoa tâm được đánh bóng rất nhẵn.

– Phải nghỉ lấy hơi đã - Lauren khẽ nói.

– Để tôi đi kiểm cái gì uống, trong khi chờ Mike đi lấy đồ cứu thương - Nick đáp.

Lauren quay lại, sững sốt nhìn khi Nick bước tới một bức tường trống bằng gỗ đào hoa tâm, và dùng đầu ngón tay ấn vào đó. Một tấm gỗ to trượt qua một bên, để lộ ra một quầy rượu lấp lánh trắng lẹ, được chiếu sáng bằng những chùm đèn nho nhỏ giấu ở phía trên. Những ngăn kệ xếp đầy ly pha lê hiệu Waterford và những bình đựng rượu bằng pha lê sáng loáng.

Khi không nghe Lauren đáp ứng đề nghị của mình, Nick ngoái lại nhìn cô chăm chú. Lauren ngược đôi mắt màu xanh biển, hết nhìn cái quầy rượu gắn trong tường, đến nhìn mặt Nick và thấy rõ những cảm xúc mà anh cố che giấu. Hiển nhiên Nick thích thú thấy cô sững sờ trước cái cảnh giàu sang cực kỳ này, và điều đã làm cho cô đột ngột hiểu rõ từ trước tới nay cô chưa bao giờ cảm nhận: đó là sức quyến rũ của đàn ông nơi anh. Trong khi ấy, chính anh cũng hiển nhiên cảm thấy được sự hấp dẫn của một người đàn ông nơi cô.

Sau sáu năm đã từng chịu đựng những đôi mắt khao khát của đàn ông, những cái liếc mắt đưa tình đậm đặc, những cái nhìn chăm chăm, cuối cùng cô đã gặp một người đàn ông đầy ẩn tượng. Nhưng cuối cùng rồi chẳng có gì xảy ra. Hoàn toàn không có gì cả. Với một chút nói dối và gần như thất vọng, Lauren nhún vai tỏ vẻ bất cần. Nhan sắc sẽ được phản ánh trong mắt người chiêm ngưỡng mình, nhưng trông bề ngoài thì ánh mắt của Nick chẳng tỏ vẻ gì khi nhìn ngắm cô cả. Điều đó thật ra chẳng đáng lo, nếu như anh đã không thấy cô đáng buồn cười.

– Nếu cô muốn rửa ráy cho sạch sẽ, thì có sẵn buồng tắm ở ngay chỗ kia - Nick hất đầu ra dấu hướng bức tường gần tủ rượu.

– Ở đây - Lauren hỏi trống, mắt hướng về phía Nick ra dấu.

– Cô cứ đi thẳng tới, khi nào gặp bức tường thì ấn nó vào - Môi của anh mím lại, Lauren lại gửi cho anh một cái nhìn ngao ngán, và bước về chỗ anh vừa chỉ.

Khi ngón tay cô chạm vào tấm gỗ đào hoa tâm láng bóng, một tấm ván kêu cách, mở ra cho thấy một buồng tắm rộng. Cô bước vào. Ngay lúc ấy, Mike đã trở lại và lên tiếng:

– Đồ cứu thương đây rồi!

Lauren sắp đóng cửa buồng tắm lại thì dừng tay, vì chợt nghe ông ta hạ thấp giọng tiếp:

– Nick, theo lời luật sư của công ty, tôi khuyên anh đưa cô gái ấy đi bác sĩ tối nay, xem cô ấy có bị thương nặng không. Nếu không, thì một luật sư nào đó cũng có thể khuyên cô ta đi kiện vì bị tàn tật do té ngã, và đòi công ty bồi thường hàng triệu đôla.

– Đừng có làm rộn vì cái chuyện ấy! - Lauren nghe Nick đáp - Cô ấy chỉ là một cô bé ngây thơ, vừa kinh hoàng vì mới thoát khỏi một cú té ngã lấm lem. Gọi xe cứu thương tới chỉ tổ làm cho cô ta sợ hãi chứ ích gì!

– Thế thì thôi - Mike thở dài - Tôi đã trễ một cuộc họp ở Troy, tôi phải đi ngay thôi. Nhưng lạy Chúa, anh đừng có mời cô ấy uống cái gì có chất cồn nhé. Không khéo, cha mẹ cô ta sẽ kiện anh vì tội dụ dỗ gái vị thành niên, và...

Vừa bối rối, vừa cảm thấy bị xúc phạm khi bị coi là một cô bé ngây thơ nhỏ dại, hốt hoảng, Lauren lặng lẽ đóng cửa buồng tắm lại. Cô cau mày nhìn vào chiếc gương soi trên bồn tắm, trên người lại và khẽ kêu lên một tiếng. Cô bật cười khúc khích khi nhìn thấy mặt mình lấm lem bùn đất, búi tóc bị xổ tung ra một nửa, lòng thông đồng lệch trên gáy. Tóc bị lấm bết lại từng bết trên đầu, còn cái áo vét thì treo tòng teng trên vai trái như một người say rượu.

Lauren ngắm bóng mình trong gương, cô vừa cười khúc khích vừa nghĩ, thật y như một bức tranh biếm họa về chính cô là một nhóc bụi đời bơ vợ, dơ dáy, áo quần nhếch nhác, tức cười...

Và vì những lý do đó, cô bỗng cảm thấy như có một sự thôi thúc mình phải lột xác khi bước ra khỏi buồng tắm này. Cô vội vàng lột bỏ cái áo vét lấm bùn đất, thích thú nghĩ đến việc Nick sẽ kinh ngạc khi nhìn thấy cô hiện ra sạch sẽ và chỉnh tề.

Nếu nhịp đập của trái tim cô nhanh hơn và cô cảm thấy kích thích khi rửa ráy tay chân, mặt mũi, cô thầm nghĩ, đây chỉ là vì cô muốn được cười vào mũi anh chàng kia, chứ không phải vì cô mong anh ta nghĩ là cô hấp dẫn. Vì thế, cô cần phải nhanh tay lên, nếu mất quá nhiều thời gian ở trong này, sự thoát xác của cô sẽ khó gây được tác dụng lớn như vậy.

Cô kéo hai ống quần chặt và mỏng lên, rồi cau mày ngó vào các lỗ thủng trên hai đầu gối; cô xát thêm xà phòng vào tắm vải lau để kỷ cọ chúng cho sạch. Khi đã khá sạch rồi, cô đổ tất cả những gì còn lại trong cái túi xách đeo vai ra trên bàn trang điểm, và mở cái gói đựng một cái quần ống chặt mà cô đã tình cờ mang theo. Sau khi vuốt cho nó thẳng, cô rút những cây kẹp tóc ra và chải nhanh. Cô vội vã giật mạnh mở tóc rối cho nó bung lên. Chải xong, tóc cô mịn màng, láng mượt và cong một cách tự nhiên, từng lọn buông xuống vai và lưng. Cô lệ làng tô lại môi son, thoa một chút phấn hồng, rồi nhét tất cả mọi thứ vào cái túi xách và đứng trước gương ngắm nghía ngoại hình của mình. Cô có tài trang điểm rất khéo, và đôi mắt cô lấp lánh niềm vui thán phục trước sự sống động của chính mình. Cái áo sơ mi màu trắng có vẻ đoan trang, nhưng lại tôn lên đường nét dịu dàng của chiếc cổ và làm nổi bật các đường cong của bộ ngực cô. Hài lòng, cô rời khỏi buồng tắm, đóng cánh cửa bằng gỗ đào hoa tâm lại, nghe một tiếng “cách” êm ả.

Nick còn đứng bên quần rượu có gắn kính, lưng quay về phía Lauren. Anh nói mà không quay lại:

— Tôi đã gọi điện thoại, lát nữa sẽ có người mang nước giải khát tới. Cô đã tìm được cái gì cần ở trong đó chứ?

— Vâng, cảm ơn anh - Lauren nói, rồi đặt cái áo vét và túi xách xuống.

Cô lặng lẽ đứng bên chiếc ghế dài, nhìn Nick di chuyển nhanh, gọn, khi lấy hai cái ly pha lê trên kệ xuống và kéo một cái khay đá cục từ tủ làm đá gắn sẵn trong quầy. Anh cởi chiếc áo khoác bằng vải bông, quăng lên một cái ghế. Cứ mỗi lần anh cử động đôi tay, chiếc sơ mi màu xanh căng ra, làm nổi rõ đôi vai rộng và cái lưng thon rắn chắc của anh. Lauren đưa mắt kín đáo lướt qua đôi hông hẹp và hai chân dài của anh thoáng hiện dưới cái quần Jean chặt mà anh đang mặc. Khi nghe anh nói, Lauren cảm thấy mình như người có lỗi, cô vội đưa mắt nhìn lên phía lưng đến mái tóc đen của anh.

— Tôi e rằng quầy giải khát này không có thứ nước chanh hay các thứ nước ngọt khác, nên tôi đã làm cho cô một ly “tonic” pha đá

Lauren nén một tiếng cười khúc khích khi nghe Nick nói đến nước chanh, và cô làm ra vẻ đoan trang, hai tay chấp lại sau lưng. Trong lòng, cô cảm thấy hồi hộp và đoán trước điều gì sẽ xảy ra khi anh đẩy bình rượu whisky, mỗi tay cầm một ly và quay trở lại. Anh khẽ nhú mày khi mắt anh lướt qua mái tóc mượt mà màu vàng mật ong buông lơ lửng bao lấy khuôn mặt xinh đẹp của Lauren, và nằm hững hờ trên vai, trên lưng cô. Anh choáng váng cả người. Anh nhìn sững khuôn mặt có đôi mắt sống động màu ngọc lam long lanh ẩn giấu một chút cười cợt dưới hàng mi dày, cong và chiếc mũi hích hích, hai má thanh tú như điêu khắc, và đôi môi dịu dàng của cô. Rồi ánh mắt ấy hạ xuống trên bộ ngực căng tròn đầy nhựa sống, cái eo thon và đôi chân dài của cô.

Lauren đã hy vọng làm cho anh phải nhận thấy cô như một người đàn bà, và quả thật anh đã thấy cô như vậy. Lúc này, cô hy vọng anh sẽ nói lên một điều gì đó êm ái dịu dàng. Nhưng Nick chẳng nói gì cả.

Anh lẳng lẳng cầm một ly rượu đến quầy rượu và đổ vào một cái chậu inox. Lauren hỏi:

— Anh làm gì thế?

— Pha một chút rượu gin vào ly “tonic” của cô.

Lauren phá ra cười. Nick mỉm cười gượng gạo, anh nhìn cô nói:

— Không phải vì tò mò đâu nhé. Cô hãy nói cho tôi biết, cô đã bao nhiêu tuổi rồi?

— Hai mươi ba.

- Và cô vừa nộp đơn xin một chân thư ký tại Sinco ngay trước khi cô ngã sóng soài xuống chân chúng tôi?
- Anh vừa hỏi, vừa pha một lượng vừa phải rượu gin vào ly của Lauren.

– Vâng.

Nick mang ly của Lauren lại cho cô và hất đầu về phía chiếc ghế dài:

- Cô hãy ngồi xuống đi - đừng đứng trên cái mắt cá chân đau ấy nữa.
- Thật tình nó không đau đâu - cô cãi lại, nhưng vẫn ngoan ngoãn ngồi xuống.

Nick vẫn đứng trước mặt Lauren, nhìn cô một cách tò mò:

- Sinco đã giao cho cô công việc?

Nick rất cao, nên Lauren phải ngẩng đầu lên để nhìn anh ta.

- Không.

Anh ta nói:

- Tôi muốn xem cái mắt cá đau của chân cô.

Đặt cái ly của mình trên chiếc bàn thấp lót kính, anh ta cúi xuống và bắt đầu cởi sợi dây nhỏ nơi chiếc xăng đan của Lauren. Các ngón tay của anh vừa chạm vào mắt cá chân của cô thì chân cô như bị một luồng điện giật bắn lên, và người cô cứng lại vì cú sốc bất ngờ ấy. May thay, dường như anh ta không để ý. Những ngón tay khỏe mạnh của anh thận trọng thăm dò bắp chân của cô và di chuyển chậm chậm xuống phía mắt cá. Anh hỏi:

- Cô có phải là một người thư ký giỏi không?
- Ông chủ cũ của tôi đã nghĩ là tôi giỏi.

Nick nói, trong khi đầu anh vẫn còn cúi xuống xem xét mắt cá chân của cô:

- Những người thư ký giỏi luôn luôn được tiếp nhận. Phòng nhân viên của Sinco có lẽ sẽ điện thoại cho cô ngay, và sẽ giao cho cô công việc.

Lauren nói với một nụ cười không nén được :

- Tôi không tin điều đó. Tôi e rằng ông Weatherby, trưởng phòng nhân viên không nghĩ rằng tôi đủ khả năng - cô giải thích thêm.

Nick ngẩng đầu lên nhìn cô, trong nét nhìn anh hàm chứa vẻ tán thưởng thành thật của một người đàn ông. Anh nói:

- Lauren, tôi nghĩ rằng cô sáng như một đồng xu mới, Weatherby phải là kẻ mù mới không nhìn thấy.

Lauren trêu chọc:

- Dĩ nhiên ông ấy mù!
- Thật thế sao? - anh cau mày hỏi.

Lauren gật đầu và cô đã nhận biết một cách sâu sắc là giây phút cảm thông giữa hai người đã được diễn ra một cách lạ lùng, khó mà giải nghĩa. Bây giờ, khi mỉm cười với Nick, cô thấy anh còn tuyệt vời hơn là một người đàn ông đẹp trai. Cô đã nhìn thấy cái vẻ trêu chọc nhẹ nhàng trong đôi mắt anh, vừa có vẻ ấm áp, vừa hài hước; kinh nghiệm dạn dày đã khắc sâu vào khuôn mặt rắn rỏi của anh. Đối với Lauren, điều ấy làm cô thấy anh càng thêm quyến rũ hơn. Anh có sức thu hút lạ lùng. Điều đó bắt nguồn từ mọi cái trong tầm thân rắn chắc đầy tự chủ của anh, nó cuốn hút cô.

- Không thấy sưng - Nick nhận xét khi cúi xuống nhìn mắt cá chân của cô - Có đau lắm không?
- Ít thôi. Không nhiều như tôi đã lo.
- Như vậy, khoảng ngày mai, mắt cá chân của cô và nỗi lo lắng của cô nữa, sẽ ổn thôi.

Đầu vẫn còn cúi xuống, tay trái Nick nâng gót chân của Lauren và tay phải vươn ra nhặt chiếc xăng đan của cô lên. Vừa lồng chiếc giày vào bàn chân cô, anh vừa ngược lên nhìn cô, và nụ cười uể oải của anh lại làm ạch máu của cô đập mạnh lúc anh hỏi:

— Có câu chuyện cổ tích nào nói về người đàn ông đi tìm người đàn bà có đôi chân mang vừa đôi hài thủy tinh không nhỉ?

Lauren gật đầu, hai mắt sáng lên:

— Cô bé lọ lem.

— Chuyện gì sẽ xảy ra cho tôi nếu chiếc giày này vừa khít?

— Tôi sẽ biến anh thành một chú cóc đẹp trai - Lauren nói đùa.

Nick cười vang, những âm thanh tươi trẻ quện vào nhau một cách tuyệt vời khi ánh mắt họ gặp nhau, và có một cái gì đó rung động trong chiều sâu của ánh mắt anh - một tia lửa dục tình chợt ánh lên và được anh vội dập tắt. Cuộc đùa bỗng đầy cảm thông chấm dứt. Nick buộc lại dây giày cho cô và đứng lên. Anh cầm lấy ly rượu của mình, uống cạn và đặt ly xuống bàn. Lauren biết rằng đó là dấu hiệu cho thấy thời gian họ ở bên nhau sắp chấm dứt. Cô thấy anh vươn tay cầm lấy máy điện thoại ở bên kia cái bàn thấp, rồi bấm nút.

— George - Nick nói - Nick Sinclair đây. Cô gái mà anh cho là đã xâm phạm khu cấm, chẳng hề chi. Anh có thể mang xe bảo vệ tới trước cao ốc và chờ cô ấy đến nơi cô gửi xe chứ? Tốt, tôi sẽ gặp anh dưới nhà trong vòng năm phút nữa.

Trái tim của Lauren như chùng xuống. Năm phút. Và Nick không phải là người lái xe đưa cô tới nơi cô gửi xe. Cô có cảm giác buồn ghê gớm là anh cũng sẽ không hỏi cách nào để có thể gặp cô lại nữa kia? Ý nghĩ ấy làm cô nản lòng quá đỗi, khiến cô quên hết nỗi bối rối là mình sẽ được đưa đi trong một chiếc xe của bảo vệ. Cô hỏi để cố trì hoãn phút chia tay và khám phá thêm đôi chút về anh:

— Anh làm việc cho công ty xây dựng cao ốc này à?

Nick sốt ruột nhìn vội đồng hồ tay và đáp:

— Vâng, tôi làm ở đây.

— Anh thích ngành kiến trúc chứ?

— Tôi rất thích việc xây dựng - anh trả lời gọn - tôi là kỹ sư.

— Anh có bị đưa đi nơi khác khi cao ốc này hoàn tất không?

— Tôi sẽ trải qua hầu hết thì giờ của tôi tại đây trong vài năm sắp tới - anh nói.

Lauren đứng lên, nhặt cái áo vét của cô với nhiều ý nghĩ lẫn lộn trong đầu. Có lẽ với những máy điện toán tinh vi điều hành mọi việc, từ hệ thống sưởi ấm đến các thang máy trong tòa cao ốc mới, đủ cần thiết để giữ chân một kỹ sư làm tham mưu, chẳng phải là điều ấy sẽ tạo nên cách này hay cách khác khiến cô không gặp lại được Nick? Rất có thể cô sẽ không gặp lại được anh.

— Thành thật cảm ơn anh về mọi sự. Tôi hy vọng rằng ông giám đốc sẽ không khám phá ra anh đã tấn công vào tủ rượu của ông ta.

Nick liếc nhìn cô:

— Nó đã được các người gác cổng tấn công rồi. Tối nay nó sẽ được khóa lại để chấm dứt điều đó.

Trên đường xuống thang máy, Lauren có vẻ đang bận tâm và vội vàng. Có lẽ Nick đã có một cuộc hẹn hò tối nay, Lauren thầm nghĩ một cách buồn rầu. Với một người đẹp trai nào đó, chỉ ít là một cô làm mẫu thời trang nếu như cô ấy xứng với anh. Có lẽ Nick đã lập gia đình, dĩ nhiên - nhưng không thấy anh đeo nhẫn cưới, và anh không có vẻ gì là một người đã có vợ.

Một chiếc xe hơi màu trắng, với hàng chữ: “Ban An ninh tập đoàn công nghiệp Global” đã đậu chờ trước đồng xà bàn đối diện tòa cao ốc. Một người mặc đồng phục bảo vệ ngồi trước tay lái. Nick đưa Lauren tới

xe và giữ cho cánh cửa mở để cô ngồi vào cái ghế bên cạnh người lái. Anh dùng thân mình để che gió lạnh cho cô. Anh chống tay trên mui xe và nói với cô qua cánh cửa sổ hẹp:

— Tôi quen nhiều người ở Sinco, tôi sẽ gọi điện thoại cho họ và mong họ có thể thuyết phục Weatherby thay đổi ý kiến.

Tâm hồn Lauren như cắt cánh khi nghe điều này, chứng tỏ Nick rất thích cô, đủ để cố gắng can thiệp cho cô. Nhưng khi cô nhớ lại cách cô đã liều lĩnh làm bài thi trắc nghiệm, cô lắc đầu một cách dứt khoát.

— Anh đừng làm phiền họ nữa. Ông ấy không đổi ý đâu. Tôi đã gây cho ông ta ấn tượng không tốt. Nhưng dù sao cũng xin cảm ơn sự quan tâm của anh.

Mười phút sau, Lauren trả lệ phí cho người kiểm soát gara và lái xe ra con đường lớn dưới cơn mưa. Phải gạt ý nghĩ về Nick qua một bên, cô phải theo lời chỉ dẫn của người thư ký của Philip đã dặn và buồn bã nghĩ đến cuộc gặp mặt sắp tới với gia đình Whitworth.

Chưa đầy nửa giờ sau, cô đã lại ở trên lối vào tòa dinh thự Grosse Pointe của họ. Nhớ lại kỳ nghỉ cuối tuần tại tòa nhà sang trọng này mười bốn năm về trước, còn xâm chiếm tâm trí Lauren, cô chợt rung mình vì sợ hãi và bối rối. Ngày đầu tiên được lắm, Lauren vui chơi thoải mái theo ý thích. Chuyện bực bội chỉ bắt đầu ngay sau bữa cơm trưa của ngày thứ hai. Carter, cậu con trai lên mười của gia đình Whitworth, đã hiện ra ở cửa phòng ngủ của Lauren và thông báo rằng mẹ nó đã bảo nó dẫn Lauren ra khỏi nhà, vì bà đang đợi mấy người bạn và bà không muốn họ nhìn thấy mặt Lauren. Phần còn lại của buổi chiều, Carter đã gây cho Lauren biết bao cảm giác khốn khổ, đáng khinh và kinh hãi mà nó có thể làm được.

Ngoài việc gọi Lauren là “bốn mắt” vì em mang kính, nó không ngừng nhắc nhở đến cha của Lauren, một giáo sư tại đại học Chicago là “ông giáo làng!” và mẹ em là một nghệ sĩ dương cầm trong giàn nhạc là “mụ gậy đàn!”

Trong khi dẫn Lauren đi một vòng quanh khu vườn rộng lớn, nó ngẫu nhiên ngáng chân em và làm em ngã sòng soài vào một thảm hoa hồng đầy gai nhọn. Nửa giờ sau, sau khi Lauren đã chùi hết chỗ dơ, áo quần rách te tua, Carter mới làm bộ xin lỗi em một cách dễ tiện và đề nghị dẫn em đi xem đàn chó của gia đình.

Nó làm ra bộ chân thành và ân cần một cách ngây thơ để đưa Lauren đi xem chó của nó, đến nỗi Lauren lập tức nghĩ ngay rằng việc ngã vào bồn hoa hồng là ngẫu nhiên, và đó thật sự chỉ là một tai nạn.

— Tổ cũng có một con chó ở nhà - Lauren vừa xác nhận một cách tự hào, vừa vội vã đuổi theo cho kịp khi nó khệnh khạng băng qua khu vườn tươi tốt được cắt xén kỹ để đi về phía sau tòa nhà.

— Tên của con chó ấy là Fluffy, màu trắng - Lauren nói tiếp khi cả hai đến một hàng rào nằm riêng ra cho thấy một cái bãi nuôi chó được rào lưới cao ba mét.

Lauren tươi cười nhìn hai con chó Doberman, rồi nhìn Carter khi nó đang rút ổ khoá móc từ cổng ra. Em nói:

— Người bạn tốt nhất của tổ cũng có một con chó Doberman. Nó chơi trò trốn tìm với chúng tổ suốt thời gian, và nó cũng biết lừa gạt nữa!

— Hai con này cũng biết vai trò lừa gạt theo kiểu của chúng - Carter nói và mở cổng ra, rồi đứng qua một bên nhường lối cho Lauren bước vào bên trong.

Lauren đi vào bãi nuôi chó mà không sợ hãi.

— Hi, các chú chó ơi - em nói một cách dịu dàng, rồi tới gần các con vật nằm im lìm, tĩnh thức.

Vừa khi Lauren đưa tay ra để vuốt ve mấy con chó, thì cánh cổng đóng lại nghe đánh cách một tiếng, và Carter ra lệnh:

— Bắt đi! Chó ơi, bắt đi!

Cả hai con chó tức thì cứng người lại, nhe những chiếc răng trắng nhớn, vừa gầm gừ vừa tiến tới trước. Lauren vô cùng hoảng sợ. Em vừa đi giật lùi, vừa gào lên:

— Carter! Tại sao vậy, Carter?

— Nếu tao là mày, tao phải đứng im! -Carter trêu tức một cách ngọt xớt từ sau lưng Lauren, bên ngoài hàng rào - Nếu mày đi lại, chúng sẽ tấp vào cổ mày móc cuống họng mày ra.

Nói vậy xong, nó thanh thoi bỏ đi, vừa đi vừa vui vẻ huýt sáo. Lauren gào lên:

— Carter! Đừng bỏ tao, đừng bỏ tao lại đây!

Ba mươi phút sau đó, khi người làm vườn tìm thấy Lauren thì em không còn kêu gào được nữa. Em đang khóc thút thít, mắt như dán vào hai con chó đang gầm gừ.

— Ra khỏi đây ngay! - Ông ta ra lệnh. Ông lao tới mở cổng và tức giận bước vào bãi nuôi chó - Mày làm cái trò gì với các con chó quý quý này thế? - Ông quát, chộp lấy cánh tay Lauren và đẩy em ra ngoài.

Khi ông đóng sầm cánh cổng lại, cơn sợ hãi cuối cùng của Lauren đã tan biến mất, trả lại tự do cho các thanh quần đã bị tê liệt. Em nghẹn ngào nói, nước mắt thi nhau chạy dài xuống má:

— Chúng nó sắp xé toạc họng cháu ra!

Người làm vườn nhìn vào đôi mắt xanh còn đầy kinh hãi của Lauren và giọng nói của ông đã bớt vẻ tức giận:

— Chúng sẽ không cắn cháu đâu. Chúng được tập luyện để sửa báo động và làm hoảng sợ các tên lạ mặt xâm nhập, chỉ có thể thôi. Chúng chỉ biết làm thế chứ không cắn ai bao giờ.

Lauren trải qua phần còn lại của buổi chiều đó để nằm dài trên giường, dự tính một vài cách để trả thù Carter. Nhưng khi Carter quỳ xuống xin lỗi, thì mọi dự kiến của em đều không thực hiện nữa.

Vào lúc mẹ em lên lầu để gọi em xuống ăn cơm tối, đêm ấy, em đành nuốt lấy chuyện đau đớn một cách tự hào, làm như không có gì xảy ra. Em sẽ không kể một chút gì ẹ nghe về Carter, bởi vì bà là một người Mỹ gốc Ý, nặng về tình cảm gia đình, không có gì có thể làm xa cách và làm lu mờ “tình thân gia tộc” được. Mẹ em vốn nhân từ, sẽ cho rằng Carter chỉ bày ra vài trò tình nghịch trẻ con mà thôi.

— Con có vui không, cưng? - Mẹ của Lauren hỏi khi cả hai đi xuống cầu thang uốn cong để đến phòng ăn.

— Dạ vui - Lauren khẽ đáp và tự hỏi làm sao để dẫn lòng khỏi tống cho Carter Whitworth một cú đá vừa đẹp vừa nhanh.

Ngay dưới chân cầu thang, một cô người hầu thông báo có một ông Robert Danner nào đó đang kêu điện thoại.

— Con đi trước đi! - Bà Gina bảo con gái với một nụ cười nhẹ nhàng, và bước vội tới máy điện thoại để trên một cái bàn nhỏ đặt sát chân cầu thang.

Lauren còn đang do dự đứng lại trong khung cửa hình bán nguyệt vào phòng ăn. Dưới chùm đèn treo trắng lợt, gia đình Whitworth đã ngồi sẵn quanh một cái bàn rất lớn.

— Tôi đã nói rõ ràng với mẹ Danner là phải xuống ăn tối đúng giờ - mẹ của Carter đang nói với chồng - Bây giờ đã là tám giờ hai phút rồi. Nếu mẹ ta không đủ khôn ngoan và lịch sự đến đến đúng giờ, thì ta cứ ăn, đừng đợi nữa.

Bà ta hất đầu ra lệnh cho người hầu bàn, lập tức người này múc súp vào những cái bát sứ quý giá cho từng người.

— Philip, em đã khoan dung hết mức rồi - người đàn bà nói tiếp - nhưng em không thể nào nhận thêm những phường khổ rách áo ôm này làm khách trong nhà ta.

Rồi bà quay cái đầu tóc màu hoàng kim cắt thật khéo về phía bà cụ ngồi bên tay trái:

— Thưa mẹ, việc này phải chấm dứt thôi, mẹ ạ. Bây giờ chắc mẹ đã thu thập đủ các tư liệu để hoàn chỉnh cuốn phả hệ của mẹ rồi.

— Nếu mẹ đã có đủ, thì mẹ đã không cần có những người này ở đây. Mẹ biết chúng nó là quân vô giáo dục và đây là một sự thử thách cho tất cả chúng ta. Nhưng con hãy tỏ ra độ lượng với chúng nó một lúc nữa thôi Carol ạ.

Lauren đứng nơi ngưỡng cửa, sự phẫn nộ như toé lửa trong đôi mắt bão táp của cô bé. Nếu Lauren phải chịu đựng những điều bất nhĩ do Carter gây ra, thì đó chỉ là một chuyện bình thường, nhưng em không cho phép lũ khinh người, đồi bại này coi thường người cha thông thái và bà mẹ tài năng của em!

Mẹ của Lauren gặp em ở lối vào phòng ăn.

— Mẹ xin lỗi đã bắt con phải đợi - bà nói và cầm lấy bàn tay của Lauren dẫn em tới bàn ăn.

Không một ai trong gia đình Whitworth buồn mời họ ngồi, mà cứ tiếp tục ăn món súp người hầu bàn đã dọn ra

Bị kích thích bởi một hứng khởi bất ngờ, Lauren ném một cái nhìn về phía mẹ, người đang mở cái khăn ăn và trải nó lên vật áo. Cúi đầu một cách cung kính, Lauren chắp hai bàn tay lại và cái giọng trẻ con của em vang lên lạnh lạnh:

— Lạy Chúa, chúng con xin Chúa ban phúc lành cho bữa ăn này. Chúng con cầu xin Chúa tha thứ cho những người đạo đức giả khi họ nghĩ rằng họ tốt hơn những kẻ khác, chỉ vì họ có nhiều tiền hơn. Tạ ơn Chúa. Amen!

Cẩn thận tránh ánh mắt của mẹ, Lauren lặng lẽ cầm thìa của mình lên.

Món súp - ít ra Lauren cũng cho rằng đó là súp - lạnh ngắt.

Người hầu bàn đứng ở đằng xa nhận thấy Lauren bỏ thìa xuống, liền khinh khỉnh hỏi:

— Có chuyện gì vậy, cô nương?

— Súp của tôi nguội tanh! - Lauren nói, đương đầu với cái nhìn khó chịu của anh ta.

Khi Lauren cầm cái ly nhỏ đựng sữa của mình lên, Carter cười nhạo nói:

— Đây bé con, mày ngớ ngẩn quá đấy! Thứ nước Vichy này uống để cho dễ tiêu, và cần được uống lạnh.

Ly sữa tụt khỏi tay của Lauren, bắn tung vào vật áo trắng của Carter ướt đầm dề.

— Ôi, xin lỗi! - Lauren nói, cố nén cười khi Carter và người hầu bàn đang cố lau chùi cho xong vật áo dơ. Đây chỉ là một chút rủi ro thôi mà - Carter, mày biết rõ về rủi ro chứ, phải không nào? Tao có cần phải ọi người đều biết về những rủi ro mà mày đã gây cho tao ngày hôm nay không?

Làm ra vẻ không nhìn thấy đôi mắt trừng trừng của Carter, Lauren quay về phía gia đình của hẳn:

— Carter đã gây ra cho tôi rắc rối trong ngày hôm nay. Nó đã “tình cờ” ngáng chân tôi làm tôi té khi dẫn tôi đi thăm vườn, và xô ngã tôi vào các bụi hoa hồng đầy gai. Sau đó khi chỉ cho tôi xem các con chó, nó đã “tình cờ” nhốt tôi lại trong bãi nuôi chó và...

— Tôi không muốn nghe bất cứ một lời buộc tội quá quắt mất dạy nào thêm nữa - Carol Whitworth thách thức nhìn Lauren, khuôn mặt xinh đẹp của bà ta lạnh lùng và cứng như một tảng băng.

Bằng cách nào đó, Lauren thu hết can đảm nhìn vào đôi mắt màu xám lạnh như băng ấy của bà ta mà không chùn bước.

— Tôi xin lỗi, thưa bà - Lauren nói với một vẻ ngoan ngoãn cố tình - Tôi không thấy rằng, đó là cách thức xấu xa để nói về ngày hôm nay của tôi.

Rồi em cầm thìa lên, trong khi cả nhà Whitworth đang trừng trừng nhìn vào em. Em nói tiếp một cách có suy nghĩ:

— Dĩ nhiên tôi không rõ bằng cách tốt đẹp nào mà lại đi gọi các người khách của nhà mình là phường khố rách áo ôm như vậy.

3. Judith Mcnaught – Chương 03

Chương 3

Một lần và chán nản, Lauren dừng xe lại trước tiền sảnh tòa lâu đài Tudor ba tầng của gia đình Whitworth. Cô mở thùng xe và lấy hành lý ra. Cô đã lái xe suốt mười hai giờ liền, để giữ lời hẹn gặp ông Philip Whitthworth chiều nay. Lauren đã trải qua hai cuộc phỏng vấn để xin việc làm, đã té vào đám bùn đất bẩn, làm lem lem quần áo và gặp người đàn ông đẹp trai nhất như trong thần thoại mà cô chưa từng thấy. Và vì cô đã liều lĩnh làm hỏng bài thi trắc nghiệm để xin việc ở Sincro nên cô đã đánh mất cơ hội được làm việc gần người thanh niên đẹp trai ấy.

Ngày mai đã là thứ sáu, và Lauren phải đi tìm thuê một căn phòng để ở. Khi tìm được phòng, cô sẽ rời khỏi đây ngay để về Fenster lấy hành trang. Philip không nói rõ ông muốn cô bắt đầu làm việc cho công ty ông vào lúc nào, nhưng cô có thể trở lại đây để sẵn sàng nhận việc vào khoảng hai tuần nữa kể từ thứ hai tới.

Cửa trước vừa được một người hầu phòng mặc đồng phục mở, thì Lauren nhận ra ngay đó là người đã chứng kiến màn trình diễn tại phòng ăn mười bốn năm trước.

— Chào cô - Ông ta bắt đầu nói, nhưng Philip Whitthworth đã ngăn lại.

Lướt nhanh vào phòng khách lớn lát đá cẩm thạch, ông chủ nhà thốt lên:

— Ôi, Lauren! Tôi lo muốn chết, vì cô. Cái gì đã giữ chân cô lâu quá vậy?

Ông Philip đã tỏ ra lo lắng đến nỗi Lauren cảm thấy sợ vì đã làm cho ông ta nhọc lòng đến vậy. Cô còn cảm thấy mình có lỗi làm cho ông ta thất vọng, vì đã không cố gắng nhiều hơn, để nhận một công việc tại Sincro. Bằng vài lời ngắn gọn, Lauren giải thích công việc không trôi chảy trong cuộc phỏng vấn của cô. Cô vội vàng thuật lại là cô đã bị té ngay trước tòa cao ốc Công nghiệp Hoàn cầu, và cô hỏi xem cô có đủ thì giờ rửa ráy trước khi ăn tối không.

Người hầu phòng dẫn Lauren lên lầu và chỉ phòng tắm cho cô. Cô rửa ráy, chải lại tóc và thay một cái váy đầm màu trái mơ rất thích hợp với cái áo khoác mỏng:

Philip đã đứng bật dậy khi Lauren hiện ra ở lối vào hình vòng cung dẫn tới phòng khách. Ông nói:

— Cô biến đổi một cách thật kỳ diệu, Lauren à!

Rồi ông dẫn cô tới chỗ vợ ông, con người có bản tính lạnh lùng cứng cỏi mà cô nhớ rất rõ.

— Carol, anh nghĩ rằng em còn nhớ Lauren.

Dù có thành kiến, Lauren cũng phải thừa nhận rằng, với khuôn mặt thanh tú và mái tóc vàng được cắt rất khéo, bà Carol Whitworth vẫn còn là một phụ nữ rất xinh đẹp.

— Dĩ nhiên em còn nhớ - Bà ta nói với một nụ cười lộ rõ vẻ hài lòng mà không nhìn thẳng vào đôi mắt xanh của Lauren. Bà hỏi - Cô khỏe không, Lauren?

— Rõ ràng là Lauren rất khỏe, rất khỏe, mẹ à - Carter Whitworth nói, miệng cười toe toét khi cậu lịch sự bước chân vào. Cái nhìn của cậu ta như quét một lượt trên khắp mọi nơi, từ đôi mắt xanh sống động, đến những đường nét đẹp như điêu khắc và khuôn mặt kiêu diễm đầy nữ tính của Lauren.

Lauren giữ vẻ dừng dừng, khi cô nhớ lại cậu ta quấy nhiễu cô lúc còn bé. Nhận ly rượu xêrét cậu ta rót mời cô, Lauren ngồi xuống chiếc ghế nệm dài, nhìn cậu ta một cách thận trọng, trong khi Carter đến ngồi bên cô thay vì trở về ghế của mình. Cậu ta nói với một nụ cười tươi đầy ngưỡng mộ:

— Cô đã hoàn toàn thay đổi, Lauren.

— Anh cũng vậy - Lauren thận trọng trả lời.

Carter đặt cánh tay lên lưng chiếc ghế nệm ngay sau vai của Lauren.

- Tôi nhớ rất rõ: chúng ta đã bắt hòa với nhau quá lắm.
- Không, chúng ta không bắt hoà - Lauren chủ động nhìn về phía bà Carol. Bà ta đang quan sát cậu con trai trở tài tán tỉnh, ánh mắt bà lạnh lùng, khó nhận biết, cảm xúc của bà vẫn tỏ ra vẻ cao sang cách biệt.
- Vì sao chúng ta đã bắt hoà với nhau? - Carter nài nỉ.
- Tôi, ơ... tôi không nhớ.
- Tôi còn nhớ rất rõ - cậu ta cười - tôi đã quá thô bạo và tàn nhẫn với cô.

Khi Lauren sững sờ nhìn vào nét mặt chân thành và buồn bã của cậu ta, thì thành kiến của cô đối với cậu ta bắt đầu tiêu tan.

- Phải, anh đã làm như thế.

Và Carter cũng cười toe toét:

- Còn cô thì cư xử như một con nhóc quái quỷ tại buổi cơm tối.

Đôi mắt của Lauren ánh lên một nét cười để trả lời trong khi cô gật đầu nhẹ nhẹ. Một cuộc hòa giải có dự tính đã được nói ra. Carter nhìn người hầu bàn đang lấp ló ở lối cửa vào, cậu liền đứng dậy và đưa tay cho Lauren:

- Bữa tối đã dọn rồi. Chúng ta đi ăn thôi.

Khi họ vừa dùng xong món ăn cuối cùng thì người hầu bàn hiện ra:

- Tôi xin lỗi. Nhưng có điện thoại của ông Weatherby ở công ty điện tử gọi đến cho cô Danner.

Philip Whitthworth nở một nụ cười tươi:

- Higgins, hãy mang điện thoại đến đây.

Cuộc điện đàm rất ngắn, chỉ một mình Lauren lắng nghe. Khi cô gác máy, cô đưa ánh mắt ngạc nhiên và tươi cười nhìn ông Philip.

Ông ta nói:

- Cô cứ nói ra cho chúng tôi biết. Bà Carol, Carter đều biết cô đang cố gắng làm gì để giúp đỡ chúng tôi.

Lauren hơi khó chịu khi biết cả hai người ấy cũng biết về cái tương lai bí mật của cô, nhưng cô vẫn đồng ý nói:

- Người đàn ông giúp đỡ tôi khi tôi bị té tối nay có một người bạn rất có thể lực tại Sinco. Người này gọi cho ông Weatherby vài phút sau đó, và kết quả là ông Weatherby nhớ ra có một chân thư ký mà ông ấy nghĩ là rất thích hợp dành cho tôi. Tôi được mời đến phỏng vấn vào ngày mai.

- Ông ấy có nói ai sẽ phỏng vấn cô không?

- Tôi nhớ là ông ta đã nói tên người đàn ông ấy là Williams.

- Jim Williams! - Ông Philip mỉm cười và nở miệng cười - Rồi người ta sẽ trách mình đây!

Sau đó ít lâu, Carter về phòng riêng, và bà Carol đi nghỉ. Nhưng ông Philip đề nghị Lauren ở lại phòng khách với ông ta.

- Có lẽ William muốn cô làm việc ngay - Ông ta nói khi hai người kia đã đi khỏi - Chúng ta không muốn gặp rắc rối trên đường cô nhận việc. Làm cách nào cô có thể về nhà ngay, lấy hành trang và trở lại làm việc liền?

Lauren nhắc ông ta:

- Tôi chưa thể về nhà cho đến khi tôi đã tìm một căn phòng trọ ở đây.

Ông ta gật đầu:

— Không, dĩ nhiên là không rồi - và sau một lúc suy nghĩ, ông ta nói - Cô biết cho nhé, cách đây vài năm tôi có mua một căn hộ ở Đồi Bloomfield ột trong các bà cô của tôi. Bà ấy đã đi Âu châu nhiều tháng và có ý định ở lại bên đó một năm nữa. Tôi rất vui lòng nếu cô đến ở chỗ của bà ấy.

Lauren đáp ngay:

— Không, tôi không thể. Ông đã giúp tôi quá nhiều rồi. Tôi không thể để ông cung cấp chỗ ở cho tôi nữa.

Ông ta đã nói một cách dịu dàng nhưng cương quyết:

— Tôi van cô đấy, Lauren. Dù sao đi nữa, cô cũng nên dành cho tôi ân huệ đó, bởi vì tôi phải trả một số tiền khá lớn cho người giữ nhà hàng tháng để trông coi. Bằng cách này, cả hai chúng ta đều tiết kiệm được số tiền ấy.

Lauren lơ đãng vò ống tay áo chiếc áo sơ mi màu mơ chín. Cha cô cần đến từng xu mà cô có thể gửi cho ông, và càng sớm càng tốt. Nếu cô không phải dùng tiền thuê phòng, cô có thể gửi tiền đó về cho cha cô. Bối rối và bất an, Lauren nhìn quanh phòng, nhưng ông ta đã rút từ túi áo vét tông cây bút và tờ giấy để viết vài dòng:

— Đây là địa chỉ và số điện thoại của căn hộ - Ông nói và đưa mảnh giấy cho Lauren - Khi cô điền vào hồ sơ xin việc ngày mai ở Sinco, cô hãy ghi địa chỉ này. Như thế, sẽ không còn ai biết sự liên hệ giữa cô với tôi.

Một cơn rung mình lạnh từ sống lưng như nhắc nhở Lauren điểm xấu của vai trò gián điệp mà cô sẽ phải đóng khi vào làm việc tại Sinco. Do thám. Trí óc cô quay cuồng vì chữ này. Không, thật sự cô không làm điều ấy. Những gì cô cố làm là phần đầu dò cho ra tên phải bội này, nhiệm vụ của cô chẳng những chính đáng mà còn vinh dự nữa. Trong một lúc, cô cảm thấy mình hoàn toàn trong sáng cho đến khi cô tự mình nghiêm túc nhớ lại lý do thật sự mà cô đang thích thú và hăm hở làm cho Sinco: Nick Sinclair làm việc ngay bên đường, và cô muốn có cơ hội để gần anh ta.

Tiếng nói của Philip cắt đứt dòng suy nghĩ của Lauren:

— Nếu cô nhận được chân thư ký ở Sinco vào ngày mai, cô hãy chấp nhận và rời khỏi đây ngay để đi Missouri. Nếu tôi không nghe tin tức gì về cô vào trưa mai, thì tôi biết là cô đã nhận chân thư ký và tôi thu xếp để hai người lo căn hộ cho cô sẵn sàng trong vòng một tuần lễ.

4. Judith Mcnaught- Chương 4

Chương 4

Sáng hôm sau, vào lúc mười một giờ năm mươi phút, Lauren may mắn kiếm được chỗ đậu xe ngay phía bên kia đường, đối diện với Sinco, trước tòa cao ốc Công nghiệp Hoàn cầu. Vừa lo âu, vừa mong đợi, cô bước ra khỏi xe, vuốt cho thẳng chiếc váy đầm trang nhã màu be, sửa lại cái áo khoác sang trọng và băng qua đường để gặp ông Weatherby.

Dù bề ngoài gần như giữ nụ cười thân thiện nhưng ông Weatherby thật sự rất bức mình. Ông ta nói khi đưa cô vào văn phòng của ông.

— Cô Danner à, thật ra cô đã tiết kiệm được cho chính cô, cho tôi và cho rất nhiều người khác một số thì giờ rất lớn, và không gây ra bất kỳ rắc rối nào nếu cô giản dị nói cho tôi hay khi cô tới đây hôm qua rằng cô là bạn của ông Sinclair.

Lauren hỏi lại với vẻ tò mò:

— Chính ông Sinclair gọi cho ông và nói với ông rằng tôi là bạn của ông ấy?

Cố che giấu sự tức giận, ông ta nói:

— Không. Ông Sinclair gọi cho vị tổng giám đốc công ty chúng tôi là ông Sampson. Ông Sampson gọi ông phó tổng giám đốc điều hành, ông này gọi cho ông phó tổng giám đốc tác vụ, ông này gọi cho sếp của tôi. Và tối hôm qua, sếp của tôi đã gọi cho tôi tại nhà, báo cho tôi biết rằng tôi đã xúc phạm và xử tệ với cô Danner, một tài năng sáng chói và là bạn thân của chính ông Sinclair. Nói xong, ông ta tắt máy mà không cho tôi phân bua gì.

Lauren không thể ngờ mình đã gây ra cho ông ta biết bao tức giận như thế. Cô nói với vẻ hối hận:

— Tôi rất tiếc đã gây ra bao nhiêu điều bực bội như thế cho ông. Đó không phải hoàn toàn là lỗi của ông - nghĩ cho cùng, tôi đã làm sai các bài thi trắc nghiệm.

Ông ta gật đầu đồng tình:

— Tôi đã nói với sếp của tôi rằng, cô không biết đâu là mũi bút chì để viết, nhưng ông ấy đã nói rằng ông sẽ không khiển trách cô nếu cô đánh máy bằng ngón chân nữa cơ! - Rồi nhắc mình đứng dậy khỏi ghế, ông ta tiếp - Bây giờ cô đi với tôi, tôi sẽ đưa cô đến văn phòng ông Williams. Ông Williams là phó tổng giám đốc điều hành và cô thư ký của ông ấy vừa đi California. Ông ấy muốn phỏng vấn cô thay vào chức vụ ấy.

Lauren bắt đầu hỏi một cách khó khăn:

— Có phải ông Williams là phó tổng giám đốc điều hành đã gọi cho ông phó tổng giám đốc tác vụ và ông này gọi...

Ông Weatherby ngắt ngang:

— Đúng ông ấy.

Lauren đi theo ông ta, bối rối nghĩ rằng, cho dù có ghét cô đi nữa, ông Williams phải giao việc cho cô, bởi vì ông cũng bị đe dọa bởi cấp trên của ông. Nhưng mấy phút sau cô không còn có ý nghĩ ấy nữa. James Williams, khoảng chừng ba mươi bốn, ba mươi lăm tuổi, có dáng dấp của một người đàn ông lạnh lẽ, đầy quyền uy, sẽ không bao giờ làm bù nhìn cho ai cả. Ông ta vẫn dán mắt vào tài liệu ông đang đọc khi ông Weatherby đưa Lauren vào văn phòng, và chỉ hất đầu lạnh lùng về phía chiếc ghế bọc da đối diện với cái bàn giấy lớn của ông. Ông nói với Lauren:

— Cô ngồi xuống đi.

Còn với ông Weatherby, ông chỉ vắn tắt:

— Hãy đóng cửa lại khi ông rời khỏi đây.

Lauren ngồi xuống như đã được bảo, đợi ông Williams đứng dậy và đi quanh ra phía trước bàn giấy của ông ta. Tựa lưng vào bàn, ông khoanh tay trước ngực và nhìn thẳng vào Lauren. Ông ta hỏi cách khá hững hờ:

— Vậy ra, cô à Lauren Danner?

Lauren đáp:

— Vâng. Tôi sợ rằng...

Vẻ cười cợt hiện ra trên gương mặt của ông ta, trong phút chốc làm dịu bớt đi vẻ lạnh lùng, nghiêm túc của một nhà kinh doanh.

— Tôi chắc cô đã biết, tối hôm qua cô đã gây ra một sự náo động như thế nào?

Lauren thở dài.

— Vâng. Tôi rất ân hận vì những việc đã gây ra sự rối rắm này.

— Cô có thể đánh vần từ RẤT ÂN HẬN chứ?

Vừa đứng lùi hẳn ra, Lauren vừa đáp:

— Được ạ.

— Nếu cô không phải đặt trong điều kiện thi cử, cô đánh máy nhanh không?

Lauren tươi lên:

- Khoảng một trăm từ trong một phút.
- Thế còn tốc ký?
- Cũng ghi được.

Không nhìn vào mặt Lauren nữa, ông ta quay lại phía sau, nhặt lên một cây bút chì và tập giấy trên bàn. Ông đưa cho cô, nói:

- Cô cầm lấy.

Lauren sững sờ nhìn ông ta, rồi lấy lại bình tĩnh và bắt đầu ghi chép khi ông ta đọc rất nhanh:

”Cô Danner thân mến.

Với chức vụ phụ tá hành chánh cho tôi, cô sẽ được giao để hoàn thành một số chức năng của người thư ký và điều hành có hiệu quả, và khôn khéo như người liên lạc với ban tham mưu của tôi. Trong mọi lúc, cô sẽ gắn liền trực tiếp với mọi chính sách của công ty, dù cô có quen biết với ông Nick Sinclair cũng thế.

Trong vài tuần nữa, chúng ta sẽ dời qua tòa cao ốc Hoàn cầu, và nếu cô lợi dụng sự quan hệ bạn bè với ông Sinclair hay trốn tránh trách nhiệm, hay không biết đến nội quy áp dụng cho ban tham mưu, thì tôi sẽ sa thải cô và đích thân tiễn cô ra khỏi cửa. Ngược lại, nếu cô tỏ ra có ích và có sáng kiến, tôi sẽ giao cho cô các chức trách như cô muốn nhận và có khả năng hoàn thành. Nếu những điều này được cô chấp nhận, mời cô đến nhận công tác ở đây, trong văn phòng của tôi vào lúc chín giờ sáng hai tuần nữa kể từ thứ hai.”

- Cô còn muốn hỏi gì nữa không, Lauren?

Lauren đưa mắt ngạc nhiên nhìn ông ta.

- Ông muốn giao việc cho tôi?
- Điều đó còn phụ thuộc vào việc cô đánh máy bản giao kèo ấy mà không phạm lỗi trong một thời gian ngắn thích hợp.

Lauren rất kinh ngạc bằng cách giao việc lạnh lùng, vô cảm này, khiến thần kinh cô bị kích thích khi ngồi sao lại bản ghi chép này. Chừng vài phút sau, cô rời máy chữ và ngại ngần bước vào văn phòng của ông ấy.

- Thưa ông Williams, đây là bản giao kèo.

Ông ta nhìn vào nó, rồi nhìn vào cô:

- Rất giỏi. Sao ông Weatherby lại có ý nghĩ rằng cô không thông minh?

Lauren nói tránh đi:

- Đó là cái ấn tượng mà tôi đã gây ra cho ông ta.
- Cô có thể nói cho tôi biết sự việc đã xảy ra như thế nào không?
- Không, thực không cần thiết. Nó chỉ là... là một sự hiểu lầm.
- Thế thì tốt. Gác chuyện ấy lại. Bây giờ, còn có việc gì ta cần bàn nữa không? Vâng, dĩ nhiên đây là mức lương của cô.

Mức lương mà ông ta nói, ít hơn hai ngàn đô la một năm, so với mức lương ông Philip đề nghị, nhưng Philip đã hứa sẽ trả bù cho cô số chênh lệch.

- Vậy cô có thích công việc ấy không?

Lauren trả lời với một nụ cười uể oải:

- Thích. Và không thích. Tôi thích làm việc cho ông, bởi vì tôi có ý nghĩ sẽ học được ở ông rất nhiều điều. Nhưng tôi không muốn công việc ấy, nếu lý do ông giao việc cho tôi chỉ là vì...
- Nick Sinclair?

Lauren gật đầu

— Dù sao, Nick đã không làm gì để can thiệp vào việc này. Tôi đã biết Nick từ nhiều năm trước, và chúng tôi là bạn tốt của nhau. Nhưng tình bạn không có chỗ đứng trong kinh doanh. Nick có việc của Nick, tôi có việc của tôi. Tôi không mạo muội bảo Nick phải biết làm sao với việc của anh ấy, và tôi cũng không thể để anh ấy gây ảnh hưởng trong việc chọn thư ký của tôi.

— Vậy thì, tại sao ông lại quyết định phỏng vấn tôi hôm nay, mặc dù tôi đã làm hỏng các bài thi trắc nghiệm? Đôi mắt màu nâu của ông ta cau lại.

— A, ra thế! Vâng, sự thật là thế này, cô thư ký của tôi mà tôi rất quý trọng, cũng đã không được ông Weatherby đánh giá cao ngay từ đầu. Khi tôi nghe tin có một người trẻ tuổi, thông minh, nộp đơn xin làm thư ký mà ông ấy không nhận, tôi nghĩ cô có thể là thêm một cô Theresa nữa. Cô không phải như vậy, nhưng tôi nghĩ rằng cô và tôi cùng làm việc, sẽ thích hợp lắm, Lauren à.

— Xin cảm ơn ông Williams. Tôi sẽ xin gặp lại ông vào hai tuần nữa kể từ thứ hai.

— Hãy gọi tôi là Jim.

Lauren mỉm cười, bắt tay ông ta và nói:

— Thế thì, ông cũng hãy gọi tôi là Lauren.

— Tôi nghĩ, tôi đã làm thế.

— Vâng, ông đã.

— Chúc cô mọi sự tốt lành - và cô đừng để tôi phải hăm dọa. cô nữa nhé!

Lauren từ trong tòa nhà mở tối bước ra vùng ánh sáng chói chang của một ngày tuyệt đẹp tháng tám. Khi chờ đèn giao thông đổi màu đỏ ra xanh, cô không cưỡng lại được mà không nhìn vào tòa cao ốc Công nghiệp Hoàn cầu ở bên kia đường. Liệu Nick có đang làm việc ở đó không, cô thầm hỏi. Cô đang mong được gặp anh.

Đèn đường đổi màu, Lauren băng qua đại lộ rộng lớn để đến chỗ xe đậu. Nhưng nếu Nick muốn gặp lại cô, chắc chắn anh đã hỏi số điện thoại của cô. Có lẽ anh e ngại. E ngại? Cô lắc đầu tự chế giễu khi bước tới cầm lấy tay nắm cửa xe. Nick Sinclair chẳng bao giờ ngại ngần gì! Với ánh mắt và nét nhìn duyên dáng quyến rũ đó, có lẽ anh đã quá quen thuộc với những người đàn bà mở lời trước và rủ rê anh đi chơi bên ngoài.

Cánh cửa kính của tòa cao ốc mở ra, và trái tim của Lauren như muốn bay lên khi chính Nick xuất hiện. Trong lúc vui mừng, Lauren nghĩ rằng anh đã thấy cô đứng bên chiếc xe và ra ngoài để đến nói chuyện; nhưng anh đã rẽ sang phải và bắt đầu bước về phía xa của tòa nhà.

— Nick! - Lauren buột miệng kêu lên- Nick!

Nick quay nhìn lui và Lauren vẫy anh. Cô cảm thấy sung sướng trong lòng một cách ngớ ngẩn, khi thấy anh quay đầu bước tới phía cô.

Mặt cô rạng rỡ:

— Anh đoán thử em vừa ở đâu ra?

Có một tia sáng ấm áp, trên chóc từ đôi mắt màu xám của Nick tỏa ra khi anh nhìn chăm chú vào mái tóc vàng tươi màu mật ong được búi lại sau gáy một cách thanh nhã của cô, bộ đồ màu be, áo sơ mi lụa, và đôi xăng đan màu sô cô la của cô. Anh đoán liều với một nụ cười thật tươi.

— Chắc em đi làm mẫu cho cuộc trình diễn thời trang Bonvit Teller?

Lauren hớn hở nghe anh ta khen, nhưng cô làm cho anh chưng hửng:

— Không, em vừa mới ở bên kia đường, trong công ty điện tử Sincơ Họ đã giao việc cho em - nhờ có anh giúp đó.

Nick lờ đi khi nghe Lauren nhắc sự giúp đỡ của mình.

— Em đã nhận việc?

— Vâng, em đã. Làm ra tiền thật thú vị. Người đàn ông mà em sắp làm việc chung, thật kinh khủng. Nhưng công việc thì hay lắm, và đầy thách thức.

— Thế, em có thích không?

Lauren gật đầu... và rồi cô đợi, hy vọng anh sẽ mời cô đi ra ngoài. Ngược lại, Nick đi tới và mở cửa xe cho cô.

— Nick - Lauren nói trước khi bị mất hết can đảm - Em cần phải ăn mừng. Nếu anh biết một chỗ nào tốt, có bánh xăng uých ngon và đồ giải khát lạnh, em sẽ mời anh ăn trưa.

Nick hơi lưỡng lự một chút, rồi nụ cười bùng lên trên gương mặt rám nắng của anh:

— Thật là một đề nghị đẹp nhất mà anh được nghe ngày hôm nay.

Thay vì chỉ đường cho cô, anh lại lái xe. Bỏ qua vài khu phố, anh rời đường Jefferson và dừng lại ở một chỗ đậu xe mà đằng sau tường chật hẹp lại có một ngôi nhà ba tầng vừa mới được sửa chữa. Bảng hiệu trên cửa sau làm bằng gỗ sẫm màu với một vài chữ vàng khắc sâu đơn giản: Nhà hàng Tony. Bên trong, căn nhà đã được cải tạo thành một tiệm ăn xinh xắn, đèn mờ với sàn bằng gỗ sồi đậm, các bàn ăn được đánh bóng loáng, và những bình bằng đồng và các soong chảo được treo rất mỹ thuật trên tường gạch đỏ không tô. Ánh sáng mặt trời tỏa chiếu qua các cửa sổ gần kính đổi màu, và những chiếc khăn trải bàn màu trắng - đỏ được chọn kỹ làm tăng thêm phần ấm áp và duyên dáng.

Một người bồi bàn đứng gần cửa lễ phép chào Nick:

— Kính chào ông.

Rồi anh ta chỉ cho hai người chiếc bàn ăn duy nhất ở giữa nhà. Khi Nick kéo ghế, Lauren lướt nhìn những thực khách chung quanh. Cô là một trong số rất ít đàn bà có mặt ở đây, nhưng có rất nhiều loại khách đàn ông. Hầu hết họ đều ăn mặc âu phục, tất cả vạt trong khi chỉ có ba người kể cả Nick phục sức giản dị với áo sơ mi thể thao hở cổ.

Một người đàn ông lớn tuổi xuất hiện ở bàn ăn của họ, chào Nick bằng một cái vỗ nhẹ trên vai:

— Rất vui mừng được gặp lại anh, anh bạn ạ.

Nói xong, ông ta đưa cho họ những tấm thực đơn bọc bằng da thuộc.

Nick nói:

— Cho chúng tôi những món đặc sản, Tony - Rồi anh đưa mắt trêu chọc nhìn Lauren và nói thêm - Đặc sản bánh xăng uých kiểu Pháp, phải vậy không Lauren?

Từ lúc cô đề nghị đãi anh ăn trưa, cô nghĩ anh sẽ đòi cô đặt những món ăn đắt hơn những chiếc xăng uých thông thường.

— Xin anh cứ gọi bất cứ món gì anh thích - Lauren nói một cách khả ái - chúng mình ăn mừng công việc mới của em mà. Em đủ sức trả bất cứ món nào trong thực đơn.

Khi Tony, người có vẻ là chủ nhà hàng vừa đi khỏi, Nick liền hỏi:

— Em nghĩ sao, em có thích sống ở Detroit không? Chắc chắn là có một sự thay đổi to lớn đối với một cô gái đến từ thành phố Missouri.

Một cô gái thành phố nhỏ ư? Lauren thấy bối rối. Đó không phải là cảm tưởng mà mọi người thường nghĩ về cô.

— Thật ra, chúng em sống ở ngoại ô Chicago cho đến khi mẹ em mất, lúc đó em lên mười hai. Sau đó ba em và em dời về Fenter, Missouri - thành phố ba em đã lớn lên. Ba em nhận một chân giảng dạy ở cùng ngôi trường ngày xưa ông đã học. Như anh biết đấy, dù sao em cũng đâu có phải hoàn toàn là một cô gái thành phố nhỏ.

Cảm nghĩ của Nick vẫn không thay đổi.

— Em là con một, phải không?

— Vâng, nhưng ba em tục huyền khi em mười ba tuổi. Thêm một người mẹ kế, em còn được thêm một người chị lớn hơn em hai tuổi, và một người anh hơn em một tuổi, con của bà.

Nick bắt gặp được cảm giác khó chịu trong giọng nói của Lauren khi cô nhắc đến người anh con bà mẹ kế. Bởi vậy anh nói:

— Anh nghĩ, những cô gái thường có ý nghĩ thích có một người anh trai. Còn em, em không thích sao?

Một nụ cười khó tả sáng lên trên khuôn mặt sống động của Lauren.

—Ồ, em cũng thích ý tưởng có một người anh trai. Nhưng rồi thay, em không ưa Lenny vào lúc ấy. Chúng em ghét nhau ngay khi thấy mặt. Anh ấy trêu chọc em không thương xót, giật mạnh bím tóc em, và lấy cắp tiền của em trong phòng ngủ. Em trả thù bằng cách nói ọi người trong phố biết anh ấy là một tên pê-đê.

Nick cười khúc khích và Lauren để ý thấy khi anh cười mắt anh nheo lại ở hai khoé. Tương phản với màu da sạm vàng ở mặt, mắt anh có màu xanh ánh bạc kim loại. Dưới hai hàng lông mày rậm và thẳng, hai hàng mi dày và cong, mắt anh phản chiếu một vẻ hài hước và nét thông minh sắc sảo, trong khi đôi môi dày của anh hứa hẹn những xúc cảm dục tình của người đàn ông rất mãnh liệt. Lauren cảm thấy sự ngây ngất trở lại khi cô đã có kinh nghiệm tối hôm trước, và cô thận trọng nhìn lắng xuống cái cổ sạm nắng của anh.

Nick hỏi:

— Còn người chị khác mẹ của em thì sao? Cô ấy thế nào?

— Đẹp lắm. Những gì chị ấy làm là đi lượn phố, và bọn con trai thèm rỏ dãi bám theo chị.

— Chị ấy có tìm cách cuỗm mất các người bạn trai của em không?

Đôi mắt Lauren ánh lên nét trêu chọc khi cô nhìn anh qua chiếc bàn hẹp:

— Em không có nhiều bạn trai để cho chị ấy cuỗm, ít ra cũng không có cho đến khi em lên mười bảy.

Một bên chân mày của Nick nhíu lại tỏ vẻ không tin khi anh đưa mắt lướt qua các đường nét tuyệt hảo có tính cách cổ điển của Lauren, qua đôi mắt mướt như satanh màu ngọc lam sáng lóng lánh dưới riềm mi cong vút, tia nhìn ở lại lâu hơn trên mái tóc dày màu mật ong. Ánh sáng mặt trời truyền qua các cửa sổ gần kính đổi màu gần bàn của hai người, chiếu lên khuôn mặt cô một làn ánh sáng mát dịu. Cuối cùng, Nick nói:

— Anh nhận thấy khó mà tin được điều đó.

Lauren thú nhận, không chịu nghe lời khen của anh với một nụ cười:

— Em thề với anh, đó là sự thật!

Cô nhớ lại rất rõ ràng cô bé gái hơi thô kệch là cô lúc ấy, và những kỷ niệm không có gì làm đau đớn đặt biệt, cô thực sự không nhớ mình có được nét đẹp ngoại hình nào như bây giờ không.

Tony đặt hai đĩa lớn lên khăn trải bàn màu đỏ được chọn kỹ. Mỗi đĩa đựng một ổ bánh mì Pháp giòn tan, được cắt theo chiều dọc thành từng miếng và xếp lên trên đó những lát thịt bò chiên hồng đào. Bên cạnh mỗi đĩa, ông ta còn đặt một chén nhỏ nước cốt thịt bò. Ông ta thuyết phục:

— Ngon lắm đấy! Hãy thử đi!

Lauren nếm và đồng ý. Cô nói với ông ta:

— Ngon tuyệt!

Ông ta nói, khuôn mặt tròn có hàng ria mép như sáng lên tình phụ tử khi ngắm cô:

— Tốt lắm. Rồi cô hãy để Nick thanh toán. Nick giàu hơn cô mà. Ông nội Nick cho tôi vay tiền để mở chỗ này đấy! - Ông ta nói riêng với Lauren trước khi vội vàng quay đi để quả trách một cậu bồi phụ vụng về.

Hai người chậm rãi ăn trong sự yên lặng đồng cảm chen lẫn các câu hỏi của Lauren về tiệm ăn và chủ của nó. Từ các câu trả lời ngắn gọn của Nick, cô có thể rút ra vài điều là hai gia đình của Nick và Tony đã là bạn bè qua ba thế hệ. Vào một lúc nào đó, cha của Nick đã làm công cho cha của Tony, rồi không biết vì sao tình hình tài chính lại đảo ngược để ông nội Nick về sau lại có đủ tiền cho Tony vay.

Vào lúc họ vừa ăn xong, Tony xuất hiện để mang các đĩa đi. Việc phục vụ tại đây thật quá tốt, Lauren nghĩ thế với một nỗi buồn trong lòng. Hai người chỉ mới ở đây ba mươi lăm phút, vậy mà cô đã nuôi hy vọng là ít ra cũng được sống bên cạnh Nick một giờ.

Tony nhìn Lauren, nói giọng thân hữu:

— Nào, muốn ăn tráng miệng gì nào? Với cô, tôi có món Canoli - một thứ bánh Spumoni đặc biệt của tôi. Món này không tìm thấy ở bất cứ tiệm ăn nào.

Ông ta nói với Lauren bằng một giọng tự hào:

— Đó là một món bánh tuyệt diệu. Nó gồm có kem lạnh với rất nhiều hương vị đặc sắc và nhiều màu, được xếp thành từng lớp. Rồi ở giữa tôi đặt...

Lauren nói tiếp và mỉm cười nhìn ông ta một cách nồng hậu:

—... đặt một ít trái cây và rất nhiều đậu phộng. Đó là cách mẹ tôi thường làm.

Tony há hốc mồm, rồi quan sát tỉ mỉ khuôn mặt của Lauren. Sau một hồi lâu, ông ta gật đầu quả quyết:

— A, cô là người Ý - Ông kêu lên thú vị, với một nụ cười thật thoải mái.

— Một nửa Ý thôi - còn nửa kia là Ái Nhĩ Lan.

Trong vòng mười giây, Tony đã xem như tìm được chiến lợi phẩm khi đoán đúng tên họ của mẹ cô, và ông khám phá ra cô mới tới Detroit, nơi cô chẳng quen biết một ai. Lauren cảm thấy hơi có lỗi khi không nhắc đến Philip Whitworth, nhưng vì Nick quen biết nhiều người ở Sinco nên cô nghĩ rằng không nên nói mối liên hệ của mình với Philip trước mặt Nick. Lauren lắng nghe Tony nói, vẻ mặt cô ánh lên niềm vui tươi hạnh phúc. Thật đã quá lâu, kể từ khi cô sống ở Chicago và đến thăm các người anh em họ gốc Ý, bây giờ gặp ông Tony, thật là thích thú được nghe lại cái ảnh hưởng cổ xưa có vẻ ngộ nghĩnh này.

Tony vỗ nhẹ vào vai cô, như đã làm vậy với Nick, và nói:

— Lauren, hễ khi nào cô cần bất cứ điều gì, hãy đến với tôi. Một phụ nữ trẻ đẹp ở một mình trong một thành phố lớn, nên có một gia đình nào đó để lui tới khi cần giúp đỡ. Nơi đây luôn luôn có những bữa ăn ngon cho cô - những bữa ăn kiểu Ý thật tuyệt - Ông ta nhấn mạnh một cách rõ ràng - Bây giờ, nói cho tôi biết món Spumoni của tôi ra sao?

Lauren nhìn Nick, rồi nhìn khuôn mặt chờ đợi của Tony, cô nói:

— Tôi rất thích ăn thêm món Spumoni.

Cô tăng lời không để ý đến sự phản đối của cái dạ dày anh ách của mình, vì cô muốn kéo dài bữa ăn.

Tony rạng rỡ ra mặt, và Nick nháy mắt đầy ẩn ý với ông ta. Anh nói:

— Lauren là cô gái đang sức lớn mà, Tony!

Mắt Lauren tối sầm lại vì sự cường điệu và ẩn ý trong câu nói của anh, và trong một phút, cô dùng móng tay vạch lên nền tấm vải trải bàn một cách lơ đãng như để kèm chế lại. Rồi cô nói một cách nhẹ nhàng:

— Nick, em có thể hỏi anh một câu được không?

— Được, dĩ nhiên.

Lauren khoanh tay để trên bàn và nhìn thẳng vào Nick:

— Tại sao anh coi em là một cô gái thơ ngây mới lớn?

Nét trào lộng hơi gượng gạo làm giật giật khóe môi của anh. Nick đáp:

— Anh không nghĩ rằng anh đã làm thế. Nhưng anh cần tự nhắc anh rằng em còn trẻ, lại vừa đến từ một thành phố nhỏ ở tiểu bang Missouri, và có lẽ em còn rất ngây thơ nữa.

Lauren chưng hửng trước câu trả lời của anh ta.

— Em là một phụ nữ trưởng thành, và cái sự kiện em đã lớn lên trong một thành phố nhỏ không có gì đáng nói cả.

Cô ngừng lại khi Tony đem thêm Spumoni cho cô, nhưng lúc ông ta đi rồi, cô tức tối nói thêm:

— Và em không biết cái gì đã khiến anh có ý nghĩ là em còn ngây thơ. Sự thật, em không phải thế.

Ánh mắt giễu cợt của Nick bị dập tắt, và khi anh dựa lưng vào ghế, anh quan sát cô kỹ hơn. Anh nói:

— Em không còn ngây thơ nữa ư?

— Không, em không còn ngây thơ nữa.

— Nếu thế, em đã có những ý định gì cho kỳ nghỉ cuối tuần này?

Nick kéo dài giọng ra hỏi Lauren một cách nhẹ nhàng.

Trái tim của Lauren nhảy lên với niềm vui sướng, nhưng cô cẩn thận hỏi lại:

— Thế anh đã có ý định gì chưa?

— Một cuộc tiệc tùng. Vài người bạn của anh đang tổ chức một cuộc tiệc cuối tuần này tại nhà của họ gần Harbor Springs. Anh sắp đi đến đó thì chúng mình gặp nhau hôm nay. Chỉ cần gần năm giờ lái xe từ đây đến đó, và chúng ta có thể trở về vào ngày thứ bảy.

Lauren đã tính lái xe về thẳng Fenster vào chiều nay. Vả lại chỉ cần một ngày lái xe mỗi lần đi hay về, và cô dễ dàng thu xếp hành lý trong vòng chưa tới một tuần lễ. Cô có hơn hai tuần trước khi bắt đầu công việc mới. Vì thế, thời gian không thành vấn đề, và Lauren muốn liêu lĩnh đi với Nick.

— Anh có chắc là không có gì bất tiện cho bạn anh, nếu em cùng đi với anh?

— Chẳng có gì bất tiện cho họ hết. Họ muốn anh mang theo ai đó đi với anh.

Lauren cười thật tươi:

— Nếu vậy, em rất thích được đi với anh. Thực ra, vali áo quần của em đã có sẵn trong thùng xe.

Nick quay lui và gật đầu với Tony, ra hiệu tính tiền. Ông ta mang hóa đơn lại và đặt lên bàn gần Nick, nhưng Lauren đã khéo léo dùng bàn tay che lại và kéo về phía mình.

— Hôm nay em đãi mà! - Cô nói và cẩn thận che giấu cuốn sổ khi nhìn vào tổng số tiền ghi trên hoá đơn - khá cao so với những gì họ đã ăn. Nhưng khi cô vừa mở ví tiền thì Nick ném ra bàn nhiều tờ giấy bạc, và cô đành nhìn mà không làm gì được khi Tony đã vợ hết mang đi.

Tony nhìn thấy Lauren thất vọng, anh cười khúc khích làm như cô còn bé lắm.

— Cô hãy ghé đây thường nhé, Lauren. Với cô, tôi luôn luôn dành một bàn sẵn và có món ăn ngon cho cô

Lauren chọn ông ta:

— Với giá cả thế này ư? Tôi rất ngạc nhiên sao tất cả các bàn đều đầy khách.

Tony đến gần hơn, ra vẻ thân mật:

— Các bàn của tôi không bao giờ trống. Sự thật tôi không thể để dành một bàn nào trừ khi cô đã ghi tên vào danh sách khách ăn của tôi. Tôi sẽ sai Ricôco ghi tên cô vào danh sách.

Ông ta đưa tay ra hiệu, và ba cậu bồi bàn đẹp trai da hơi sạm, trẻ trung, nhìn lên và đến bàn của Lauren, Tony giới thiệu với vẻ tự hào:

— Đây là các con trai của tôi: Ricôco, Dominic và Joe. Ricôco, con hãy ghi tên Lauren vào danh sách.

Lauren nhanh nhẩu kêu lên:

— Thôi, xin đừng nhọc lòng!

Tony làm như không nghe cô nói:

— Một cô gái Ý xinh đẹp như cô, cần có một gia đình để che chở và hướng dẫn trong một thành phố lớn như Detroit này. Cô đến thăm chúng tôi thường nhé - chúng tôi ở những tầng trên của nhà hàng.

Rồi Tony nghiêm nghị ra lệnh cho các con:

— Khi Lauren đến, Ricôco, Dominic hãy sẵn sóc cô ấy. Còn Joe hãy xem hai anh có làm tròn phận sự không!

Vì Lauren bật cười, Tony giải thích:

— Joe đã lập gia đình rồi.

Cố nén lại sự vui đùa, Lauren nhìn vào ba người bảo vệ được chỉ định với lòng biết ơn sáng lên trong mắt. Cô trêu chọc:

— Còn tôi, tôi phải bảo vệ ai đây?

Cả bốn khuôn mặt Ý Đại Lợi đồng loạt quay về phía Nick đang ngồi thẳng thoi trong ghế nhìn họ với vẻ cười đùa. Anh đẩy ghế ra sau, đứng lên và điềm tĩnh nói:

— Lauren nói với tôi rằng, cô ấy có thể bảo vệ mình.

Nick nói là anh cần gọi điện thoại, và khi anh điện đàm thì Lauren đi dạo qua hành lang đến phòng dành cho phụ nữ. Lúc cô từ đó bước ra, cô nhìn thấy đôi vai rộng và tấm lưng thon của Nick bên máy điện thoại nơi lối cửa vào. Anh đã hạ cái giọng trầm nam trung của anh xuống, nhưng một cái tên vẫn văng đến tai cô nghe rõ như một tiếng chuông: “Ericka”

Lauren trầm nghĩ, thật là một điều kỳ lạ, anh đã gọi điện thoại ột người đàn bà khác. Hay đó là sự thực. Anh nói rằng, chủ nhà muốn anh đem bạn theo và chắc chắn anh đã xếp đặt từ trước để mang theo một người đàn bà nào đó đi với anh hôm nay. Anh đang hủy bỏ một cái hẹn.

Nick trượt người nhẹ nhàng vào trong chiếc xe hơi Pontiac Trans Am của cô, bật công tắc, rồi nhú mào nhìn vào đèn báo hiệu trên bảng đồng hồ, Lauren vội giải thích:

— Em không nghĩ rằng máy móc có gì bị trục trặc. Trên đường đến đây, em đã dừng lại nhờ thợ sửa xe kiểm tra. Ông ấy không tìm thấy gì bị hỏng. Vậy thì, rất có thể chỉ tại ngay ở chỗ đèn báo hiệu bị hỏng mà thôi. Xe này mới chạy có sáu tháng thôi mà!

Nick nói sau một chút suy nghĩ:

— Tại sao chúng mình không đi lên hướng Bắc và xem xe chạy ra sao. Đường ấy, em sẽ không đi một mình trên xa lộ để về Missouri, nếu máy móc có sao sẽ có người giúp.

Lauren đồng ý ngay:

— Thế thì hay quá!

Khi họ rời khỏi bãi đậu xe, anh nói:

— Em hãy nói cho anh biết thêm về gia đình em và về em đi.

Lauren quay mặt nhìn phía trước, cô không để lộ vẻ căng thẳng của mình. Một mớ chuyện lừa dối mà cô đã thêu dệt đang lớn dần và càng vướng mắc hơn. Vì Nick quen biết nhiều người ở Sincó và cô đã mạnh dạn bỏ qua các văn bằng đại học trong đơn xin việc, nên cô ngần ngại nói về những năm đại học sau cùng với anh. Nhìn ra ngoài cửa sổ, cô thở dài. Một người vốn lương thiện, cô đã phải nói dối với anh về tuổi tác, vì cô thực sự chưa được hai mươi ba tuổi trong vòng ba tuần nữa. Và cô đã nói với Tony trước mặt anh là cô không có bạn bè hay thân thích ở Detroit. Bây giờ cô đang phải cẩn thận “quên đi” năm năm đại học vừa qua của đời mình.

Nick đùa:

— Bộ câu hỏi khó lắm sao em?

Nụ cười của anh chàng khiến nhịp đập của trái tim cô thêm dồn dập. Cô muốn đưa bàn tay lên áp vào cảm anh, sờ vào hai vành môi đầy nhục cảm của anh. Cổ áo sơ mi của anh mở ra thật rộng, và cô muốn vuốt ve những sợi lông sẫm màu trên ngực anh. Ngay cả mùi nước hoa cologne đàn ông cũng như trên choker giác quan cô, mời mọc cô ngồi nhích lại gần anh hơn.

— Không có gì nhiều để nói nữa với anh. Người anh khác mẹ của em, Lenny, bây giờ đã hai mươi bốn tuổi, đã lấy vợ và đang bắt đầu cuộc sống gia đình riêng. Chị Melissa hai mươi lăm tuổi, đã lập gia đình hồi tháng tư. Chồng chị là thợ cơ khí, làm việc ở chỗ bán xe Pontiac mà em đã mua chiếc xe này.

— Còn ba em và bà mẹ kế?

— Ba em là một giáo sư. Ông thông thái và khôn ngoan. Mẹ kế em là một người rất dịu hiền và tận tụy với chồng.

— Nếu ba em là giáo sư, anh ngạc nhiên sao ba em không thuyết phục em tiếp tục vào đại học, hơn là em đi làm việc với một chân thư ký.

— Ba em đã thuyết phục em - Lauren đã trả lời và đã làm an lòng Nick khi anh phải tập trung sự chú ý vào các bảng chỉ dẫn đổi đường rắc rối, và thảo luận với nhau về con đường vòng rộng sẽ dẫn họ đến lối vào dốc, dẫn đến đường liên bang 75. Con đường cao tốc này đã đưa họ đi qua vùng nội thị trước những cảnh vật thay đổi từ những nhà máy đến khu gia cư to lớn, rồi đến các khu gia cư nhỏ của vùng ngoại ô, liền theo là một trung tâm thương nghiệp đồ sộ, và xa hơn là vùng ngoại ô trù phú.

Đột nhiên, Lauren hỏi:

— Thế thì áo quần để thay của anh đâu? Anh không cần phải soạn vali sao?

— Không cần. Anh đã giữ một ít áo quần tại căn nhà khác ở Harbor Springs.

Ngọn gió thổi qua cửa sổ xe hơi đùa nhẹ mái tóc màu nâu dày của Nick. Mặc dầu tóc anh cắt ngắn, phía sau gáy đã đủ dài để mơn man cổ áo sơ mi của anh. Lauren thầm ước ao được đưa ngón tay vuốt ve nơi ấy. Lauren rời mắt khỏi khuôn mặt nhìn nghiêng của Nick, cô hạ kính râm xuống sống mũi và quay nhìn cảnh vật lướt qua trên con đường liên bang, chỉ thấy mờ mờ khi những vùng ngoại ô dài vô tận chạy vùn vụt qua giữa cảnh miền quê thoáng đãng. Nick quả thật là một người thành thạo ăn chơi, có một sự cường tráng đáng tin cậy. Ngay cả bây giờ, Lauren bồi hồi biết rằng chiếc đuôi dài rắn chắc của anh chỉ cách đuôi của mình trong gang tấc. Và đôi vai vạm vỡ của anh làm cho cô như nhỏ bé lại. Cái cách mà anh nhìn mọi vật và nhìn chăm chăm vào cô, làm cho trí óc cô không yên ổn vì thấy anh rất “nguy hiểm”.

“Nguy hiểm”. Bằng lòng đi chơi cuối tuần với anh đã hoàn toàn vượt ra khỏi tính cách của cô - dường như ra ngoài tính cách và khó giải thích được sự quyến rũ như tiền định mà cô cảm thấy về anh. Cô tự thú nhận, đó cũng là việc làm hấp tấp và liều lĩnh. Nhưng có nguy hiểm không? Chuyện gì sẽ xảy ra nếu Nick là một tên sát nhân điên rồ, giết cô, cắt xén thân xác cô, rồi chôn vùi trong rừng cây? Nếu Nick làm thế, không một ai biết việc gì đã xảy ra với cô. Vì không ai biết cô đi với Nick, trừ Tony và các con trai ông. Và Nick có thể giả dối nói rằng cô đã về Missouri Họ tin tưởng lời Nick nói. Rõ ràng là Nick không mang tội giết người.

Lauren liếc trộm Nick bằng khoé mắt thật nhanh và khéo léo. Khuôn mặt cô giãn ra trong một nụ cười uể oải. Bản năng của cô mách bảo về con người chưa bao giờ làm cô thất vọng trước đây, làm cô biết theo linh tính rằng mình chẳng bị nguy hiểm gì về thân xác cả.

Ba giờ tiếp theo đó đã trôi qua trong khung cảnh thích thú mờ mờ vụt qua. Chiếc xe lướt vội dậm trường, đem cơn gió mát mơn man mặt họ, làm rối bù mái tóc họ, và họ nói chuyện một cách thú vị về mọi vấn đề, hay cả việc không nói chuyện cũng làm họ vui.

Lauren nhận thấy Nick thường tránh nói về mình, nhưng lại rất tham lam khi muốn tìm hiểu về cô. Tất cả những gì mà cô biết về anh, là thân sinh anh đã mất khi anh lên bốn. Ông bà nội nuôi anh và cả hai đã từ trần cách đây vài năm.

Ở thành phố Grayling mà Nick bảo rằng có một giờ rưỡi đi xe nữa sẽ tới Harbor Springs, anh dừng lại tại một tiệm tạp hóa nhỏ. Khi anh bước ra, Lauren thấy anh mang theo hai hộp coca cola và một gói thuốc lá. Nhưng vài dặm đường sau đó, anh dừng xe lại cạnh một cái bàn picnic bên đường, và cả hai bước ra ngoài.

— Thật là một ngày tuyệt diệu, phải không?

Lauren ngẩng đầu say sưa nhìn những đám mây trắng như ren trôi qua bầu trời xanh tươi sáng. Cô nhìn Nick và thấy anh đang quan sát cô với một vẻ độ lượng.

Lờ đi thái độ ân cần của Nick, cô nói:

— Ở nhà, dường như bầu trời không bao giờ tươi xanh như thế này, và khí trời thường oi bức hơn, em nghĩ rằng, vì Missouri ở xa phương Nam hơn ở đây.

Nick mở cả hai hộp coca và đưa cho Lauren một hộp. Cô tựa người vào chiếc bàn picnic và cố bắt trở lại cuộc nói chuyện vừa bị cắt đứt vài phút trước đó.

— Anh bảo rằng ba anh mất lúc anh lên bốn, và ông bà nội nuôi anh - vậy còn mẹ anh thì sao?

Nick trả lời:

— Bà không sao cả.

Đặt một miếng thuốc lá giữa đôi môi, anh bật quẹt, chum bàn tay quanh ngọn lửa để che gió. Lauren chăm chú nhìn mái tóc dày sồng động màu nâu của anh khi anh cúi đầu bật ống quẹt, rồi đưa mắt tìm gặp mắt anh.

— Nick, sao anh không chịu cởi mở gì về chính anh cả vậy?

Nick nheo mắt lại tránh làn khói thơm từ miếng thuốc bay lên.

— Không chịu cởi mở ư? Anh đã moi ra khỏi đầu để kể cho em nghe trên hàng trăm dặm rồi kia mà?

— Nhưng không nói gì về riêng bản thân anh cả. Cái gì đã xảy đến với mẹ anh?

Nick cười:

— Đã có ai nói với em là em có đôi mắt đẹp thật khó tả chưa?

— Vâng, có. Nhưng anh lại nói lảng nữa rồi.

Nick vẫn tiếp tục lờ đi câu phê phán của Lauren:

— Và em cũng khéo ăn nói nữa.

— Chẳng có gì đáng ngạc nhiên, bởi vì cha em là giáo sư Anh văn như anh đã biết - Lauren thở dài bởi vì anh đã cố tình thoái thác.

Nick nhìn lên bầu trời, rồi lướt mắt qua ngàn cây và xa lộ vắng tanh, cuối cùng anh nhìn lại Lauren:

— Anh không biết làm sao anh đã chịu đựng được sự căng thẳng suốt ba giờ qua, khi cuối cùng anh mới được thư giãn. Anh cần phải bỏ đi như thế này!

— Anh đã làm việc vất vả lắm sao?

— Chừng bảy mươi giờ một tuần trong suốt hai tháng qua.

Một vẻ thương cảm lộ ra trong đôi mắt của Lauren và Nick mỉm cười với cô - một nụ cười nồng ấm, mời gọi nó đi sâu vào trái tim cô. Anh dịu dàng hỏi:

— Em có biết rằng em là người bạn đường đã làm dịu đi cơn mệt nhọc của anh không?

Lauren không mấy thích thú khi nghe Nick nói thế, bởi vì cô thấy anh thu hút như điện, còn anh thì thấy cô làm dịu cơn mệt mà thôi.

— Cảm ơn anh, em sẽ cố gắng không làm anh ngủ gục trước khi mình đến Harbor Springs.

Nick nói đầy gợi ý:

— Em có thể để cho anh ngủ sau khi mình đến đó.

Trái tim của Lauren như nhảy múa trong lồng ngực:

— Điều em muốn là hy vọng không làm anh buồn chán.

Giọng anh trầm xuống, rất gợi cảm:

— Em tin anh đi, em không làm anh buồn chán đâu. Sự thực là có một cái gì đó anh muốn làm từ tối hôm qua khi anh đi tìm cho em ly tonic và thấy em đứng đó, cố gắng mỉm cười trước cơn xúc động của anh.

Ngay cả trong tình trạng căng thẳng nhất, Lauren cũng biết Nick có ý định muốn hôn mình. Anh cầm lấy ly coca từ những ngón tay mềm mại của cô và lặng lẽ đặt lên cái bàn picnic. Rồi anh xích lại gần cô và kéo cô có dụng ý vào giữa hai chân anh. Mông của cô vừa chạm vào bên trong cặp đùi rắn chắc của anh là như có một luồng điện đánh thức dậy toàn bộ hệ thần kinh của cô. Hai bàn tay anh vuốt nhẹ lên hai cánh tay cô, rồi ôm lấy hai vai cô. Trong niềm mong mỏi không nói ra, cô thấy đôi môi gợi cảm của anh chậm chậm ghé xuống môi mình.

Miệng anh gắn vào miệng cô, chuyển động và trong một nụ hôn lúc đầu chỉ mơn trớn thăm dò, nhưng rồi trở nên mãnh liệt đến ngợp thở. Lauren đã bạo dạn giữ cho sự chùng mực không mất đi, nhưng đến lúc lưỡi anh rà qua rà lại trên đôi môi cô thì cô đành chịu thua.

Với một tiếng rên thật khẽ, Lauren tựa sát người vào Nick, để lưỡi anh tách hai môi mình ra. Sự đáp ứng của anh đến tức khắc. Đôi cánh tay anh ghì xiết lấy cô, ép sát cô vào ngực mình, trong khi miệng anh mở ra, khát khao. Có một cái gì đó bùng nổ trong Lauren, toàn thân cô ưỡn lên dính vào người anh, và đôi tay bắt buộc phải đưa lên vuốt ve cổ anh, rồi trượt qua mái tóc mềm ở gáy anh, trong khi cô hăm hở đáp ứng cái hôn nồng nàn của anh.

Cuối cùng, cho đến lúc Nick ngẩng đầu lên, Lauren đã cảm thấy mình sẽ ghi nhớ mãi nụ hôn này. Cô luôn luôn cảm thấy Nick là của mình. Run rẩy vì cơn kích thích trong lòng, cô tựa trán lên vai Nick. Đôi môi ẩm của anh lướt qua má đến thái dương của cô, rồi theo đường đó lần xuống phía dưới cho đến lúc những chiếc răng của anh đùa nghịch nhay nhay trái tai của cô. Anh mới khúc khích, giọng khàn khàn rót vào tai cô:

— Anh còn nợ em một lời xin lỗi, Lauren à.

Lauren tựa lưng vào Nick và nhìn lên mắt anh. Đôi mắt màu xám có vẻ chế nhạo nhìn lại cô là đôi mắt có những mí nặng trĩu và nung nấu khát vọng huy hoàng. Đôi mắt ấy đang tươi cười, nhưng vẫn là cười gượng vì sự tự chế giễu của mình.

— Tại sao anh còn nợ em một lời xin lỗi?

Bàn tay anh vuốt lưng cô một cách uể oải.

— Bởi vì dù em đã đoán chắc em không còn ngây thơ nữa, nhưng cho đến phút vừa qua, anh sợ rằng kỳ nghỉ cuối tuần này có lẽ là em “chớp” lấy nó, chứ em không hề mong đợi trước.

Vẫn còn sưng sốt vì những nụ hôn của hai người, Lauren hỏi một cách nhẹ nhàng:

— Và bây giờ anh nghĩ sao?

Nick thì thầm:

— Anh nghĩ kỳ cuối tuần này đã đảo ngược bao điều mà anh mong đợi.

Nick ngắm vào ánh mắt xanh long lanh của Lauren và mắt anh nhắm lại để trả lời:

— Anh cũng nghĩ rằng nếu em cứ tiếp tục nhìn anh như thế thì chúng mình sẽ đến Harbor Springs trễ thêm hai giờ nữa.

Anh lướt nhìn đầy ý nghĩa về phía khách sạn có bãi đậu xe bên đường, nhưng trước khi Lauren có thể cảm thấy bị kích động, thì Nick đã đứng dậy, đưa tay hạ cặp kính râm của cô xuống sống mũi, và nói cách khôi hài:

— Cặp mắt kính này làm anh không ngắm em được.

Rồi anh cầm tay cô, dẫn tới xe hơi.

Lauren như quỵ xuống trên ghế ngồi, cô có cảm tưởng như vừa thoát khỏi một cơn bão táp. Máy xe đã khởi động, và cô cố gắng lấy lại bình tĩnh. Cô đã có ngay hai vấn đề đối phó: thứ nhất là rõ ràng Nick đã có ý định đưa cô vào giường ngủ kỳ cuối tuần này. Trong đầu óc của anh ta đã có sẵn câu kết luận. Dĩ nhiên đến lúc đó cô chỉ đơn giản nói không. Nhưng vấn đề thứ hai là cô không biết chắc mình có nói không hay không. Chưa bao giờ trước đây cô bị một người đàn ông quyến rũ hay được yêu thương bằng một nụ hôn như vậy. Chưa bao giờ trước đó cô muốn một người đàn ông làm tình với mình đến như vậy.

Lauren nắm hai bàn tay đầy sức mạnh của Nick trên vành lái, rồi cô đưa mắt nhìn chiều nghiêng vóc dáng vạm vỡ của anh. Anh quyến rũ biết bao! Và cũng cường tráng biết bao! Đến nỗi đàn bà có lẽ chỉ nhìn thấy anh một lần thôi cũng háo hức, muốn đến giường ngủ với anh mà không cần biết mình có được yêu hay không. Chắc chắn cô không để mình bị chinh phục quá dễ dàng như vậy. Hay là cô sẽ?

Một nụ cười buồn nở trên môi của Lauren khi cô quay nhìn ra cửa sổ xe. Mọi người đều nói rằng cô rất thông minh, rất nhạy cảm, ngay ở đây cũng vậy, cô đã có ý định làm cho Nick phải yêu mình ngay đấy... bởi vì cô biết mình cũng đã yêu anh ngay đấy!

— Lauren này, cuộc du ngoạn này làm anh bớt cô đơn khi ngồi trong xe. Còn em thì thấy sao?

Trong đầu đầy ắp những ý nghĩ về duyên số của hai người, Lauren quay về phía anh, mỉm cười lắc đầu.

— Nếu em nói cho anh biết, nó sẽ làm cho anh sợ đến chết luôn!

5. Judith Mcnaught- Chương 5

Chương 5

Lauren thích thú đưa mắt mông lung nhìn lướt qua toàn cảnh hồ Michigan với những làn sóng xanh đuổi nhau nổi bọt trắng, rồi uể oải đổ nhào lên bờ cát.

— Chúng mình sẽ đến đó trong vài phút nữa - Nick nói với cô khi rời xa lộ để quẹo vào một con đường làng được bảo trì rất tốt, lượn qua giữa rừng thông cao ngất. Nhiều phút sau, anh lái xe rẽ vào một con đường dẫn tới một ngôi nhà. Đoạn đường này uốn khúc quanh co gần một dặm giữa hai hàng cây trần bì oai vệ, cành trĩu quả màu vàng cam.

Lauren nhìn cảnh vật được cắt tĩa hai bên đường của lối đi, và nhận ra rằng, cái nhà tranh bình thường mà cô tưởng tượng lúc đầu khi Nick mời cô tới đây nghỉ cuối tuần, không giống chút nào với những gì cô đang thấy. Không có gì sửa soạn cho cô cả, tuy nhiên có một khung cảnh chào đón cô khi họ vừa thoát ra khỏi vùng bóng râm lổm đổm để bước vào vùng ánh sáng rực rỡ của hoàng hôn, và dừng xe lại sau một hàng dài những chiếc xe sang trọng đắt tiền đã đậu sẵn.

Nhìn từ xa, tựa vào nền của một cái dốc thẳng đứng, có một ngôi nhà đồ sộ, tân kỳ, ba tầng lấp lánh, và tường đắp nổi sừng sững hiện ra. Hàng mẫu vườn cỏ xanh tươi tốt, thấp thoáng những chiếc bàn được che dù nhiều màu nằm trải dài thoải xuống bờ cát. Bồi bàn mặc đồng phục trắng, mang các khay đi lại giữa hàng trăm khách mời đang nghỉ ngơi trong các dãy ghế bành xếp quanh một hồ bơi hình bầu dục lớn. Từng nhóm đang cười đùa náo nhiệt trên cây cỏ hay dạo chơi trên bờ biển.

Một dãy du thuyền màu trắng lười biếng buông neo trên mặt nước bập bênh, in hình lên nền trời có ráng chiều màu hồng và vàng. Lauren nhìn cái hồ sâu tới hàng ngàn bộ, khi gặp bão táp, mực nước sẽ nổi trận lôi đình trên khắp hai mươi ngàn dặm vuông này, thì sức mạnh ấy sẽ gây nên một cơn hỗn loạn ghê hồn. Nick ra khỏi xe, đi quanh mở cửa xe cho Lauren. Anh đỡ lấy tay của cô, đưa cô đi lên qua hàng dãy xe hơi sang trọng xen lẫn các kiểu xe thể thao mui trần, đến đám khách mời.

Vừa tới bên sân cỏ, Lauren dừng lại và quan sát đám người mà cô sắp nhập vào. Bên cạnh rất nhiều ngôi sao điện ảnh, còn có nhiều khuôn mặt trông quen quen - những khuôn mặt mà cô đã từng thấy xuất hiện trên các tạp chí thời trang, qua các cuộc trình diễn quốc tế, và các người giàu sụ.

Lauren chăm chú nhìn Nick, anh đang rẽ đám đông để đi vào. Anh không cảm thấy bối rối hay ngỡ ngàng giữa đám đông hào nhoáng, xinh đẹp và giàu có này, sự thực anh còn cảm thấy khó chịu nữa là khác.

Anh biểu lộ sự bức tức, nói:

— Lauren, anh lấy làm tiếc. Nếu anh biết các “cuộc họp nhỏ” của Tracy như thế này thì anh đã không đưa em lại đây.Ồn ào, đông đúc và náo nhiệt quá!

Dù Lauren cảm thấy hơi bất an với đám đông người nổi tiếng này, cô vẫn tỏ ra thờ ơ và nhìn anh cười vui vẻ:

— May ra, có lẽ không ai biết mình tới đây.

— Em đừng mong thế - Nick nói cụt lủn.

Khi hai người đi dạo dọc theo sân cỏ được bao bọc bởi các hàng cây dày đặc, họ thấy một quầy rượu dành cho khách. Nick dừng lại. Thay vì nhìn anh chăm chăm như một chàng ngốc khờ đang pha rượu, Lauren phải tự trấn tĩnh và quan sát chung quanh. Lúc cô nhìn một nhóm đang đi tới, cười nói huyên thuyên, một người đẹp có mái tóc đỏ trong số đó chợt nhìn thấy Nick. Với một nụ cười rạng rỡ trên khuôn mặt xinh đẹp, bà ta rời đám bạn bè, vội vàng chạy về phía Nick và Lauren, khiến hai ông quần đập phần phật vào mắt cá chân của bà ta.

— Ôi, Nick thân yêu!

Bà ta vừa nói vừa cười chộp vào tay Nick rồi chồm tới trước để hôn anh.

Nick đặt chai rượu mạnh xuống, sốt sắng đặt hai bàn tay lên vai bà ta, kéo bà ta lại để hôn trả. Ngay cả khi đã buông bà ta ra, Lauren vẫn còn thấy bà tóc đỏ giữ lấy tay anh và mỉm cười nòng nọc nhìn vào mắt anh.

— Mọi người tự hỏi, không biết anh có làm thất vọng chúng em vì không đến dự không. Nhưng em biết chắc anh sẽ đến, vì điện thoại gọi tới liên tục từ văn phòng của anh. Bồi bổ và mọi người đều nhận các lời nhắn điện thoại cho anh suốt buổi chiều, và kìa, ai vậy anh?

Bà ta hỏi, cuối cùng bỏ tay Nick ra và bước tới phía Lauren với tất cả sự tò mò.

Nick giới thiệu:

— Lauren, đây là Barbara Leonardos.

— Hãy gọi tôi là Bebe - mọi người đều gọi thế.

Rồi bà ta quay lại Nick, và tiếp tục nói, hầu như coi Lauren không có ở đó:

— Em tưởng là anh đưa Erika lại chứ!

Nick đùa:

— Vậy sao? Còn anh lại tưởng em vẫn ở Rome với Alex chứ?

Bebe xác nhận:

— Chúng em đã ở đó. Nhưng chúng em muốn về gặp anh.

Sau vài phút, Bebe bỏ đi, Nick bắt đầu giải thích:

— Bebe là...

— Em biết bà ấy là ai rồi - Lauren dịu dàng nói, không tỏ ra chút gì bức bối. Barbara là đối tượng của các tạp chí thời trang và các mục chuyện tào lao trên báo, là người thừa kế của một công ty dầu lửa của Mỹ và kết hôn với một nhà công nghiệp giàu sụ Hy Lạp - Em đã từng nhìn thấy bà ấy trên các tạp chí thời trang và hàng tá các báo khác rồi.

Nick đưa cho cô ly rượu mới pha, rồi cầm lấy ly rượu của mình, và nghiêng về một cặp đang tay trong tay bước vội về phía họ.

— Em có nhận ra hai người kia không?

— Không - Lauren đáp - Họ không có vẻ gì quen thuộc cả.

Nick cười với cô:

— Nếu vậy, anh sẽ giới thiệu họ cho em. Họ là ông chủ, bà chủ nhà này, và là bạn tốt của anh.

Phải dính vào cuộc giới thiệu vòng quanh không tránh được này, Lauren chăm chú ngó người đẹp tóc nâu nhạt chừng ba mươi, còn người đàn ông đi với bà ta thì khá nặng nề, và đã gần sáu mươi tuổi.

— Nick!

Người đàn bà cười tươi, chớp lấy tay Nick mà không hề lưu ý đến việc anh đang cầm ly rượu. Bà ta ôm hôn anh cũng thân mật, đắm say quen thuộc như Bebe vậy.

— Chúng tôi không nhìn thấy mặt anh hằng tháng rồi đó! - bà ta vừa bước lui vừa trách - Anh làm gì trên trái đất này?

Nick trả lời với một nụ cười thân mật:

— Vài người trong bọn tôi còn phải làm việc để nuôi thân chứ!

Nói xong, anh quay lại kéo tay Lauren đến và nói:

— Lauren, anh giới thiệu em với ông bà chủ nhà: Chị Tracy và anh George Middleton.

— Lauren, tôi hân hạnh được gặp cô - Tracy nói, rồi hỏi Nick: Tại sao hai người đứng riêng lẻ ở đây làm cho không ai biết là có hai người cả thế?

— Chính vì vậy mà chúng tôi mới đứng ở đây.

Tracy bật cười có vẻ hối hận:

— Tôi biết, tôi đã hứa với anh chỉ là một cuộc hẹn nhỏ giữa bạn bè. Tôi thề là tôi không hề có ý định, gần như ai mời cũng đến dự cả. Anh không thể tưởng tượng được trong nhà nhộn nhịp thế nào đâu.

Tracy nhìn lên bầu trời tím sẫm và nhìn qua vai mình. Lauren cũng nhìn theo và thấy hầu hết khách mời đều dạo bước vào nhà hay xuống phía kè đá, nơi các xuồng máy chờ sẵn để chở họ ra du thuyền. Hầu bàn bắt đầu xếp các bàn ăn dưới một tấm bạc kẻ sọc to tướng và các ngọn đuốc được thắp sáng quanh hồ bơi. Nhạc công đã mang nhạc cụ lên một sân khấu đã chiến đã được dựng ở đằng phía xa hồ bơi.

Tracy nói:

— Mọi người đều đã thay dạ phục. Hai người sẽ về trong vịnh để thay hay định thay ở đây?

Lauren rất lúng túng. Dạ phục? Cô hoàn toàn không có gì để mặc cho thích hợp, nếu phải tham dự dạ hội.

Lờ đi cái cầu tay của Lauren, Nick nói:

— Lauren sẽ thay ở đây. Còn tôi sẽ về trong vịnh để trả lời mấy cú điện thoại khẩn và thay đồ ở đó luôn.

Tracy mỉm cười với Lauren:

— Ở trong nhà chật chội lắm, tôi và cô sẽ dùng phòng ngủ của chúng tôi, còn George sẽ tìm chỗ khác để thay. Chúng ta đi chứ?

Tracy mời Lauren và quay đi.

Nick nhìn nét mặt Lauren và chợt hiểu ra. Anh nói:

— Tôi nghĩ là Lauren có điều gì cần bàn với tôi. Chị cứ đi trước đi và cô ấy sẽ gặp chị sau.

Khi cả hai bước ra ngoài đã khá xa, Lauren buồn rầu nói:

— Em không có cái áo nào thích hợp để mặc tối hôm nay cả. Chắc anh cũng thế, phải không?

Nick dụi dầm trán an:

— Anh đã có quần áo ở biệt trang trong vịnh rồi. Anh sẽ tìm cho em một cái áo dạ hội ở đó. Anh sẽ gửi áo tới phòng Tracy cho em.

Trong ngôi nhà đang diễn ra một màn tạp âm và những hoạt động hối hả. Tiếng cười, tiếng nói chuyện lan ra từ hai chục căn phòng khác nhau trên ba tầng lầu, trong khi những người hầu hối hả đi khắp các hướng, trên cánh tay mang áo vừa ủi xong, và trên bàn tay mang các khay đồ uống. Nick chặn một người hầu lại, hỏi bằng ghi các cú điện thoại nhấc lại. Chỉ trong chốc lát anh đã có và quay lại mỉm cười với Lauren. Anh nói:

— Anh sẽ gặp lại em ngoài bờ hồ chừng một giờ nữa. Em có thể tự mình xoay sở lấy trong thời gian ấy không?

Lauren trấn an Nick:

— Em làm được mà. Anh cứ lo phần anh đi.

— Em chắc chắn chứ?

Nhìn ánh mắt màu xám mạnh mẽ của Nick đang nhìn mình, Lauren không chắc mình có tự liệu được không, nhưng dù sao cô cũng gật đầu. Khi anh đã đi rồi, Lauren quay lại tìm Bebe Lenardo đang nhìn cô với vẻ mặt tò mò lộ rõ. Cô vội bỏ nét mặt mộng mơ đi và hỏi:

— Ở đây có điện thoại, tôi có thể sử dụng được không? Tôi muốn gọi điện về nhà.

— Dĩ nhiên là được - rồi Bebe hỏi một cách tình cờ: - Nhà ở đâu?

— Fenster, Missouri - Lauren trả lời rồi bước theo Bebe vào một văn phòng trống lẹ gần phía sau toà nhà.

“Fenster?” Bebe khịt mũi, dường như có mùi khó chịu tỏa ra từ cái tên thành phố ấy, rồi bà ta bỏ đi, đóng cửa lại sau lưng Lauren.

Cú điện thoại đường dài gọi cho cha, Lauren không nói lâu, vì biết lệ phí rất đắt. Nhưng cha cô cười tự hào và ngạc nhiên thú vị về công việc và mức lương của con gái. Ông cũng rất vui khi nghe Lauren nói Philip Whitworth đã nài nỉ cô ở lại trong căn hộ của bà cô ông ta, khỏi trả tiền. Cô không nói cho cha biết việc thương lượng giữa mình với Philip, vì cô không muốn cha lo lắng. Những gì cô muốn ông biết là gánh nặng tài chính bây giờ đã dễ chịu rồi.

Sau khi gác máy, Lauren đi ngang qua văn phòng và vừa mở hé cửa thì cô bỗng dừng tay lại, vì nghe có tiếng đàn bà vui vẻ reo lên chào đón ở đầu kia hành lang:

— Ô, Bebe, cưng! Cưng thật tuyệt vời! Đã quá lâu nay mới lại thấy cưng. Cưng có biết Nick Sinclair muốn dự kỳ cuối tuần ở đây không?

Bebe trả lời:

— Anh ấy có ở đây. Mình đã nói chuyện với anh ấy.

Tiếng người đàn bà cười lớn:

— Cám ơn trời đất, anh ấy đã tới. Carlton đã kéo mình ra khỏi một bãi bể đẹp tuyệt ở Bermuda, vì Carlton muốn đàm phán với Nick về một số thương vụ.

Bebe hững hờ nói:

— Carlton phải chờ tới lượt mình mới được. Nick là lý do mà tôi và Alex phải tới đây. Alex muốn bàn với Nick để xây một dãy khách sạn quốc tế. Alex đã điện thoại cho Nick từ Rome hai tuần trước nhưng Nick đã không gọi lại, vì thế chúng tôi phải bay đến đây hôm qua.

Người đàn bà ấy hỏi:

— Tôi không thấy Ericka ở ngoài đó.

— Bỏ không thấy cô ấy đâu, vì Nick không đưa cô ta tới - nhưng bỏ hãy đợi cho đến khi thấy anh ta đã đưa ai tới thay thế.

Tiếng cười chế nhạo trong giọng nói có văn hóa của Bebe làm cho Lauren cứng người lại. Bebe nói thêm:

— Bỏ sẽ không tin được đâu. Cô ta chừng mười tám tuổi, và vừa ra khỏi một nông trại ở Missouri. Trước khi Nick rời khỏi cô ấy chừng một giờ, Nick hỏi xem cô ấy có thể ở một mình được không...

Tiếng nói nhỏ dần khi hai người đi đã xa. Cuộc tấn công bằng lời của Bebe làm Lauren sửng sốt và tức giận, nhưng cô bình tĩnh mở rộng cửa bước ra ngoài hành lang.

Một giờ sau đó, ngồi tại bàn trang điểm của Tracy, Lauren chải tóc cẩn thận cho đến khi mái tóc vàng màu mật ong ôm lấy khuôn mặt và buông thả thành từng lọn óng ả trên đôi vai cô. Rồi cô nhanh nhẹn thoa lên mặt một chút phấn hồng, tô lại môi son và cắt mỹ phẩm vào xách tay.

Lúc này chắc Nick đã đợi cô dưới hồ tắm. Ý nghĩ đó làm cho đôi mắt màu ngọc lam của cô ánh lên niềm hạnh phúc. Lauren đứng trước gương soi, cẩn thận đeo đôi bông tai 14 carat của mẹ cô để lại.

Khi trang điểm xong, cô bước lui một bước để nhìn vẻ đẹp toàn thân của chiếc áo dạ hội màu kem mà Nick đã gửi tới lúc cô đi tắm. Làn vải mịn màng càng làm tăng khuôn ngực đầy đặn của cô, nhưng cánh tay áo cài chặt lại làm phồng lên ở cổ tay. Chiếc thắt lưng bằng vòng xích mạ vàng buộc chặt vòng eo mảnh mai khiến những đường cong mỹ miều của cô lộ rõ, từ đường cong ở cổ cho đến những đường viền của chiếc váy, nơi lấp ló đôi giày chọn lọc mà Tracy đã cho cô mượn.

Tracy cười thật tươi, tán thưởng:

— Tuyệt mỹ! Hãy xoay vòng ình ngắm đằng sau với nào!

Lauren ngoan ngoãn làm theo.

Nhìn theo cách Lauren quay chiếc áo dạ hội, để lộ khoảng da rám nắng hè màu nâu ở vòng thắt lưng, bà chủ nhà hỏi:

— Làm sao mà chiếc áo phía trước thì đầy e lệ, kín đáo, mà phía sau lại như rời ra từng mảnh, khêu gợi đến thế nhỉ?

Rồi bà nói tiếp:

— Nào, chúng ta xuống thôi.

Khi cả hai người đi dọc theo bao lơn, Lauren có thể nghe âm thanh cuộc vui đùa chề chén ở phía hồ tắm bên dưới vọng lên tận các cửa sổ để mở. Chừng một tá tiếng nói đàn bà hòa lẫn với những tiếng thì thầm của đàn ông, rồi tan biến vào trong sự náo động của dòng âm nhạc.

Năm giây sau họ bước ra ngoài. Tracy bị một đám đông vây quanh và kéo đi để Lauren lại một mình. Cô vươn cổ lên, tách đám đông ra để nhìn quanh tìm Nick. Cô bước tới hai bước, và thấy ngay Nick đang đứng giữa đám đông ở đằng xa hồ bơi.

Để mắt vào dáng dấp cao ráo của Nick. Cô cẩn thận đi về phía anh, giữa bao chướng ngại vật, nào khách, nào bồi bàn, các ngọn đuốc, bàn che dù và hồ bơi. Khi đến gần, cô có thể thấy Nick đứng nghe một số người đang nói chuyện với anh một cách rôm rả. Anh khẽ gật đầu với họ, làm ra vẻ lắng tai nghe họ nói một cách thích thú, thỉnh thoảng lướt nhìn qua đám đông như muốn tìm kiếm ai. Khi anh thấy Lauren, cô cảm thấy một niềm vui sướng bùng cháy lên trong lòng. Khi anh cảm nhận cô đã đến gần, anh đột nhiên ngừng đầu lên và mắt họ gặp nhau ngang qua đám đông. Anh lịch sự gật đầu với những người đang nói chuyện, rồi lặng lẽ chuẩn khỏi bọn họ.

Khi đám người cuối cùng trên sân sau rẽ ra cho Nick đi qua, Lauren thấy rõ toàn thân anh, và cô như ngộp thở. Bộ dạ phục màu đen ôm gọn vào thân mình anh cao lớn, đẹp vạm vỡ, dường như được người thợ may khéo nhất may riêng cho anh. Cái sơ mi trắng, tương phản với nét đẹp màu đồng hun của anh, chiếc cà vạt màu đen rất thích hợp. Và tuy anh ăn mặc hào hoa quyền rũ, nhưng xem ra vẫn dung dị tự nhiên, chừng như anh đã quen với trang phục như thế. Lauren cảm thấy tự hào về anh và khi anh đến trước mặt cô, cô đã không che giấu điều đó, vội hỏi ngay:

— Đã có người nào nói với anh rằng anh đẹp trai vô cùng chưa?

Một nụ cười tươi như một cậu trai mới lớn tỏa ra trên khuôn mặt của anh. Anh hỏi:

— Em nghĩ sao, nếu anh nói rằng chưa?

Lauren cười:

— Em cho rằng anh làm bộ khiêm tốn.

Anh chế giễu:

— Vậy anh phải làm gì bây giờ?

— Em đề nghị anh hôn hở lên và tỏ ra bối rối vì được nịnh.

— Anh không hôn hở và bối rối dễ dàng như vậy được.

Lauren gợi ý một cách rõ ràng:

— Nếu thế, anh hãy làm em phấn khởi bằng cách nói cho em biết, trông em như thế nào?

Cô khẽ chậm rãi quay mình để khách không chú ý, mạnh dạn gây cho anh một sự xúc động mãnh liệt khi nhìn chiếc áo dạ hội của cô. Ánh đuốc chớp chớp nhảy múa trên mái tóc màu mật ong mượt mà của cô trong khi cô quay người và chờ đợi Nick ngắm nhìn mình. Anh lướt qua khuôn mặt tươi như hoa của cô, đôi mắt màu xanh long lanh và làn môi đầy đặn mịn màng, rồi anh quét tia nhìn xuống phía dưới, nơi có những đường nét nổi bật quyến rũ của cô.

Đến lượt cô chế nhạo:

— Sao? Anh thấy thế nào?

Đôi mắt màu xám tro của anh cuối cùng bắt gặp đôi mắt màu xanh hờn hờ của cô, nhưng thay vì trả lời, anh chỉ đưa mắt nhìn ngắm toàn thân cô một lần nữa. Anh lưỡng lự, rồi đột ngột nói:

— Anh nghĩ rằng, cái áo dạ hội rất hợp với em.

Lauren bật cười:

— Chắc không có ai nói với anh rằng anh không có khiếu nịnh, vớ vẩn vì anh không biết nịnh chút nào.

Nick trêu chọc, đôi mắt nhìn thách đố:

— Đúng vậy sao? Nếu vậy, anh sẽ nói cho em biết đích xác điều gì anh nghĩ. Anh nghĩ rằng em rất yêu kiều, em có khả năng mê hoặc như một phụ nữ trẻ gợi tình nhất, lại biết ngụy biện nữa; đồng thời em cũng làm một cô gái mang vẻ thiên thần. Anh mong đến chết đi được, là em thoát khỏi cặp mắt của hàng trăm người khách ở đây trong vài giờ, bởi vì bất cứ lúc nào ngắm nhìn em, anh cũng... háo hức đến khó chịu và muốn tìm cách đưa em ra ngoài để em sẽ nằm trong vòng tay anh đêm nay ...

Gương mặt xinh đẹp của Lauren bỗng ửng hồng. Cô không phải là cô gái thiên thần ấy, và cô hiểu Nick định nói gì qua nhóm từ “háo hức đến khó chịu”. Cô liếc nhìn đôi mắt đùa cợt của anh, đám thực khách và những chiếc du thuyền điện thấp sáng như những cây Noel, và nhìn vào bất cứ gì, trừ thân thể cao ráo, rắn chắc của Nick. Sao anh lại nói toạc móng heo ra thế? Có lẽ anh nghĩ rằng cô chưa ngủ với ai trước đó, và anh liều lĩnh làm cô kích động để chấp nhận việc ấy. Anh có nghĩ rằng cô còn là gái trinh không?

Phán đoán từ thái độ thẳng thắn của anh về dục tình, có lẽ cô đã rõ, không gì anh không làm hay không biết. Cô chắc rằng, khi người đàn bà nào vướng vào anh, cô gái nào ngây thơ đến mấy cũng bị sức cường tráng quyến rũ của tấm thân anh thu hút. Vì thế, Lauren có cảm giác rằng anh không muốn quyến rũ, và đưa vào giường một cô gái còn trinh. Dĩ nhiên, cô gái trinh đặc biệt này lại rất muốn được anh “quyến rũ”, nhưng đừng vội quá, và cũng đừng dễ dàng quá. Cô để cho anh phải đợi đến khi anh biết sẵn sóc mình khéo hơn. Cô sẽ làm nhưng cô không biết chắc sẽ làm việc đó vào lúc nào.

Nick dùng ngón tay cái và ngón trỏ nâng cằm Lauren lên, xoay mặt cô về phía anh, bắt cô phải nhìn vào đôi mắt xám tro của anh.

— Nếu anh quá đẹp trai, sao em không chịu nhìn anh?

Lauren như người có lỗi, cô nói nhẹ nhàng:

— Đó là một điều ngờ nghệch để em có thể nói với anh... và...

Nick cười, buông tay khỏi cầm cô.

— Như thế thì thật là đã bắt em làm một điều quá sức, nhưng anh thích thế. Và vì em đã muốn biết - anh đáp, giọng khàn khàn - thì anh cũng cho em biết là chưa có ai trước đây nói với anh như em cả.

Anh nhìn lên, tưởng có ai gọi tên mình, nhưng không. Anh đỡ lấy tay Lauren và đưa cô tới chiếc lều kê sọc trên sân cỏ, nơi đó hầu bàn đang mang các món khai vị nóng và nguội ra.

— Mình hãy lấy cái gì để ăn và uống chứ?

Khoảng chừng năm phút, sáu người gọi tên Nick. Anh bực tức nói:

— Anh muốn hưởng trọn buổi tối này với em biết bao. Nhưng anh phải thù tiếp bạn bè. Anh không thể giả mù và điếc lâu hơn được.

Lauren đáp:

— Em hiểu. Họ giàu quá, và họ được nuông chiều quá. Anh làm việc cho họ, và họ nghĩ là họ sở hữu anh.

Nick nhú mày ngạc nhiên:

— Cái gì khiến em bảo anh làm việc cho họ?

— Tình cờ em nghe Bebe nói với ai đó rằng chồng bà ta từ Rome đến đây vì muốn bàn với anh về việc xây dựng những khách sạn quốc tế. Và một người đàn bà khác nói rằng chồng bà tên là Carlton cũng đến đây để bàn bạc với anh về một việc kinh doanh gì đó nữa.

Nick đưa mắt bực bội nhìn đám đông như mỗi người ở đó đều đích thân đe dọa sự yên vui của mình. Anh nói giận dữ:

— Mình đến đây bởi vì đã làm việc hai tháng mệt phờ người, và mình muốn nghỉ xả hơi cuối tuần này. Vậy mà...

— Nếu anh không muốn nói chuyện với ai về làm ăn, thì không có lý do gì anh phải làm như thế?

— Khi người ta đã đi hàng ngàn dặm tới đây, chắc chắn họ biết kiên trì, và trừ khi anh bỏ khách, còn không thì ít nhất có bốn người đến đây để nói chuyện với anh.

Lauren mỉm cười nói:

— Anh hãy để họ đó cho em. Em sẽ có cách đuổi khéo họ.

Nick cười nhạo cô:

— Em đuổi được ư? Bằng cách nào em làm được.

Đôi mắt cô lấp lánh dưới hai hàng mi rậm và cong vút:

— Vào lúc mà người nào đó bàn bạc về chuyện kinh doanh thì em sẽ cắt đứt việc đó bằng cách cố tình làm cho anh lơ đãng.

Nick chăm chú nhìn vào đôi môi cô:

— Điều đó sẽ không khó, vì em luôn luôn hấp dẫn anh mà.

6. Judith Mcnaught- Chương 6

Chương 6

Và suốt ba giờ tiếp theo đó, Lauren đã làm đúng điều cô đã hứa. Với một chiến thuật sáng chói như Nã Phá Luân, cô đã khéo léo gỡ thoát cho Nick được một tá cuộc đàm đạo làm ăn. Khi cuộc bàn bạc vào sâu, cô nhẹ nhàng làm cho gián đoạn bằng cách nhắc khéo anh đã hứa đi lấy thức uống cho cô, đưa cô đi dạo, dẫn cô đi xem vườn cảnh, hay bất cứ một trò giải trí nào hiện ra trong trí cô vào lúc đó.

Và Nick để cho cô làm thế, anh quan sát Lauren thành công qua những chiến thuật hiệu quả, vừa thành thật khen ngợi vừa trêu đùa. Với ly rượu trên tay trái và tay phải ôm ngang vòng eo của Lauren, Nick không còn ngưỡng ngáp gì trong việc sử dụng cô như một tấm chắn tình nguyện. Và đêm càng về khuya, rượu mạnh càng đổ ra như suối, các cuộc chuyện trò càng nói lớn hơn, tiếng cười càng tức cười hơn, và các trò đùa càng trở nên tục tĩu. Và những người đàn ông càng muốn giữ Nick ở lại nhiều hơn.

— Em có thực sự cần đi dạo cho khỏi ê chân không? - Nick hỏi với vẻ chế nhạo khi họ thoát khỏi anh chàng lái du thuyền mặt đỏ gay, muốn Nick nói cho biết về công ty dầu mỏ nào đó ở Oklahoma.

Lauren uống từng ngụm ly rượu thứ ba sau bữa ăn tối, ly rượu tỏa mùi thơm đường mạch nha và sô cô la, và Lauren đã cảm thấy chất rượu có hiệu lực hơn cô tưởng.

— Dĩ nhiên em không mỏi. Chân em khỏe lắm - cô tuyên bố vui vẻ, quay lại xem sáu người to lớn đánh đôi quần vợt trên một sân dành cho đánh đơn. Một phụ nữ, nghệ sĩ điện ảnh Pháp, làm cho váy đầm tốc lên, để lộ cái váy lót bằng ren màu đen trên hai chân dài của bà.

Nick cầm cái ly không của Lauren và đặt nó xuống một cái bàn có che dù ở sau lưng anh.

— Chúng mình dạo một vòng xuống bờ biển đi.

Một bữa tiệc đang diễn ra trên một trong những chiếc du thuyền đèn sáng trưng. Hai người đứng trên bờ, nghe nhạc và tiếng cười đùa, nhìn ánh trăng trải trên mặt hồ. Nick bảo:

— Khiêu vũ với anh đi.

Và Lauren ngoan ngoãn đi vào vòng tay anh, thích thú hưởng cảm giác mà đôi tay anh lướt nhẹ quanh mình cô. Áp má vào thớ vải mềm của cái áo vét anh mặc, cô chuyển nhịp cùng anh. Trong thời gian gián nhạc chơi những bản tình ca, cô nhận biết sự rung động thân mật của đôi chân anh chuyển qua chân mình.

Sáng nay, từ lúc Lauren thức dậy, cô đã trải qua cuộc nói chuyện với ông Weatherby, cuộc phỏng vấn của ông Jim Williams, ăn trưa với Nick, đi xe trên một lộ trình dài, và bây giờ dự buổi tiệc này, nơi mà cô đã uống rượu nhiều hơn bất cứ lần nào trước đó trong đời. Chỉ trong một ngày, cô đã có kinh nghiệm của sự căng thẳng, kích thích, hy vọng và đam mê, và bây giờ cô đang hưởng kỳ cuối tuần với người đàn ông trong những giấc mơ của mình. Sự xúc động quay cuồng mà cô đã trải qua như một tiếng chuông vang ngân. Cô cảm thấy một mối mà thích thú, và còn cảm thấy hơi chéch choáng nữa.

Ý nghĩ của Lauren trở lại với ngôi sao điện ảnh Pháp. Cô cười nhẹ nhàng:

— Nếu em là bà chơi quần vợt ấy, em sẽ không mặc váy đầm, và cởi giày ra. Anh biết tại sao không?

— Để em có thể chơi hay hơn - Nick trả lời thăm thì bên tai cô, tay luồn vào mái tóc như tơ thả xuống thái dương cô.

— Không, em không biết chơi quần vợt - Rồi cô ngược mặt lên gần mặt anh, thì thầm một cách tin cậy - Lý do em mặc váy vì em khiêm tốn. Hay là em bị cấm cản. Vâng, dù sao thì em cũng là cả hai thứ đó.

Cô áp sát má mình vào lồng ngực rắn chắc của Nick trở lại. Anh cười khúc khích trên mái tóc cô, và bàn tay anh vuốt ve trên lưng trần của cô, ép sát cô vào mình hơn nữa.

Lauren tiếp tục như trong mơ.

— Thật ra em không khiêm tốn, cũng không bị cấm cản. Em là sản phẩm tổng hợp của một nền giáo dục vừa nghiêm khắc, vừa tự do. Điều đó có nghĩa là em thấy sai lầm khi em làm bất cứ cái gì, và em nghĩ thật là vô cùng thích thú cho người khác làm bất cứ cái gì mà họ muốn. Điều ấy, có nghĩa là gì nhỉ?

Nick lờ câu hỏi của Lauren và hỏi câu hỏi của mình:

— Lauren này, có khi nào em say rượu không?

— Em không nhớ chắc.

Anh ra lệnh:

— Không được say!

Dù anh nói ra một cách nhẹ nhàng, nhưng nó cũng là một mệnh lệnh và anh muốn nó phải được tuân theo.

Có ý chống lại thái độ độc tài ấy của anh, Lauren ngẩng đầu lên và đôi môi cô thu hút sự chú ý của Nick ngay. Anh thì thầm, giọng khản đặc:

— Thôi, đừng lưu tâm đến điều đó nữa!

Rồi miệng anh mở ra uống lấy miệng của cô trong một nụ hôn ngây ngất, nó làm cho cô rung động tận nơi sâu thẳm nhất, nơi chẳng còn gì hiện hữu ngoài nụ hôn của người đàn ông đang chiếm lấy môi mình, đòi hỏi mãnh liệt. Một bàn tay anh lùa vào mái tóc dày dưới gáy của cô và lưỡi anh đưa vào miệng cô, chuyển động và mơn trớn, cho đến lúc, theo bản năng, Lauren dâng hiến cho anh cái gì mà anh muốn. Đôi môi của cô mềm mại và bắt đầu chuyển động nhịp nhàng theo môi anh, kích thích sự khoái cảm đã đốt lên giữa hai người. Khác với mình, Lauren cảm thấy Nick thành thạo rõ ràng trong việc nâng lên nguồn đam mê và những cơn rung mình vì khoái cảm tràn ngập vào cô. Tầm thân cô ép sát vào thân anh làm cô hết chủ động. Một cách vô thức, Lauren nhào người lên trong một khát vọng cháy bỏng để làm cho anh thích thú nhiều hơn nữa, và bàn tay anh xiết chặt vào hông cô, kéo cô sát hơn nữa vào anh.

Anh lướt đôi môi mình lên má cô, và thì thầm với một giọng khản đặc, say mê:

— Thừa bà lớn, bà đừng hôn tôi như một nữ tu vậy!

Rồi anh lại ép mạnh môi mình lên môi cô. Sức ép của môi anh từ từ giảm dần và rồi nhẹ hẳn. Rùng mình vì kích thích và sợ hãi, Lauren tựa một cách yếu ớt đầu vào vai anh. Cô nhìn vào đam mê... Tiếp đó giọng anh vang lên:

— Chúng mình hãy về biệt trang đi em.

— Nick, em...

Hai tay anh lướt trên cánh tay cô, rồi lên vai và ôm xiết lấy cô vừa đưa cô đi một chút. Anh dịu dàng hỏi:

— Em hãy nhìn anh đi.

Lauren đưa đôi mắt màu xanh nhìn vào đôi mắt sáng ánh bạc của anh. Nick khẽ thì thầm:

— Anh muốn em, Lauren.

Câu nói nhỏ nhẹ, trực diện mà như phóng lửa đam mê vào toàn thân của Lauren, cô thủ thỉ:

— Em biết và em rất sung sướng vì anh cần em.

Đôi mắt anh ánh lên một nụ cười ấm áp, xác nhận sự vô tư của cô và anh vuốt má cô, thái dương cô, rồi mơn man làn tóc sau đầu cô và khẽ hỏi như thúc giục:

— Và...?

Lauren nuốt nước bọt, không đủ sức nhìn lại vào mắt anh hay nói dối với anh. Cô thú nhận yếu ớt:

— Và em cũng muốn anh.

Những ngón tay anh lướt nhẹ lên mái tóc cô, kéo đầu cô lại gần miệng anh đang cúi xuống. Anh thủ thỉ:

— Vậy sao mình còn đứng ở đây?

Một giọng nói đột ngột vang lên cách đó vài bước:

— Này, Nick. Có phải anh đó không?

Lauren giật nảy người, thoát ra xa như bị bắt gặp làm một việc gì mờ ám, rồi cô gần như bật cười khi Nick kéo cô lại và nhẹ nhàng nói:

— Sinclair bỏ đi lâu rồi.

— Không, bỏ đi rồi ư? Anh biết tại sao không? - người đàn ông hỏi và bước tới mà không nhìn rõ hai người trong bóng tối.

— Chắc chắn là hẳn có việc gì tốt hơn để làm rồi - Nick nói lè nhè.

Người đàn ông vui tính đồng ý:

— Nếu vậy thì tôi hiểu.

Khi đã nhận ra nạn nhân của mình là ai, Nick hoàn toàn không có ý muốn chơi trò trốn tránh hay bỏ đi. Thấy người ấy có nụ cười dễ mến trên khuôn mặt rắn rỏi, đi thò thẩn ra khỏi vùng bóng tối càng thấy rõ là một người da ngăm đen, mập mạp. Chiếc áo vét được khoác vai, cái áo sơ mi mở nút cổ và cà vạt nói lỏng. Lauren nhận thấy ông ta trông... dễ mến khi Nick giới thiệu với cô đó là Dave Numbers.

Lauren xuất hiện, chào lễ phép:

— Xin chào ông Numbers, ông có khoẻ không?

— Tôi khoẻ lắm, thưa tiểu thư! - Ông ta đáp lại với một nụ cười toe toét. Quay về Nick, ông ta nói: - Đang có một cuộc đổ đen sát phạt ghê gớm trên boong du thuyền nhà Middleton. Bebe vừa thắng hai mươi lăm ngàn đôla, Tracy Middleton đặt mỗi tiếng ba ngàn, và George đặt bốn tiếng cho hai tay khác nhau. Lần đầu đặt thêm phải là bốn ngàn đô. Cú đặt thêm lần thứ hai phải dữ dội hơn...

Vẫn giữ nụ cười lịch sự trên nét mặt, Lauren tựa đầu trên ngực Nick, áp sát hơn nữa để tìm hơi ấm trong khi vẫn định lắng nghe Dave kể về cuộc đổ đen đang tiến triển thế nào. Cô không những cảm thấy lạnh mà còn buồn ngủ nữa, và Nick phải vuốt lưng cô từ trên xuống dưới một cách uể oải, làm tăng thêm sức buồn ngủ ở cô. Cô che một tiếng ngáp, rồi cái ngáp thứ hai và vài phút sau hai mi mắt cô nhíp lại.

— Nick ơi, thôi tôi phải để cho tiểu thư đi ngủ.

Numbers xin lỗi giữa lúc đang nói về tiền cá độ một trận đá bóng sắp tới.

Lauren chợt tỉnh, và cố gượng một nụ cười tươi trên khuôn mặt ngái ngủ của mình, còn Nick thì ánh lên một nét hài hước:

— Tôi nghĩ rằng, cần phải đưa Lauren vào giường.

Người đàn ông lớn tuổi ấy chăm chú nhìn vào Lauren và nháy mắt với Nick:

— Chúc bạn may mắn, Nick.

Với cái vẫy tay ngắn, ông ta quay mình đi về phía ngôi nhà.

Vòng tay quanh người Lauren, Nick ghì chặt cô vào lòng ngực rắn chắc của mình và rúc mặt vào mái tóc dày thơm tho của cô.

— Được không, Lauren?

Lauren càng nép gọn vào cánh tay Nick cho ấm. Cô thì thào:

— Được gì cơ?

— Được may mắn cùng em đêm nay.

— Không đâu! - Cô đáp lại, giọng ngái ngủ.

Nick cười khúc khích trên mái tóc cô:

— Anh cũng đã nghĩ là không!

Ngã người về sau, Nick ngấm khuôn mặt ngái ngủ của Lauren và nhả nhố gật đầu:

— Ngủ đi, ngủ tiếp đi! Em buồn ngủ lắm rồi đó.

Anh đặt tay lên vai Lauren, dẫn cô về phía ngôi nhà. Cô nhận xét:

– Em thấy ông Numbers thật dễ thương.

Nick nhìn xiên về phía cô, mặt đầy giễu cợt:

– Sự thực tên ông ấy là Mason. Còn Numbers là tên giễu.

– Ông ấy là một nhà toán học kỳ tài - Lauren nói về ngưỡng mộ - Ông ấy thật khả ái, thân hữu và...

Nick nói thêm:

– ...một con mọt sách.

– Hả, ông ta cái gì?- Lauren vấp chân ngã xuống vì ngạc nhiên.

Dù đêm đã khuya, ngôi nhà vẫn còn sáng đèn và cuộc tiệc còn sôi nổi.

– Bộ những người này không ngủ sao anh?

Lauren hỏi khi Nick mở cửa và những tiếng cười náo nhiệt nổ ra ròn rã quanh cô. Anh trả lời, đưa mắt nhìn qua khung cảnh:

– Không cần ngủ, nếu họ còn có thể thức được.

Anh hỏi một gia nhân giường của Lauren đã được chỉ định ở đâu, rồi anh đưa cô đến cầu thang:

– Anh sẽ ở lại biệt trang đêm nay. Chúng mình sẽ ở đó vào ngày mai - chỉ hai đứa mình thôi.

Anh mở cửa phòng cho Lauren và nói thêm:

– Chìa khóa xe của em nơi người bồi trưởng. Em chỉ việc lái xe ra khỏi chỗ đậu và đi về hướng Bắc, chừng hai dặm em sẽ gặp con đường đầu tiên bên trái. Biệt trang ở cuối con đường này và chỉ có một cái nhà duy nhất - em sẽ không bị lạc đâu. Anh sẽ đợi em lúc mười một giờ.

Nick tự hào cho rằng Lauren hoàn toàn mong muốn đến biệt trang và làm bất cứ điều gì anh muốn - làm Lauren tức cười quá đi. Cô hỏi:

– Sao anh không hỏi em có muốn ở một mình với anh nơi đó không?

Nick cười khúc khích:

– Em muốn chứ?

Rồi anh cười nhạo cô xem như đùa với một cô bé lên chín. Anh nhẹ nhàng trêu:

– Nếu em không muốn, em chỉ lái xe về phía Nam và trực chỉ hướng Missouri.

Vòng tay ôm lấy Lauren, anh đòi hỏi ở cô một nụ hôn thật dài và ngây ngất.

– Anh sẽ gặp em lại vào mười một giờ sáng mai, em nhé?

– Trừ khi em quyết định về Missouri - Lauren cãi lại cách đùa nghịch.

Khi Nick đi rồi, Lauren lăn vào giường, một nụ cười tự nhiên nở trên môi cô. Có người đàn ông nào quá tự tin, quá kiêu ngạo - mà lại rất tuyệt vời như vậy không nhỉ? Cô đã mải lo học, lo công việc, và âm nhạc đến nỗi chưa bao giờ vương vấn sâu vào một người đàn ông nào. Nhưng cô đã là một phụ nữ trưởng thành. Cô biết mình muốn gì và cô muốn Nick. Anh là mẫu người đàn ông cần có - mạnh khỏe, dễ thương, thông minh, khôn ngoan - và có khiếu khôi hài. Anh rất xinh trai và gợi tình... Cầm cái gối lên, Lauren sung sướng vòng tay ôm chiếc gối và xiết mạnh nó vào ngực mình, mơn trớn đôi má mình vào lớp vải gối trắng mà tưởng như làn vải áo sơ mi của anh. Anh đang bày trò chơi khoái lạc, nhưng cô muốn anh phải sẵn đón cô nữa - cô muốn thắng anh. Nếu cô bắt anh phải sẵn đón cô, nếu cô làm ra vẻ đặc biệt, thì cô sẽ khác với những người đàn bà mà anh đã từng quen biết, Lauren ngã lưng xuống đánh thạch trên giường và nhìn chăm chăm lên trần nhà. Cô đã nhận thấy Nick hoàn toàn tin chắc ở mình. Chẳng hạn: anh tuyệt đối tin rằng cô rất muốn đến biệt trang. Tạo ra một bất trắc nào đó có lẽ làm cho anh bớt ỷ y đi, và sẽ làm cho cô thích thú. Tuy nhiên, cô chỉ đến chậm vừa đủ cho anh nghĩ rằng cô không đến. Mười một giờ rưỡi có lẽ là tốt nhất - vào lúc ấy anh sẽ biết rằng cô không đến, mà anh cũng sẽ không bỏ đi đâu được nữa.

Chiếc gối vẫn còn ôm trên tay, và nụ cười còn nở trên môi, Lauren đi dần vào giấc ngủ. Cô ngủ với niềm an ủi nội tâm và niềm vui sâu xa của một phụ nữ biết mình đã tìm gặp được người đàn ông sẽ gắn kết số phận của anh ta với mình.

Theo kế hoạch, Lauren sẽ vào trong vịnh trễ một chút. Cô lấy chìa khoá và khi ra bãi xe đậu vào lúc mười một giờ hai mươi phút, mới biết là xe của cô bị kẹt ít ra là sáu chiếc, không làm sao ra được.

Vào lúc tìm ra được sáu chủ xe đó, lấy chìa khoá mở máy cho xe chuyển bánh, thì đã mười một giờ bốn mươi lăm phút, khiến Lauren muốn phát điên lên. Hai tay cô xiết chặt tay lái khi đưa xe ra đường cái. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu Nick không quyết tâm chờ cô?

Đúng hai dặm từ nhà Middleton đi ra, Lauren thấy trên nền khung cảnh bên đường phía trái có một bảng gỗ sơn chữ “Vịnh” và cô cho xe vào hướng đó. Xe bon bon trên con đường dốc, làm các con sóc và thỏ chạy trốn vào rừng cây rậm rạp. Một ngôi nhà hình chữ L hiện ra ở cuối đường, kiểu kiến trúc đặc biệt bằng kính và gỗ trắc bá chưa bào, dường như gắn liền vào một vách đá trông xuống Thái Bình Dương. Lauren thắng xe lại ở chỗ đậu xe gần nhà, nhặt lấy xách tay và bước tới lối đi rải đá dẫn vào cửa trước ngôi nhà.

Cô bấm chuông và đợi, rồi bấm thêm lần nữa và đợi lâu hơn. Nhưng khi cô bấm lần thứ ba thì cô biết sẽ không có ai trả lời. Không có ai ở đó cả.

Quay lại, Lauren nhìn chăm chú vào vườn cỏ nhỏ được cắt xén cẩn thận. Phía sau ngôi nhà không có đất trống, mà đằng sau chỉ là mặt nước ở dưới sâu khoảng một trăm bộ và một tầng trắc bá bên trên như treo lơ lửng giữa trời.

Lauren nghĩ một cách cay đắng là Nick không muốn đợi cô lâu hơn nữa. Khi cô không tới đúng giờ, anh nghĩ là cô đã về Missouri. Anh không có xe riêng vì vậy anh phải đi đâu đó với xe của chủ ngôi nhà lộng lẫy này.

Cô bắt đầu quay trở lại trên lối đi, cảm thấy mình ngớ ngẩn và muốn la toáng lên cho hả tức. Cô không thể ngồi trên bậc cửa và hy vọng tình cờ anh ghé lại ngủ đây đêm nay. Mà cô cũng không thể trở lại nhà Middleton, vì cô chỉ là khách của Nick ở đó mà thôi. Cô đã biết rõ là phải phấn đấu mới dự vào cuộc chơi của một người đàn ông đã quá lão luyện các trò này. Bởi vì theo dự tính, cô rút cuộc đành phải chấm dứt một ngày đẹp như thế này bằng cách lái xe trở lại Missouri mà thôi.

Nuốt nổi tức bực vào lòng, Lauren mở cửa xe và đặt cái xách tay lên ghế bên cạnh. Vào lúc nhìn kỹ hơn một lần nữa khung cảnh đẹp đẽ hoang sơ chung quanh mình, tia nhìn của cô dừng lại trên những bậc cấp như đổ vào một dốc đá dựng đứng ngay bên cạnh, cô nghe tiếng kim khí vọng lại từ phía dưới xa. Rõ ràng là triển dốc dẫn qua rừng cây xuống bờ biển và có ai đang ở dưới đó. Trái tim đập rộn lên trong lồng ngực, Lauren vội vã bước tới các bậc cấp đi xuống triển dốc.

Đến chỗ cuối cùng, cô dừng lại, vui sướng đến tê liệt cả người, vì thấy trên nền trời nổi lên hình ảnh mềm mại, thân thuộc của Nick. Anh chỉ mặc một cái quần sọc trắng để đánh quần vợt, đang cúi xuống làm gì đấy trên động cơ một chiếc thuyền nhỏ đã được kéo lên trên bãi cát hình lưỡi liềm. Trong một lúc thật lâu, Lauren đơn giản chỉ ngắm anh, mắt cô say sưa nhìn vào vẻ đẹp hoàn toàn nam tính của đôi vai rộng, những cánh tay đầy bắp thịt và tấm lưng thon bóng loáng như thoa dầu đồng dưới ánh mặt trời.

Trong lúc Lauren đứng nhìn Nick, cô thấy anh ngưng sửa máy và đưa tay xem đồng hồ. Anh bỏ tay xuống và chậm rãi quay đầu nhìn vật gì đó ở phía bên phải. Anh hầu như đứng yên, đến nỗi Lauren phải căng mắt nhìn theo hướng anh nhìn. Khi nhìn thấy những gì anh đã làm, thì một nỗi yêu thương làm rung động toàn thân cô. Nick đã trải những tấm chăn trên cát và đặt một cây dù to tướng để che ánh nắng mặt trời. Một tấm vải trải bàn dày được bày ra với các bộ đồ ăn bằng sứ, bằng pha lê và bằng bạc. Ba giỏ đựng thức ăn ngoài trời và một chai rượu đặt bên cạnh. Lauren thầm nghĩ, Nick phải lên lên xuống xuống trên những dốc đứng này nhiều lần. Vậy mà trước đây vài phút, cô nghĩ rằng anh đã không chịu đợi mình tới. Bằng chứng hiển nhiên này nói rằng anh đã thực sự lo toan gặp đôi.

Lauren cố nhin cười mà không được. Vì dù sao, điều cô thực sự quan tâm là thận trọng tạo ra khung cảnh để quyến rũ anh theo cách của cô. Cô thầm nghĩ “dự mưu quyến rũ”, rồi cười tủm tỉm.

Lauren sửa cổ áo nhưng hình chữ V cho thẳng, ăn khớp với cái quần sọc của mình. Cô quyết định sẽ nói một câu gì đó khôn ngoan để chào anh, một câu anh có thể chấp nhận được và không nhận ra cô đến trễ.

Với cách dàn cảnh ấy trong đầu, cô bước tới. Nhưng cô chưa kịp nghĩ ra điều gì khôn ngoan để nói, thì đã vui vẻ kêu lên:

— Ê!

Còn trong tư thế cúi xuống, Nick chậm chậm quay nhìn quanh, cái khóa vặn ốc còn trong tay. Anh chống tay vào đầu gối đang lom khom và chăm chú nhìn Lauren với đôi mắt màu xám lạnh lùng, bí hiểm. Anh nói:

— Em đến trễ!

Điều ấy thật khác xa với những gì Lauren tưởng tượng, đến nỗi cô phải nuốt xuống một tiếng cười. Khi bước qua anh, cô dò hỏi một cách ngây thơ:

— Anh có nghĩ là em sẽ không tới không?

Đôi mày rậm của anh cau lại có vẻ nhạo báng.

— Đó phải là điều anh suy nghĩ sao?

Đây không phải là một câu hỏi mà là một lời kết án. Và việc đầu tiên của cô là phải quyết liệt phủ nhận lời buộc tội ấy. Thay vì gật đầu, một nụ cười chế giễu không cưỡng được nở ra trên môi cô.

— Đúng thế - cô thú nhận dịu dàng, nhìn đôi mắt lạnh lùng của anh đã trở nên ấm áp với một nỗi thích thú đầy hấp dẫn - Anh đã tuyệt vọng lắm sao?

Cô chợt hối hận vì câu hỏi, bởi vì cô biết Nick bây giờ sẽ trả đũa lại bằng một lời châm chọc. Thế nhưng anh chỉ xác nhận nhẹ nhàng:

— Phải, rất tuyệt vọng.

Một sức nóng quỷ quái nào đó thấm vào hệ thần kinh của Lauren khi cô nhìn vào đôi mắt màu xám thoi miên của anh đúng lúc Nick đặt cái cằm xuống và chậm rãi đứng lên. Cô cẩn thận bước lui một bước.

— Lauren?

Cô nuốt nước bọt:

— Gì thế?

— Em có muốn ăn trước không?

— Ăn trước - cô thì thầm, giọng khản đặc - Còn sau đó?

— Sau đó mình đi bơi thuyền - anh đáp và nhìn khuôn mặt ngơ ngác của Lauren.

— Ồ, bơi thuyền! - cô bật cười - Vâng, cảm ơn anh. Em thích ăn trước. Và em rất thích bơi thuyền.

7. Judith Mcnaught- Chương 7

Chương 7

Lauren chưa từng biết một ngày nào kỳ diệu hơn ngày hôm nay. Trong vòng hai giờ từ khi chèo thuyền rời khỏi biệt trang, một tình bạn ấm áp đã lan tỏa giữa hai người - một mối đồng cảm được tạo nên bằng các câu bình luận bất chợt, các tiếng cười tự phát, rồi từng chập yên lặng thoải mái kéo dài.

Bầu trời xanh rực rỡ những đám mây trắng xốp và ngọn gió căng phồng cánh buồm, đẩy con thuyền lướt đi êm ru trên mặt nước. Lauren nhìn những con hải âu nhào lộn trên đầu, rồi nhìn Nick đang ngồi ở chỗ tay lái, đối diện với cô. Anh mỉm cười và cô cười đáp lại, rồi cô ngước mặt lên trời, sưởi ánh nắng mặt trời ấm áp và biết rằng Nick đang nhìn ngắm mình một cách ngưỡng mộ.

- Chúng ta có thể buông neo ở đây để tắm nắng và câu cá. Em thích thế không? - anh hỏi.
- Thích lắm - Lauren nhìn Nick ngồi xếp bằng và bắt đầu cuốn buồm lại.
- Chúng ta hãy kiếm vài chú cá pecôca và vài chú cá bạc má để ăn trưa - Nick nói vài phút sau khi dựng lên hai cần câu.
- Có thể câu những con cá hồi lớn ở đây. Nhưng chúng ta chỉ cần câu những con cá nhỏ và phải câu nhấp. Lauren đã từng đi câu với cha cô nhiều lần trên những nhánh sông Missouri, giữa các mỏm đá xanh tươi và các dòng sông, nhưng cô chưa bao giờ đi câu bằng thuyền. Cô chưa biết câu nhấp, nhưng nếu người cô yêu thích câu thuyền thì cô cũng phải học câu.
- Anh đã câu được một con rồi! - Nick kêu lên khoảng nửa giờ sau khi sợi dây câu của anh căng ra kêu vo vo.
- Lauren đặt cần câu của mình xuống và chạy tới phía anh, không nghĩ là mình dạy khôn anh:
- Anh nương nhẹ cần câu, giữ cần câu đứng. Đừng để dây câu vướng. Nó đang chạy đấy - nói lỏng dây ra.
- Trời đất! Em làm như bà chủ vậy!
- Nick cười toe toét và Lauren nhận thấy anh đã xử lý con cá một cách tài tình. Cô mỉm cười ân hận. Anh đã nghiêng mình ra ngoài thuyền vớt được một con cá pecôca lớn vào trong cái vợt. Giống như một cậu bé tự hào trưng lên cho người ta thấy một chiến công đặc biệt, Nick vỗ đen đét vào con cá và làm cho Lauren ngấm ngấm tán thưởng. Anh hỏi:
- Em thấy sao, Lauren?
- Nhìn thấy sự xúc cảm có vẻ trẻ con ấy hiện ra trên khuôn mặt rắn rỏi của anh, tình yêu nẩy mầm trong lòng Lauren bỗng nở tung ra như một đoá hoa. Cô nghĩ: Anh thật tuyệt vời! Nhưng cô chỉ nói:
- Con cá tuyệt đẹp!
- Và trong một khoảng khắc hướng ngoại bất ngờ, Lauren đã biết lấy quyết định cho cái giây phút quan trọng nhất của đời mình. Nick đã chiếm được trái tim cô, đêm nay chắc chắn anh cũng sẽ chiếm được thân xác cô.
- Mặt trời đã xế, chiếu ra những tia sáng đỏ thắm khi Nick giương buồm và bắt đầu lái thuyền về biệt trang. Lauren cảm thấy anh nhìn mình khi ngồi vào tay lái, đối diện với cô trong làn ánh sáng hơi nhàn nhạt. Cô rùng mình, kéo hai chân lên ngồi bó gối. Câu hỏi họ sẽ qua đêm ra sao đây, hoàn toàn đã được giải quyết trong trí cô. Nhưng điều làm cô bối rối không phải là bước tới không cưỡng được với người đàn ông cô say đắm, mà chính là vì cô biết quá ít về anh.
- Nick dịu dàng hỏi:
- Em đang nghĩ gì vậy?
- Em đang nghĩ là em biết về anh quá ít!
- Bây giờ em muốn biết gì nào?
- Ban đầu, Lauren đánh liều hỏi:
- Nào, để bắt đầu, anh cho em biết, anh quen Tracy Middleton như thế nào và đám đông trong buổi tiệc của bà ta ra sao?
- Để trì hoãn câu trả lời, Nick lấy bao thuốc lá trong túi áo, rút một điếu đưa lên môi. Anh quẹt một cây diêm và khum tay lại che ngọn lửa để châm điếu thuốc.
- Tracy và anh cùng lớn lên bên nhau. Hai nhà ở cạnh nhau - Anh nói và đập tắt que diêm khéo léo bằng một cái vẩy cổ tay - Chỗ đó gần hiệu ăn của Tony bây giờ.

Lauren sững sờ. Hiệu ủa của Tony ngày nay đã đổi mới thành một khu phố khang trang, là khu ngoại ô ngày trước. Nhưng mười lăm, hai mươi năm trước đây, lúc Nick và Tracy lớn lên ở đó, nó chẳng xinh đẹp chút nào.

Nick quan sát sự thay đổi cảm xúc trên gương mặt của Lauren, và gần như đoán ra hướng cô đang suy nghĩ. Anh nói tiếp:

— Tracy kết hôn với Georges để thoát khỏi cái khu ngoại ô cũ đó.

Cẩn thận, Lauren trở lại đề tài mà Nick đã tránh né trước đây, nhưng cô lưu tâm nhất:

— Nick, anh đã nói cha anh mất khi anh lên bốn và ông bà nội nuôi anh. Còn mẹ anh thì sao?

— Chẳng sao cả. Bà về sống với song thân của bà ngay ngày hôm sau đưa đám cha anh.

Lấy làm lạ lùng, đó là sự hứng hờ hoàn toàn làm Lauren thấy báo động và khiến cô quan sát anh một cách sâu sắc. Khuôn mặt đẹp trai của anh như đeo một cái mặt nạ, đứng đưng. Cô nghĩ anh quá bình tĩnh, quá vô cảm. Cô không muốn dò hỏi tò mò, nhưng cô đã yêu say đắm con người cuốn hút, năng động, đầy đam mê này, nên cô đánh liều tìm hiểu anh. Ngại ngần, cô đành hỏi:

— Mẹ anh không mang anh theo sau?

Giọng nói cụt ngắn của Nick báo cho Lauren biết anh không thích hướng câu chuyện theo kiểu này, nhưng vẫn trả lời:

— Mẹ anh rất giàu có, cô gái quyền quý được nuông chiều của Grosse Pointe mới vào đời đã gặp cha anh khi ông tới nhà sửa điện. Sáu tuần lễ sau, bà bỏ rơi vị hôn phu lễ độ nhưng giàu có để kết hôn với cha anh, một người kiêu hãnh mà nghèo kiệt xác. Vì thế, mẹ anh luyến tiếc cảnh giàu sang hầu như ngay tức khắc. Ba anh nài nỉ bà hãy sống bằng thứ gì ông kiếm được, và bà ghét ông vì thế. Ngay cả sau này khi công việc làm ăn của ba anh đã khá hơn, bà vẫn coi thường và khinh miệt ba anh.

— Vậy sao mẹ anh không bỏ chồng?

Nick trả lời khô khốc:

— Theo ông nội nói thì có một lãnh vực nào đó bà thấy ba anh quyền rũ không cưỡng lại được.

Lauren sấn tới hỏi tiếp:

— Anh có giống ba anh không?

— Anh được nói cho biết, hầu như rất giống. Sao em?

— Không sao cả - Lauren nói, nhưng cô có cảm giác ân hận là đã hiểu quá rõ ràng ba của anh đã quyền rũ không cưỡng được đối với mẹ anh như thế nào. Cô nói - Xin anh kể tiếp đi.

— Chẳng còn gì nhiều để kể nữa. Hôm sau đám tang ba anh, mẹ anh tuyên bố rằng bà muốn quên cuộc đời nghèo khổ mà bà đã sống, và bà trở về nhà cha mẹ ở Grosse Pointe. Rõ ràng anh là một phần của những gì bà muốn quên, bởi vì bà bỏ anh lại cho ông bà nội. Ba tháng sau đó bà kết hôn với vị hôn phu cũ - và chưa đầy một năm bà sinh một đứa con trai khác - em cùng mẹ khác cha của anh.

— Nhưng mẹ anh không về thăm anh sao?

— Không.

Lauren kinh khủng với ý nghĩ người mẹ bỏ rơi con mình và sống một đời sống xa hoa chỉ cách chỗ con mình vài dặm đường. Grosse Pointe cũng là nơi gia đình Whitworth sống và không xa mấy với nơi mà Nick đã lớn lên.

— Anh có chắc là anh đã không gặp lại mẹ anh sau đó?

— Anh có gặp lại mẹ anh đôi lần, nhưng chỉ tình cờ thôi. Một đêm bà ghé lại trạm xăng nơi anh làm việc.

Lauren buột miệng:

— Mẹ anh nói gì?

— Bà bảo anh xem lại xăng - Nick bình tĩnh trả lời.

Mặc dù thái độ bề ngoài của anh hoàn toàn lãnh đạm, nhưng Lauren không thể tin rằng một người trẻ như vậy mà không bị tổn thương. Chắc chắn có một người mẹ đã coi như mình không sống trên đời này nữa, và gây cho anh biết bao đau đớn.

Lauren hỏi một cách gay gắt:

— Đó là tất cả những gì bà đã nói sao?

Nick không nhận thức được rằng Lauren không chia sẻ cái vẻ nực cười trong câu chuyện, anh tiếp:

— Anh nghĩ là bà còn bảo anh xem lại hơi trong bánh xe nữa.

Lauren đã giữ cho giọng nói mình điềm tĩnh, nhưng trong thâm tâm cô cảm thấy đau đớn. Hai hàng lệ dâng lên mắt cô. Cô ngẩng mặt lên nhìn bầu trời tím sẫm để che giấu, giả vờ ngắm những đám mây trắng như ren đang trôi qua mặt trăng.

— Lauren? - giọng Nick vang lên hệt hẫng.

— Gi...i... ỉ? - Cô quay sang hỏi, rồi vội nhìn tránh lên mặt trăng.

Vươn tới trước, Nick nâng cằm cô lên, xoay về phía mình. Anh nhìn vào đôi mắt đắm lệ của Lauren mà sửng sốt, không tin.

— Em đang khóc!- Anh nói cách hoà nghi.

Lauren khoát tay bảo:

— Anh đừng bận tâm - Em khóc cả trong xi-nê.

Nick bật cười, kéo cô về phía mình. Lauren cảm thấy được che chở như tình phụ tử, cô vòng tay ôm lấy anh, tay kia khẽ mân mê dịu dàng mái tóc dày và đen của anh.

Cô nói, giọng yếu ớt:

— Em chắc lúc anh đang lớn lên, thì thằng em của anh đã có đủ loại đồ chơi mà anh chỉ nằm mơ mới thấy. Những chiếc xe hơi mới tinh và đủ mọi thứ.

Nâng lấy cằm Lauren, Nick nhìn vào hai mắt màu xanh sâu thẳm thẳm của nàng, mỉm cười.

— Anh có ông bà nội thật tuyệt vời, và anh thề với em rằng anh không cảm thấy đau đớn chút nào với những gì do mẹ anh gây ra.

— Dĩ nhiên anh thì không - nhưng người khác phải đau đớn. Bà bước ra khỏi đời anh, rồi ngay trước mắt anh, bà dành tất cả mọi sự săn sóc cho đứa con kế...

— Thôi đừng nói nữa - chàng chế giễu - hay là em làm cho anh phải chảy nước mắt đây.

Với một sự xót xa lặng lẽ, Lauren nói:

— Em khóc cho đứa bé là anh ngày xưa, chứ đâu phải cho người đàn ông bây giờ. Bất chấp chuyện gì đã xảy ra - và vì thế - mà anh đã trở thành một người mạnh mẽ, độc lập. Thật ra, người đáng thương lại là đứa em khác cha của anh.

Nick cười khúc khích:

— Em nói đúng. Nó là một con lừa!

Lauren lờ câu nói khôi hài của chàng.

— Điều em muốn nói là anh đã tự tạo nên thành công của mình mà không có cha mẹ giàu có giúp đỡ. Điều đó làm cho anh giá trị hơn đứa em của anh.

Chàng đùa:

- Có phải vì vậy mà anh giá trị hơn không? Anh luôn luôn nghĩ rằng đó là do di truyền. Em thấy đó, cả ba anh và ông nội anh đều cao lớn.
 - Nick, em nói điều đứng đắn kia mà!
 - Ồ, xin lỗi em!
 - Lúc anh còn trẻ, chắc anh phải mơ ước trở thành giàu có và thành công như người chồng của mẹ anh và con trai của bà ta.
- Nick khẳng định:
- Giàu hơn và thành công hơn.
 - Vì thế anh vào đại học và đạt bằng kỹ sư - Lauren tiếp tục hỏi: - Sau đó anh làm gì?
 - Anh muốn bắt đầu công việc làm ăn riêng của mình - nhưng anh không có nhiều tiền.
 - Thật đáng buồn - Lauren nói đầy thiện cảm.
 - Bây giờ thế là đầy đủ câu chuyện của đời anh. Chúng ta gần như đã tới nhà - Cuối cùng, chàng nói như đánh trống lảng.

8. Judith Mcnaught- Chương 8

Chương 8

Sự gần gũi thân mật phát triển thêm khi họ chèo thuyền trở về và càn tăng tiến hơn lúc ăn tối dưới ánh đèn lồng trên trần lầu gỗ trắc bá như nằm treo lủng lẳng ngoài dốc dựng đứng.

- Đừng bận tâm - Nick nói nhẹ nhàng khi Lauren đứng dậy muốn dọn dẹp bát đĩa trên bàn - Bà quản gia sẽ thu dọn vào sáng mai.

Chàng nhặt chai Grand Marnier và rót rượu mạnh vào hai cái ly pha lê mỏng. Chàng đưa cho nàng một ly, rồi ngồi tựa lưng vào ghế. Nâng ly của mình lên môi, chàng nhìn nàng qua vành ly. Lauren xoay tròn chân ly của nàng giữa hai ngón tay, cố lờ đi bầu không khí chờ đợi đang treo lủng lẳng giữa hai người. Thời gian dành cho nàng đang trôi qua, Nick đã làm thỏa mãn cơn đói thể chất của hai người, và bây giờ chàng đang liều lĩnh sửa soạn để thỏa mãn cơn đói dục tình của họ. Nàng có thể thấy rõ điều ấy trong cách nhìn của chàng nấn ná trên các đường nét thanh tú khi nàng ngồi đối diện chàng, và trong nụ cười thân mật, nồng nàn khi chàng nói với nàng.

Nàng nâng ly của mình lên và uống một ngụm lớn chất rượu pha mùi cam với cognac. Vào lúc nào đó chàng sẽ đứng dậy và đưa nàng vào nhà. Nàng nhìn chàng đang châm thuốc lá. Trong vùng ánh sáng đong đưa của lồng đèn, những đường nét đẹp trai sẫm màu của chàng dường như được đánh bóng đen thêm và sắc nét như điêu khắc.

Một cái rùng mình tận trong tủy sống, vừa làm cho nàng hoảng sợ, vừa gây kích thích cho nàng.

Chàng dịu dàng hỏi:

- Em cảm thấy lạnh à?

Lauren vội vã lắc đầu, sợ điều đó khiến chàng gợi ý vào ngay trong nhà. Nhưng nàng hiểu rằng chàng phải thấy nàng đã rùng mình, và nàng nói :

- Em có cảm thấy lạnh, nhưng ở ngoài này thật dễ chịu, em chưa muốn vào trong nhà đâu.

Một lát sau, Nick dụi tắt điếu thuốc và nhích ghế lại gần bàn. Trái tim của Lauren chao đảo. Nàng uống cạn ly của mình và đưa ly cho chàng.

— Anh cho em thêm một ít nữa.

Nàng thấy ánh ngạc nhiên trong mắt chàng, nhưng chàng sốt sắng rót thêm rượu vào trong cả hai ly, rồi ngồi trở lại trong ghế của mình và công khai nhìn ngắm nàng. Lauren cũng bồn chồn nhìn lại chàng, chịu đựng cái nhìn của chàng. Nàng đứng lên, mỉm cười yếu ớt bước mấy bước ra bao lơn, nhìn xuyên qua hồ, chăm chú vào các ngọn đèn đang đưa trên các ngọn đồi. Nàng luôn luôn muốn làm chàng hài lòng bằng mọi cách, nhưng liệu nàng có thất bại đêm nay không? Nick quá cường tráng và quá thành thạo, đến nỗi một trinh nữ thiếu kinh nghiệm như nàng có lẽ sẽ làm cho chàng bực bội.

Cái ghế của Nick chuyển động quệt vào sàn gỗ, và Lauren nghe tiếng chàng bước tới gần, dừng lại sau lưng nàng. Chàng đặt hai tay lên vai nàng, khiến nàng run lên:

— Em lạnh rồi! - Chàng thì thầm và kéo nàng sát vào ngực chàng, quàng tay ôm lấy nàng cho ấm - Đã khá hơn chưa em? - chàng hỏi khi đặt môi lên mái tóc nàng ép sát vào nàng làm nàng trần người không nói được. Nàng chỉ gật đầu run rẩy mà không kiểm soát nổi mình.

— Em rung mình rồi đó! - Chàng nói và đặt tay lên eo nàng, nắn nỉ ngọt ngào để đưa nàng vào trong nhà - Chúng ta hãy vào bên trong đi em, trong đó ấm hơn.

Lauren bị kích động đến nỗi không nhận ra cái cửa trượt bằng kính mà Nick đưa nàng vào không phải là cửa phòng khách. Khi đã bước vào bên trong, nàng mới nhận thấy mình đang ở trong một phòng ngủ lộng lẫy, trang trí bằng những hình ảnh màu caramel sẫm, trắng và nâu. Nàng dừng lại trên lối đi, mắt nhìn sưng cái giường ngủ cỡ rất lớn nằm chình ịch giữa phòng. Nàng nghe tiếng Nick đóng cửa kính lại đánh cách, và toàn thân nàng căng cứng lên.

Một tay chàng đặt lên hông của nàng, vuốt ngược lên eo, và kéo thân hình đang căng cứng của nàng sát lại chàng. Còn tay kia, chàng vuốt mái tóc dày óng ánh của nàng lên, để lộ chiếc cổ trắng ngần. Hơi thở của Lauren như nghẹn lại khi chàng chạm môi vào gáy nàng, rồi như về phía trái tai, trong khi bàn tay dần xuống phía dưới. Lauren chống lại một cách ngớ ngẩn:

— Nick! Em... em chưa mệt mà!

Chàng thì thào trong khi lưỡi chàng kích thích đầy khoái cảm trên vành tai của nàng:

— Thế thì tốt. Vì đã sắp đến giờ cần thiết trước khi anh để cho em đi ngủ.

— Điều em muốn nói là... - Lauren thở hổn hển khi lưỡi chàng đưa vào tai nàng, làm cho toàn thân nàng nóng ran lên. Như đứng không vững, nàng tựa sát vào chàng và cảm thấy chàng quá thành thạo trong việc kích thích nỗi đam mê của nàng - Điều em muốn nói là... - nàng giải thích yếu ớt - là em chưa muốn vào... vào giường.

Tiến nói trầm trầm của chàng tác động Lauren như một thứ thuốc kích thích.

— Anh đã đợi chờ em quá lâu rồi. Đừng bắt anh phải đợi chờ lâu hơn nữa, Lauren!

Ý nghĩa mà nàng đọc được trong các lời đó đã làm tiêu tan hết mối nghi ngờ cuối cùng của nàng về những gì mà chàng thật sự cảm thấy sâu xa ở nàng và những gì nàng đang làm đây. Nàng không làm gì để ngăn chàng lại khi hai tay chàng lướt lên lớp áo nhung trên đôi vú của nàng. Chàng lại vuốt ve, và khi chàng ôm nàng quay mặt lại thì trái tim nàng đập như trống trận.

Chàng mơn trớn dịu dàng:

— Hãy nhìn anh đi!

Lauren cố ngước mắt lên nhìn chàng mà không được. Cổ họng nàng như nghẹn lại.

Lùa cả hai bàn tay vào trong tóc nàng, chàng quay mặt nàng đối diện với chàng, đôi mắt thôi miên của chàng chìm sâu vào mắt nàng. Chàng ngọt ngào nói:

— Chúng mình làm việc đó, nhé em!

Cầm lấy tay nàng đặt lên ngực áo sơ mi, chàng ngọt ngào thúc giục:

— Cởi cúc áo sơ mi cho anh đi, em!

Từ một nơi nào đó trong cơn chấn động của tâm trí, Lauren hiểu, rõ ràng là Nick nghĩ rằng nàng ngại ngần vì những người tình khác của nàng đã thiếu kinh nghiệm, không dạy nàng những việc mở đầu đặc biệt cho việc làm tình, nên bây giờ chàng phải dạy.

Hai hàng mi cong vút của nàng sụp xuống, đôi má ửng hồng, nàng đã sử dụng các ngón tay vụng về, vì vừa bị kích động vừa thích thú. Chàng đã khéo léo cởi móc chiếc nịt vú bằng ren của nàng, còn nàng thì chậm chạp mở từng cúc áo mà không biết rằng càng làm chậm càng kích thích chàng nhiều hơn. Những ngón tay của nàng đã ngoan ngoãn di chuyển, đẩy chiếc áo sơmi mở ra để lộ lồng ngực rắn chắc như đồng của chàng. Chàng quá đẹp, và chàng là của nàng để nàng tha hồ vuốt ve. Lauren suy nghĩ say sưa với điều nhận thức đó, đến nỗi nàng không để ý chàng đã gỡ chiếc áo con ra khỏi hai cánh tay nàng.

— Vuốt ve anh đi! - chàng thì thào, giọng lạc đi.

Nàng không còn cần chàng phải thúc giục hay hướng dẫn nữa. Tình yêu và bản năng chỉ bảo cho nàng, khiến nàng biết lướt hai bàn tay gợi tình lên đám lông ngực dày đen của chàng, và chòm tới để hôn lên da thịt tươi mát rắn chắc của chàng. Nàng vừa chạm môi vào là một cơn rung mình chạy suốt toàn thân chàng, còn bàn tay tự do của chàng thì luồn vào mái tóc mịn ở gáy nàng, kéo mặt nàng ngược lên. Chàng nhìn nàng, đôi mắt ngất ngây nung nấu của chàng với niềm ao ước đè nén đã lâu, thôi thúc chàng cúi đầu xuống. Đôi môi chàng ấm áp ban đầu đi nhẹ nhẹ, ngọt ngào, rồi gắn mạnh vào môi nàng, và trong lúc môi nàng từ từ mở ra, thì lưỡi chàng bắt đầu khám phá môi nàng với cơn đói khát dờ dẩn, và dẫn dắt nàng vào con đường ngây ngất. Tay nàng vuốt ngực trần của chàng, còn chàng thì ngẩng đầu lên. Đôi mắt xám bốc lửa của chàng thiêu đốt mắt nàng, thấy rõ niềm đam mê của chính mình phản ánh trong màu xanh thăm thẳm của mắt nàng. Chàng thở hổn hển, cố gắng ghì chặt lại, nhưng chàng đành chịu thua:

— Trời ơi! Anh muốn em!

Như từ giấc mơ thoát ra khỏi cơn say giữa mù sương lãng đãng, nơi đó nàng trôi nổi bập bênh, no nê, thỏa mãn, và sung sướng tột độ, Lauren từ từ trở lại ý thức sự ấm áp toát ra từ thân thể Nick bên cạnh, và sức nặng của bàn tay chàng đặt trên bụng nàng. Nhưng khi nàng còn nằm đó, một sự bồi hồi chậm rãi bò vào trí óc còn mông lung của nàng. Nàng muốn chộp lấy nó, giữ nó lại để khỏi bị làm nhiễu loạn sự sung sướng trong giây phút đó, nhưng đã chậm mất rồi. Nàng nhớ Nick đã xiết chặt nàng trong đôi tay, thân thể chàng vào sâu trong nàng khi chàng thì thầm: “Anh mới đợi chờ em có vài ngày mà tưởng chừng như lâu dài bất tận.”

Sự hài lòng dễ dãi của Lauren khiến nàng không rõ thực tại. Nàng đã hiểu sai điều Nick nghĩ, lúc chàng nói đã đợi nàng như lâu dài bất tận. Điều mà chàng muốn nói là chỉ vài ngày mà chàng đã chờ đợi để ân ái với nàng hình như là quá lâu. Điều đó không làm thay đổi cách mà nàng cảm thấy về chàng, nhưng nó làm cho nàng không yên ổn.

Chàng có nhận thấy nàng còn trinh không? Chàng sẽ phản ứng như thế nào? Chuyện gì xảy ra nếu chàng hỏi nàng tại sao đã quyết định làm tình với chàng? Chắc chắn nàng chưa thể nói cho chàng biết sự thực là - nàng yêu chàng say đắm, và nàng muốn chàng yêu nàng. Lauren quyết định sẽ tránh đem vấn đề đó nói với nhau. Tần ngần, nàng mở mắt. Nick nằm bên phải nàng, chống tay, chăm chú nhìn vào mặt nàng. Chàng có vẻ bồn chồn, nghi ngờ và rõ ràng là vui ra mặt... Chàng đã nhận ra. Và phán đoán qua cảm giác của mình, chàng muốn bàn bạc về nó. Lauren cuộn mình tránh xa chàng và ngồi dậy, quay lưng lại phía chàng. Nhặt chiếc áo sơmi của chàng bỏ rơi dưới chân giường, nàng đút tay vào ống tay áo để cố che giấu sự trần truồng của mình.

— Em muốn uống cà phê - nàng khẽ nói, bầu vú vào đó như một lời xin lỗi, để tránh câu hỏi của chàng - Để em đi pha.

Nàng đứng dậy nhìn chàng và cảm thấy hớn hởi khi chàng chiêm ngưỡng nàng từ đôi chân trần thon dài lên đến mặt.

Chưa bao giờ nàng cảm thấy tự chủ như khi nàng đứng dậy lúc này, trong cái áo sơmi rộng thùng thình của chàng.

— Anh không thấy phiền khi em mặc áo của anh phải không? - nàng hỏi, khi lóng ngóng vụng về cài cúc áo.

— Anh không phiền gì hết, Lauren! - chàng trả lời nghiêm trang, nhưng mắt ánh lên một nét cười. Sự trêu chọc của chàng khiến nàng quá bối rối đến nỗi bàn tay của nàng bắt đầu run. Tập trung vào việc cuốn tay áo sơmi lên, nàng hỏi:

— Anh thích như thế nào?

— Đúng như cách chúng mình đã làm đó.

Nàng nhìn đắm đắm vào mắt chàng và hai má ửng đỏ. Nàng cải chính, bằng một cái lắc đầu giận dữ, nói ngay:

— Không phải. Em muốn nói anh thích cà phê như thế nào?

— Đen.

— Anh muốn... muốn mấy?

— ...mấy gì? - chàng hỏi đầy ẩn ý, cười chế giễu nàng dữ dội.

— Mấy tách cà phê.

— Cảm ơn em.

— Cảm ơn về chuyện gì? - nàng châm biếm vui vẻ, rồi xoay người trên đầu gót chân và vội vàng bỏ đi trước khi chàng có thể trả lời.

Mặc dù nàng làm ra vẻ bạo dạn khi rời khỏi phòng ngủ, nhưng nàng lại muốn bật khóc lúc bước vào bếp và bật đèn lên. Nick đã cười vào mặt nàng. Và nàng đã không mong chàng có phản ứng như vậy. Liệu nàng đã quá vớ vẩn không và nàng có quá thiếu kinh nghiệm để bị chế giễu không?

Sau lưng, nàng nghe tiếng chân Nick bước vào bếp, nên vội vàng lấy muỗng quậy cà phê trong bình lọc.

— Tại sao những tủ đựng thức ăn đều trống rỗng vậy anh? Trừ những gì mình đã ăn tối nay, còn thì không có thực phẩm gì cả.

— Bởi vì nhà này đã bán rồi - Nick trả lời. Chàng ôm xiết eo nàng, kéo nàng lại gần cho đến khi vải quần jean của chàng cọ xát vào bề lưng các bắp chân để trần của nàng - Sao em không nói cho anh biết trước?

— Nói cho anh biết điều gì? - Lauren rào đón.

— Em đã biết cái quái quỷ ấy là gì rồi.

Nàng đắm đắm nhìn ra ngoài khung cửa sổ trên chậu rửa chén:

— Thật sự em đã quên điều đó.

— Sai! - Nick cười khúc khích - Em cố nhớ lại xem?

Nàng nói với cái nhún vai lạnh lùng:

— Bởi vì đề tài ấy không bao giờ được đặt ra, và bởi vì em không nghĩ rằng anh sẽ quan tâm.

Chàng nói tỉnh bơ:

— Đề tài ấy không bao giờ đặt ra, bởi vì những cô gái-hai-mươi-ba tuổi mà còn trinh trong lúc này và vào thời đại này thì hiếm hoi quá. Và những cô gái-trinh-hai-mươi-ba trông giống như em thì lại càng hiếm hoi hơn. Vả lại, ở khắp mọi nơi, điều đó đã thật rõ ràng.

Lauren quay nhìn quanh, để đương đầu với chàng, mắt nàng tìm mắt chàng:

— Nhưng trước... trước lúc đó, anh không nghĩ rằng em chưa... chưa... trước đó sao?

— Anh không có ý nghĩ em còn trinh cho đến khi đã quá trễ để có thể làm gì khác giữa chúng ta - Vòng tay ôm nàng, chàng nói thêm - Nhưng em có thể nói cho anh biết trước khi mình lên giường mà!

— Nếu em nói với anh, anh có sẽ thay đổi ý định hay không? - Lauren hỏi, thích nghe chàng trả lời và cảm thấy vòng ôm của chàng quanh mình nàng.

— Không, nhưng anh sẽ nhẹ nhàng hơn với em - Ngả người về phía sau, chàng nhìn nàng chăm chú và như hỏi đồ khéo léo - Tại sao anh phải thay đổi ý định.

— Em không biết - Lauren lẩm bẩm khó chịu - Em nghĩ là anh có lẽ sẽ ngần ngại vì ...vì ...

— Vì gì? - chàng chế nhạo cách độ lượng - Vì đã “lấy cắp” một cái gì đó dành cho người chồng tương lai của em ư? Đừng ngớ ngẩn. Hắn không trông mong em còn trinh; đàn ông không còn coi trọng trinh tiết nữa. Chúng anh không muốn hay chờ đợi một phụ nữ thiếu kinh nghiệm. Em biết đó, em và anh đều là những người được tự do. Em cũng có cùng những khao khát thể chất như anh vậy, Lauren, và em có quyền thỏa mãn chúng với bất cứ ai mà em muốn.

Lauren thận trọng nhìn xuống một chiếc nhẫn đeo bằng vàng lủng lẳng trên một sợi dây chuyền vàng quanh cổ chàng và hỏi:

— Anh có bao giờ yêu thương, thật sự yêu thương một người phụ nữ nào trong đời anh chưa?

— Có, một vài người.

— Và anh không cảm thấy buồn phiền nếu họ quan hệ tình dục với những người đàn ông khác sao?

— Dĩ nhiên là không.

— Điều ấy dường như là... thái độ... của một-người-có-máu-lạnh...

Mí mắt chàng sụp xuống, nấn ná nhìn một cách khêu gợi lên hai gò vú của nàng:

— Nếu anh đã làm cho em thấy anh là người có máu lạnh, thì anh nghĩ rằng đã đúng lúc chúng mình trở lại phòng ngủ.

Lauren tự hỏi, chàng có liệu lĩnh để hiểu sai cách dùng chữ của nàng không, bởi vì chàng muốn tránh vấn đề. Nếu chàng đã thực sự thương yêu những người đàn bà khác, há chàng không cảm thấy muốn chiếm hữu họ nhiều hơn sao? Nếu chàng thực sự yêu thương nàng, há chàng không sung sướng thấy mình là người duy nhất được yêu sao? Lauren đưa đôi mắt xanh bối rối lên nhìn vào mắt chàng:

— Nick?

Chàng cúi nhìn vào người thiếu nữ trẻ trung xinh đẹp trong tay mình. Khuôn mặt nàng được bao quanh bằng những lọn tóc màu mật ong óng ả, miệng nàng mềm mại, thắm tươi, và hai vú đầy đặn đang ép sát đầy cảm dỗ vào khuôn ngực trần của chàng. Chàng ôm siết nàng và cúi đầu xuống.

— Em hỏi gì vậy? - chàng thì thầm và môi chàng mở ra, gấn vào miệng nàng một nụ hôn sâu, đầy kích thích, khiến nàng không nói được.

Sau một lúc lâu, khi trời đã bình minh, Lauren nằm cuộn mình lại và nhìn thấy đầu tóc sẫm của Nick kê trên chiếc gối bên nàng. Với một nụ cười như trong mơ đầy thỏa mãn, nàng nhắm mắt lại và chìm vào một giấc ngủ sâu của sự kiệt sức vì khoái lạc. Nàng không thức lại cho đến khi Nick đặt một tách cà phê trên bàn ngủ gần nàng và ngồi lên giường.

— Chào anh - nàng nói, nụ cười của nàng chớm phai khi nhận ra chàng đã tắm rửa, cạo râu và mặc một chiếc quần màu xám với một áo sơ mi hở cổ.

— Có chuyện gì sao? - nàng hỏi, giữ chặt tấm chăn vào bộ ngực trần khi nàng phải rời khỏi gối ngồi dậy.

Nàng cảm thấy lúng túng vì trần truồng khi chàng đã mặc áo quần, nhưng dường như Nick không nhận thấy điều đó. Vì, dường như chàng cũng chẳng để ý thấy nàng loã thể.

— Lauren, anh e rằng chúng ta sẽ phải tạm chia tay ngày hôm nay. Một... một trong số bạn làm ăn của anh điện tới sáng nay là sẽ có mặt tại đây trong một tiếng đồng hồ nữa. Anh sẽ tìm xe khác để về thành phố.

Lauren thất vọng ghê gớm, nhưng bốn mươi phút sau, khi Nick đưa nàng ra xe, nỗi thất vọng của nàng đã tăng lên và biến thành hoang mang lo lắng. Đã hết rồi người tình đam mê, quyến rũ của đêm hôm trước. Hôm nay Nick vẫn thân thiện nhưng không còn thân mật, đối xử với nàng như là họ vừa trải qua một đêm vui thú nhưng chẳng có ý nghĩa gì, như là đánh bài chứ không phải tình ái. Hay đó thường là cách xử sự của đàn ông sau một cuộc truy hoan? Có lẽ vì nàng quá nhạy cảm, nàng nghĩ như thế khi nàng đứng lại

bên xe và quay về phía chàng. Nàng hy vọng chàng sẽ ôm nàng vào lòng và hôn nàng tạm biệt. Thay vì thế, chàng đứng tay đút túi quần, nhìn nàng cách bình thường và nói:

— Lauren, chắc em phải biết cẩn thận với hậu quả có thể xảy ra cho chuyện đêm qua chứ?

— Có thai! - mặt Lauren đỏ bừng, nàng lắc đầu.

Nàng hiểu, câu trả lời của nàng sẽ làm cho chàng khó chịu, nhưng giọng chàng lại vô cảm cách lạnh lùng:

— Nếu có bất cứ hậu quả nào, anh muốn em báo cho anh biết. Đừng giải quyết một mình. Em có hứa báo cho anh biết không?

Lauren quá bối rối để trả lời. Nàng gật đầu và chàng mở cửa xe cho nàng. Khi nàng cho xe lùi, chàng đã sải bước vào nhà.

Lauren nhìn đồng hồ trên bảng khi nàng lái xe chạy qua hàng dãy nông trại của tiểu bang Indiana. “Nếu có bất cứ hậu quả nào, anh muốn em báo cho anh biết” cho anh biết... ba chữ này không ngừng quay cuồng trong đầu óc nàng.

Hôm qua, nàng đã khéo léo báo cho chàng biết rằng nàng sẽ trở lại Detroit vào ngày thứ sáu, khi đó thì điện thoại đã được lắp đặt cho nàng rồi. Nick có thể liên lạc với nàng vào thứ sáu, đơn giản bằng cách cầm máy lên hỏi tổng đài xin số máy mới của nàng, thì sẽ biết ngay. Tại sao chàng làm như thể họ sẽ không còn nói chuyện với nhau nữa, trừ khi nàng cần tìm gặp chàng để nói cho chàng biết là nàng đã có thai?

Trong cái cách mà Lauren cảm thấy, dường như đã từng có chuyện xảy ra như thế và đã từng bị bỏ đi. Họ đã vui đùa và tìm hiểu lẫn nhau, nàng cảm thấy rất gần gũi chàng, chắc chắn chàng cũng thấy rất gần gũi với nàng. Chắc chắn chàng không thể cố tình quay đi ngay và quên nàng được. Nàng yêu Nick và nàng biết chàng cũng yêu nàng. Có lẽ chàng đã bắt đầu yêu nàng. Có lẽ đó là lý do khiến chàng có thái độ rút lui và lạnh lùng sáng nay! Sau ba mươi bốn năm độc lập, và sau khi bị mẹ mình xa lánh, Nick không còn muốn phụ thuộc vào một người đàn bà nào trong hạnh phúc riêng tư của chàng, Lauren nghĩ, chàng càng cảm thấy được yêu thương, thì chàng càng tìm cách né tránh.

Bầu trời chiếu rọi quạt những tia sáng màu hồng của mặt trời ban mai, khi Lauren lái xe vượt qua dòng sông Mississippi để vào bang Missouri. Nàng mệt rũ rời, nhưng đầy lạc quan. Khi nàng trở lại Detroit vào thứ sáu thì Nick sẽ gọi cho nàng. Có thể chàng sẽ trì hoãn đến thứ bảy hay chủ nhật, nhưng không thể lâu hơn.

9. Judith Mcnaught- Chương 9

Chương 9

Sự lạc quan của Lauren kéo dài suốt những ngày nàng bận rộn sắp xếp hành lý và nở bừng lên trong niềm say sưa thấy trước vào sáng thứ năm, khi nàng vẫy tay từ giã cha và bà mẹ kế để trở lại Michigan.

Theo lời ông Philip Whitworth đã chỉ dẫn, nàng dễ dàng tìm ra khu gia cư tráng lệ ở Bloomfield Hills đêm ấy. Nàng hơi bối rối, tưởng chừng mình đã thực sự ở khu ấy rồi. Mọi nhà đều sáng trưng. Từng dãy nhà xây bằng đá và kính trắng tấp sau những con đường trồng cây, đôi chỗ bị che khuất bởi phong cảnh được săn sóc cẩn thận; những ngôi nhà kiểu Tudors nằm san sát bên cạnh những ngôi nhà trụ xây màu trắng kiểu thuộc địa Georgia.

Vào lúc mười giờ đêm, nàng dừng xe trước cổng một khu gia cư kiểu Tây Ban Nha tuyệt đẹp. Người gác cổng bước ra và đến bên nàng nhìn qua cửa sổ xe đã mở. Khi Lauren xưng tên, ông ta nói:

— Thưa cô, ông Philip Whitworth đã lái xe đến cách đây gần nửa giờ rồi.

Ông ta chỉ cho nàng lối đi riêng, kính cẩn đưa tay lên vành mũ chào và nói tiếp:

— Tôi biết bà là người chủ mới. Nếu cần tôi giúp việc gì, xin bà báo cho tôi hay.

Lauren quên cả mệt nhọc khi nàng dừng lại trước một cái sân xinh xắn, có cổng hình vòm cung để lộ con số 175. Philip đã hẹn sẽ gặp nàng tại đây và chỉ cho nàng biết xung quanh. Chiếc Cadillac của ông ta đã đậu ở lối vào dẫn tới nhà xe riêng.

— Sao, cô thấy thế nào? - Ông ta nói vào khoảng nửa giờ sau khi hai người đã đi một vòng xem căn hộ lộng lẫy.

— Tôi nghĩ, nó thật tuyệt vời - Lauren nói khi mang một trong số vali của nàng vào buồng ngủ, nơi bức tường lấp toàn kính giấu một tủ áo lớn bên trong. Nàng mở tủ và quay lại nhìn Philip.

— Tôi sẽ phải làm gì với những áo quần này? - nàng hỏi.

Tủ ấy và các tủ khác nàng mở ra đều đầy ắp những đồ bộ và áo đầm bằng vải sợi, lụa và nhiều. Lauren nhận ra một vài nhãn hiệu thời trang nổi tiếng, và nhận thấy hầu hết đều nhận từ Paris. Phần lớn chúng còn trong bao và rõ ràng là chưa bao giờ mặc. Lauren bình luận:

— Bà cô của ông chắc là có khiếu thẩm mỹ rất trẻ trung khi chọn áo quần.

— Cô tôi là người thích mua sắm bậc nhất - Philip giải thích một cách hững hờ - Tôi sẽ gọi một tổ chức từ thiện nào đó và bảo họ đến mang hết đồng này đi.

Lauren đưa tay lấy một cái áo hoa màu rượu vang đỏ xuống, và nhìn vào phiếu treo ở ống tay áo. Nàng thấy không những người đàn bà này có khiếu thẩm mỹ trẻ trung mà còn mặc cùng cỡ với nàng.

— Philip, ông có vui lòng để tôi mua lại một ít trong số áo quần này không?

Ông ta nhún vai:

— Cô hãy lấy cái nào cô thích, và cho hết số còn lại, như vậy cô giúp tôi khỏi bực mình.

Ông ta bắt đầu bước xuống tầng dưới, đến phòng khách. Lauren tắt hết đèn và đi theo ông:

— Nhưng đó là những quần áo rất đắt tiền...

— Tôi biết chúng rất đắt - Ông ta cắt ngang cách khó chịu - Tôi đã phải trả tiền mua chúng. Thôi, cô cứ lấy cái nào cô thích. Chúng là của cô.

Sau khi giúp nàng mang hết đồ ngoài xe vào, ông ta ra về.

— À này - Ông nói rồi dừng lại, tay để trên nắm cửa - Vợ tôi không biết tôi mua chỗ này cho cô tôi. Tôi không muốn Carol biết tôi tốn tiền mua sắm cho bà cô của tôi, nên tôi không bao giờ nói với bà ấy. Tôi nhận thức điều đó và mong cô cũng đừng nói cho bà ấy biết.

Lauren hứa:

— Không, dĩ nhiên là tôi không nói.

Sau khi ông ta đi khỏi, Lauren nhìn chung quanh căn hộ lộng lẫy bây giờ đã là của nàng, nàng ngẫm lò sưởi bằng đá cẩm thạch, đồ cổ giá trị, đồ gỗ có nệm bọc lụa đẹp đẽ. Căn hộ đã được trang trí nội thất theo mẫu của một tạp chí. Nhớ lại những áo quần rực rỡ treo trong các tủ trên lầu như hiện ra rõ mồn một trong trí nàng, “Vợ tôi không biết tôi mua chỗ này cho bà cô tôi, tôi nhận thức rõ điều đó và mong cô cũng đừng...”

Một nụ cười hiểu biết chậm chậm nở ra trên gương mặt của Lauren khi nàng nhìn lại căn phòng đẹp đẽ và lắc đầu ngơ ngàng - Không phải là bà cô ông ấy - mà đó là nhân tình của ông! Một lúc nào đó trong quá khứ gần đây, Philip Whitworth hẳn phải có một cô nhân tình. Lauren nhún vai bất cần, đó không phải là việc của nàng.

Nàng bước tới điện thoại, thở dài buồn bã khi nghe âm thanh của nó. Điện thoại đang hoạt động tốt. Ngày mai là thứ sáu và Nick có lẽ sẽ gọi cho nàng.

Sáng sớm hôm sau, nàng ngồi nơi bàn trong bếp liệt kê các món thực phẩm cần mua. Ngoài các thứ cần thiết, nàng cần có hai món đặc biệt dành cho Nick khi anh đến: rượu vang Bourbon và rượu mạnh Grand Marnier. Nhặt cái ví lên, nàng nhìn vào điện thoại. Ý nghĩ chàng có thể sẽ không bao giờ gọi cho nàng trở lại trong trí của Lauren, nàng gạt qua một bên. Nick đã cần nàng rất mãnh liệt ở Harbor Springs, rõ ràng

chàng rất thích làm điều đó. Nếu không phải vì gì khác nữa thì chỉ sự khao khát dục tình, chàng cũng phải đến tìm nàng.

Hai giờ sau, nàng mang về các món thực phẩm nàng đã mua. Nàng dùng thì giờ còn lại trong ngày để xếp dọn áo quần trong các tủ, ước thử chúng, xếp riêng các thứ thích hợp và các thứ cần sửa lại. Nick đã không gọi cho nàng suốt ngày hôm đó, cho đến khi nàng đã lên giường ngủ, nhưng nàng tự an ủi với ý nghĩ là chắc chắn chàng sẽ gọi cho nàng vào ngày mai, thứ bảy.

Ngày hôm sau, nàng mở soạn các thùng đồ và lần quần bên máy điện thoại. Vào ngày chủ nhật, nàng ngồi vào bàn giấy và lập dự toán chi tiêu giúp nàng có thể gửi về nhà càng nhiều tiền càng tốt. Cả Lenny và Melissa cũng được nàng giúp đỡ, nhưng mỗi người được nàng nghĩ đến là do tự nguyện, chứ nàng không có bốn phen phải tài trợ.

Món tiền thưởng mười ngàn đô la mà Philip đã hứa thật đáng ước ao. Nếu nàng tìm ra được tên của kẻ làm gián điệp ấy, hay biết được những gì thật sự có giá trị cho công ty của Philip Whitworth. Lauren hồ thẹn vì điều thứ hai. Nếu nàng cung cấp cho Philip tin tức mật, nàng sẽ chẳng tốt đẹp gì hơn tên gián điệp mà nàng đang cố lộ mặt nạ.

Ngoài những món nợ của cha mẹ mà nàng phải trả, nàng còn các món chi tiêu về điện, nước, điện thoại, thực phẩm. Nàng còn phải trả tiền mua xe hơi, và bảo hiểm xe hơi. Gần như là cái danh sách nghĩa vụ cứ kéo dài không dứt.

Vào ngày thứ hai, Lauren thấy một thứ sợi màu xám bạc như màu mắt của Nick trong một cửa hiệu, nàng liền quyết định mua để đan một cái áo len mỏng. Nàng tự bảo, đó là quà Giáng sinh cho người anh trai khác mẹ, nhưng trong thâm tâm nàng biết nàng đan cho Nick.

Trong đêm chủ nhật tiếp theo, trong khi nàng soạn áo quần mà nàng sẽ mặc vào ngày đầu tiên đi làm việc, nàng đã tự nhủ, ngày mai chàng sẽ gọi đến - chàng sẽ gọi về nơi làm việc mới của nàng để chúc nàng may mắn.

10. Judith Mcnaught- Chương 10

Chương 10

Vào lúc năm giờ chiều hôm sau ngày nàng nhận việc, sếp của nàng, Jim Williams, nói đùa:

— Sao, cô đã sẵn sàng rời khỏi đây chưa? Hay là cô muốn lưu lại làm việc ở đây?

Lauren ngồi trước bàn giấy cạnh ông ta, cuốn sổ tốc ký của nàng đầy lời ghi. Nick đã không gọi đến để chúc nàng may mắn vào ngày làm việc đầu tiên. Nhưng nàng quá bận rộn đến nỗi đã không có thì giờ để buồn khổ về chuyện đó. Lauren vừa cười vừa đáp:

— Tôi nghĩ, ông làm việc nhanh như chong chóng.

Ông ta mỉm cười như biện hộ:

— Chúng ta làm việc với nhau rất tốt, đến nỗi cô vừa mới đến đây có một giờ mà tôi đã quên rằng cô là người mới.

Lauren mỉm cười trước lời khen ấy. Quả thực họ đã làm việc với nhau rất tốt.

— Cô nghĩ thế nào về ban tham mưu? - Ông ta nói chọc, và trước khi Lauren có thể trả lời, ông thêm - Có lời bàn tán giữa những người đàn ông ở đây rằng tôi có cô thư ký đẹp nhất trong công ty. Tôi phải trả lời những câu hỏi về cô suốt ngày.

— Loại câu hỏi nào ạ?

— Về tình trạng gia đình của cô là nhiều nhất. Cô đã lập gia đình chưa? đã đính hôn hay còn độc thân?

Nhướng lông mày lên, ông ta hỏi:

— Cô còn độc thân chứ, Lauren?

— Sao ông hỏi thế? - nàng nói, nhưng rồi cảm thấy khó chịu vì ông ta đã gián tiếp hỏi về sự liên lạc của nàng với Nick. Đứng dậy, nàng nói nhanh: - Ông có muốn tôi hoàn thành bản chép này ngay tối nay trước khi tôi về không?

— Không, sáng mai cũng được.

Lauren tự hỏi khi thu dọn bàn giấy, không biết mình tưởng tượng ra hay chính câu hỏi của ông ta đã làm nàng suy nghĩ như trên. Chắc chắn ông ta không thể tự nghĩ rồi bật ra câu hỏi. Theo những gì nàng biết qua bữa ăn trưa nay, ba trong số những cô thư ký của ông đã phạm lỗi tìm cách quyến rũ ông và lập tức bị ông chuyển sang bộ phận khác. theo câu chuyện ngồi lê đôi mách, thì Jim rất lỗi lạc, giàu có, đầy đủ phong cách, nhưng không lẫn lộn công việc với vui chơi. Ông ta rất bảnh trai, Lauren nghĩ mà không thiên vị. Cao lớn, mái tóc màu vàng cát và đôi mắt vàng nâu ấm áp.

Nàng nhìn đồng hồ và vội vàng khóa các ngăn kéo bàn giấy lại. Nếu Nick có gọi điện thoại, thì chắc chắn là tối nay. Chàng sẽ gọi lại để hỏi nàng công việc ngày đầu tiên đã tiến triển ra sao. Nếu chàng không gọi cho nàng sau hai tuần lễ và một ngày, thì rõ ràng là chàng không có ý định gọi nàng nữa. Nghĩ thế, nàng cảm thấy đau xót trong lòng.

Nàng lái xe về nhà một cách vội vã, trong khi đường phố xe cộ đông đúc. Đúng sáu giờ mười lăm phút, nàng chạy ào vào nhà. Nàng làm một cái xốnguých, bật vội truyền hình, rồi ngồi xuống ghế trường kỷ bọc lụa xanh và trắng, vừa ăn vừa nhìn chăm chăm vào máy điện thoại, mong đợi nó reo.

Chín giờ rưỡi, nàng lên lầu và tắm bằng vòi hoa sen, để cửa phòng tắm mở, mong có thể nghe được tiếng chuông điện thoại reo trong phòng ngủ. Mười giờ, nàng leo lên giường. Nick đã không gọi cho nàng. Không bao giờ nữa.

Nàng nhắm đôi mắt đắm lệ lại, và khuôn mặt đẹp trai màu đồng của chàng hiện ra trước mắt nàng. Nàng có thể đọc được niềm khát khao chân thực trong nét nhìn của đôi mi mắt nàng nặng trĩu đắm đắm nhìn nàng, có thể nghe rõ giọng nói trầm và sâu lắng của chàng “Anh muốn em, Lauren!”

Rõ ràng, chàng không còn muốn nàng nữa. Lauren trăn trở trên gối, và một dòng lệ nóng hổi chảy ra ở khóe mắt.

Sáng hôm sau nàng lặn mình vào công việc, vì sự quyết tâm hơn là để thành công. Nàng phạm nhiều lỗi trên những bức thư nàng đánh máy, không đáp ứng được hai lần điện thoại Jim gọi tới, và xếp lộn một hồ sơ quan trọng. Buổi trưa, nàng đã đi bộ qua tòa cao ốc Công nghiệp Hoàn cầu, hy vọng rồi thất vọng mong Nick hiện ra. Nhưng điều vô ích, và tệ hại hơn nữa là làm như vậy nàng đã phải hy sinh ít nhiều vì lòng kiêu hãnh bị tổn thương.

Phụ nữ đã được giải phóng tình dục quá nhiều rồi! Nàng nghĩ một cách khốn khổ khi quấn một tập giấy vào máy đánh chữ chiều hôm ấy. Nàng không thể liên hệ tình dục một cách tình cờ được. Nàng có thể vẫn còn bối rối và thất vọng, nếu đã không ngủ với Nick. Nhưng ít nhất nàng cũng không cảm thấy là bị đã xài rồi và là đồ bỏ.

— Hôm nay cô khó ở phải không? - Jim hỏi nàng vào cuối buổi chiều hôm ấy, khi nàng đưa cho ông ta bản báo cáo nàng phải đánh lại đến hai lần mới hoàn chỉnh.

— Vâng, tôi rất tiếc - Lauren nói - Tôi thường không bị như thế - nàng thêm với một nụ cười trấn an.

— Cô đừng có lo. Điều ấy cũng có lúc gặp phải - Ông ta nhận xét, rồi ký tắt vào phía dưới bản báo cáo.

Ông ta nhìn đồng hồ, rồi đứng lên:

— Tôi phải mang bản báo cáo này lên văn phòng ban kiểm soát ở tòa nhà mới.

Mọi người ở đây đều gọi tòa cao ốc Công nghiệp Hoàn cầu là tòa nhà mới nên Lauren không còn nghi ngờ gì nữa về điều ông ta vừa nói ra.

— Cô đã thấy chỗ chúng ta sẽ làm việc ở bên đó chưa?

Lauren cảm thấy mình cười gượng gạo

— Chưa, tôi chưa thấy; những gì tôi biết được là sáng thứ hai chúng ta sẽ đến làm việc ở bên đó.

— Đúng thế - Ông ta nhún vai - Sinco là công ty nhỏ nhất và ít sinh lợi nhất trong những công ty phụ trực thuộc của Công nghiệp Hoàn cầu, nhưng văn phòng của chúng ta sẽ tráng lệ nhất - Đưa cho nàng một mảnh giấy gấp lại, được cắt từ một tờ nhật báo, ông ta nói tiếp - trước khi cô về, cô đưa cái này cho Susan Brook ở bộ phận giao tế công cộng và hỏi cô ấy đã xem cái này chưa? Nếu chưa, bảo cô ấy photocopy lại để lưu hồ sơ.

Jim trở lại văn phòng của ông ta, rồi ra đi.

— Dù tôi chưa về, cô cũng sẽ rời đây được. Chúc cô một tối vui vẻ.

Sau đó vài phút, nàng lơ đãng đi quanh bàn giao tế công cộng. Nàng gật đầu chào và mỉm cười với các viên chức khi đi qua các bàn giấy của họ, nhưng trong trí nàng mong là nhìn thấy Nick. Làm sao nàng quên cho được ngọn gió đã làm rối mái tóc sẫm màu của chàng khi chàng bắt được con cá ngừ ngắn ấy? Hay là cái cách chàng cười trong bộ dạ phục?

Gật nổi buồn đi, nàng mỉm cười chào Susan Brook, khi nàng đưa cho cô ta mảnh giấy Jim đã cắt trong nhật báo.

— Jim bảo tôi hỏi chị đã xem chưa, và nếu chưa hãy chụp bản sao để lưu hồ sơ.

Susan mở mảnh giấy ra và nhìn chăm chú.

— Tôi chưa thấy mẫu tin này.

Cười tươi, cô ta bước vào phía bên trong bàn giấy của cô và kéo ra một xếp bìa cứng dày, nhét đầy các mảnh báo cắt ra từ cách nhật báo, và tạp chí. Cô ta cười lớn và nói khi mở tập bìa cứng:

— Công việc thích nhất của tôi là cập nhật hoá tập hồ sơ này. Chị hãy nhìn coi - đây không phải là người đàn ông đẹp nhất mà chị chưa từng trông thấy hay sao?

Lauren nhìn lướt qua từ nụ cười cởi mở của Susan, đến khuôn mặt đàn ông điển trai điềm tĩnh nhìn lại nàng trên bìa tờ tuần báo *Newsday*. Con sóc làm lạnh cứng toàn thân nàng, khi nàng gần như buộc lòng với lấy tờ tạp chí.

— Chị mang hết về bàn giấy mà đọc lúc rỗi rảnh - Susan vui vẻ nói, không nhận thấy trạng thái hoảng hốt của Lauren.

— Cảm ơn - Lauren trả lời, giọng khản đặc

Nàng quay lại văn phòng của Jim, đóng cửa lại, thả mình vào trong ghế tựa, và mở tập báo ra. Ấn ngón tay lên mặt bìa tờ báo *Newsday*, nàng vạch lên đôi môi mỉm cười của Nick đã từng mơn trớn và hôn ngấu nghiến lấy môi nàng. “J.Nick Sinclair”, đầu đề ở dưới cho biết thêm: “Tổng giám đốc và là nhà sáng lập tập đoàn Hoàn cầu công nghiệp”. Nàng không thể tin được điều đang nhìn thấy; nàng không muốn nhận biết điều này.

Đặt tờ báo sang một bên, Lauren từ từ mở trang giấy Jim đã cắt từ tờ nhật báo. Tờ nhật báo ghi ngày cách đây đúng hai tuần - chính cái ngày hôm sau khi Nick tổng Lauren về nhà, đi khỏi Harbor Springs, vì có một người bạn làm ăn sắp đến gặp anh ta. Đầu bài báo ghi: “Con Phượng Hoàng Tài Chính và Những Cánh Bướm Tập Hợp Vui Chơi Năm Ngày Trong Cuộc Tiệc Ở Harbor Springs.” Cả trang báo chỉ dành cho các bức ảnh và lời bình luận về cuộc tiệc tùng đó. Chính giữa trang là bức ảnh Nick nghỉ ngơi trên tầng trác bá ở biệt trang ngoài vịnh, chàng quàng tay một người đẹp tóc vàng không có mặt trong buổi tiệc mà Lauren đã có dự. Đầu đề cho biết: Nhà công nghệ Detroit J. Nick Sinclair và người bạn gái lâu năm, Ericka Moran, ảnh chụp tại nhà của cô Moran, gần Harbor Springs.

Bạn gái lâu năm... Nhà của cô Moran... Nỗi đau đớn như chẻ Lauren ra nhiều mảnh, cắt đứt và bầm nát người nàng. Nick đã đưa nàng tới nhà cô bạn gái của anh ta và làm tình với nàng trên chiếc giường rộng của cô ấy! “Trời ơi!” Nàng kêu lên và mắt đắm lệ nóng bỏng. Chàng đã làm tình với nàng rồi tổng cổ nàng đi, vì cô bạn gái của chàng dự định đến gia nhập với nhóm bạn hữu tại Harbor Springs. Và dường như muốn tự giãi vờ hơn, nàng đọc từng chữ hết trang báo. Rồi nàng nhặt tờ *Newsday* và đọc hết cả tám trang. Khi đọc xong tờ báo rời khỏi những đầu ngón tay tê dại của nàng.

Nàng đã không tự hỏi, sao Bebe Leonardo có vẻ thù nghịch với nàng đến thế. Theo câu chuyện trong bài báo thì Nick và Bebe đã từng gắn bó theo đuổi nhiều chuyện làm ăn, cho đến khi Nick bỏ rơi để chạy theo một ngôi sao điện ảnh Pháp - chính người đàn bà đã chơi quần vợt trên giày cao gót đêm ấy ở Harbor Springs.

Tiếng cười chua chát như vang lên trong Lauren. Khi nàng phải lái xe về Missouri, thì chàng làm tình với cô nhân tình của chàng. Trong khi nàng quanh quẩn chờ mong bên cạnh điện thoại đêm này, suốt tuần qua, đang không ngừng đan cho chàng chiếc áo ấm, thì chàng lại mãi mê tham dự một cuộc dạ vũ từ thiện với Ericka ở Palm Springs.

Nỗi bề bồng như những làn sóng nhấn chìm nàng xuống, và làm nổ tung thân xác nàng. Nàng nấc lên với những tiếng khóc thổn thức tái tê trong im lặng, khi nàng vòng tay đặt lên bàn giấy của Jim và vùi mặt mình vào đó. Nàng khóc cho sự khờ khạo của mình, cho sự tan tành các ảo ảnh, và sự vỡ nát các giấc mơ. Sự xấu hổ làm nước mắt nàng càng rơi lã chã - nàng đã làm tình với một người đàn ông mà nàng chỉ mới quen có bốn ngày - và ngay cả tên thật của người ấy nàng cũng chưa biết! Nếu chẳng may, nàng mang thai!

Nàng nhớ lại, nàng đã tức giận thế nào khi nghe nói mẹ chàng bỏ rơi chàng lúc còn nhỏ, và nàng đã khóc ngon lành nữa chứ. Mẹ chàng chắc đã muốn dìu chàng đi!

— Lauren! - Jim kêu lên làm nàng ngừng khóc.

Nàng ngẩng lên nhìn khi ông ta bước lại phía nàng:

— Có chuyện gì thế? - Ông ta hỏi, vẻ sửng sốt.

Nuốt cơn đau xót, nàng nhìn về mặt quan tâm của ông ta. Hai hàng mi nàng còn lấp lánh ướt, và đôi mắt xanh còn đầm lệ.

— Tôi đã tưởng - nàng ngừng lại để thở - tôi đã tưởng anh ấy là một kỹ sư bình thường, mới bắt đầu sự nghiệp gần đây thôi, và anh ấy cũng đã làm cho tôi hiểu như vậy - Lauren tức tưởi - Anh ấy đã làm cho tôi hiểu như vậy!

Sự đồng cảm trên gương mặt của Jim hiện ra rõ ràng hơn nàng nghĩ. Nàng đứng dậy:

— Tôi có thể ra khỏi đây mà không ai nhìn thấy chứ? Tôi nghĩ, chắc mọi người đã về hết rồi.

— Vâng, nhưng cô không thể lái xe được trong điều kiện như thế này. Tôi sẽ đưa cô về.

— Không, Lauren đáp nhanh - tôi khoẻ rồi. Tôi có thể lái xe được.

— Cô chắc chắn chứ?

Cuối cùng, nàng xác nhận với giọng run run:

— Chắc, tôi chỉ bị “sốc” và bối rối một chút thôi.

Jim chỉ vào đồng báo:

— Cô đã đọc hết rồi à?

Nàng trả lời bực dọc:

— Tôi chả thèm đọc chúng đâu.

Ông ta nhặt tờ tạp chí trên sàn nhà, đặt vào xấp bìa cứng cùng các bài báo cất ra và đưa cả tập hồ sơ dày này về phía Lauren. Nàng cầm lấy một cách máy móc và bỏ đi. Nàng nghĩ, nàng sẽ khóc lại khi ngồi vào trong xe, nhưng nàng đã không khóc. Nàng cũng không khóc suốt ba giờ đồng hồ sau đó, khi nàng đọc hết tập hồ sơ ấy. Chẳng còn giọt nước mắt nào nữa trong nàng.

Lauren cho xe vào chỗ đậu, nơi có tấm bảng ghi “Dành riêng cho nhân viên Sinco” Sau những gì nàng đọc được qua, tên Sinco có một ý nghĩa mới: “Tổ hợp điện tử Sinclairs”. Theo tờ nhật báo Wall Street, thì công ty được sáng lập bởi Matthew Sinclair và cháu nội cách đây mười hai năm, trong một gara đằng sau tiệm ăn của Tony bây giờ.

Nàng đậu xe, nhặt tập hồ sơ về J. Nick Sinclair từ ghế ngồi bên cạnh và bước ra ngoài. Nick đã xây dựng một đế quốc kinh tài và bây giờ chàng giữ cho nó sống bằng cách dùng gián điệp do thám giữa các đối thủ

cạnh tranh. Rõ ràng là chàng đã vô lương tâm trong việc điều khiển kinh doanh cũng như trong nếp sống riêng, nàng nghĩ một cách ghê tởm. Những phụ nữ trong văn phòng mỉm cười vui vẻ chào nàng, và Lauren cảm thấy mình có lỗi, vì nàng đang giữ một vai trò phá hoại công ty mà họ đang làm việc. Không, không phải phá hoại, nàng tự cải chính khi để xách tay của nàng lên bàn giấy. Nếu Sinco đáng tồn tại thì nó phải đủ sức cạnh tranh lương thiện để ký các hợp đồng. Ngược lại, nó đáng chết đi trước khi nó phá các người cạnh tranh lương thiện, những công ty như của Philip Whitworth.

Nàng ngừng lại bên ngoài văn phòng của Jim. Liệu ông ta có biết Sinco trả tiền thuê gián điệp không? Dù sao, nàng không nghĩ rằng ông ta biết. Nàng không thể tin tưởng rằng ông ta có thể chấp nhận một điều như thế. Khi bước vào văn phòng của ông ta, nàng nói nhẹ nhàng:

— Cám ơn ông đã để cho tôi mang hồ sơ về nhà.

Ông ta nhìn tập hồ sơ, rồi nhìn vào khuôn mặt xanh xao và điềm tĩnh của nàng. Ông ta hỏi một cách dịu dàng:

— Sáng nay cô cảm thấy trong người ra sao?

Để tự chủ, nàng thọc hai bàn tay vào trong túi váy đầm, đáp:

— Tôi cảm thấy hơi bối rối... và hơi lẩn thẩn!

— Đừng nhắc đến những chi tiết làm cô đau đớn. Cô có thể giúp tôi có ý niệm về những gì mà Nick đã làm cho cô thương tổn nhiều đến thế. Chắc hẳn là cô đã không khóc như vậy, vì đã khám phá ra Nick giàu có và thành công?

Nàng lại cảm thấy một nỗi đau như dao cắt, khi nhớ lại nàng đã tự nguyện hợp tác trong việc chàng chinh phục mình. Nhưng nàng phải giải thích cho Jim rõ thái độ điên cuồng của nàng hôm qua, và nàng chỉ nói với vẻ lạnh lùng:

— Bởi vì tôi đã nghĩ anh ấy chỉ là một kỹ sư thường thôi. Tôi đã nói và làm một vài việc rất đáng bối rối khi nhớ lại lúc này.

— Tôi hiểu - Jim đáp dịu dàng - Và bây giờ cô có ý định sẽ làm gì về việc đó?

— Tôi định lặn mình vào công việc ở đây, và học hỏi mọi việc tôi cần - Nàng đáp với một nỗi chân thành cay đắng.

— Tôi muốn biết cô có ý định làm gì khi gặp Nick?

— Tôi không bao giờ còn muốn gặp lại hắn khi tôi còn sống - Nàng đáp ngắn gọn.

Jim cười nửa miệng, nhưng nói rất nghiêm chỉnh.

— Lauren, thứ bảy này có một buổi tiệc cocktail đặc biệt được tổ chức trên sân thượng cao ốc Công nghiệp Hoàn cầu. Tất cả các giám đốc điều hành của những công ty khác nhau của chúng tôi đều mong đợi đến dự, và họ có mang theo thư ký riêng của họ. Mục đích của buổi tiệc là tạo cho tất cả chúng tôi, những người đã từng làm việc ở những cao ốc khác nhau trong quá khứ, bây giờ có thể tận mặt gặp nhau. Cô sẽ có cơ hội để gặp gỡ các thư ký khác mà cô sẽ cùng họ làm việc trong tương lai, cũng như gặp các ông chủ của họ. Nick là chủ buổi tiệc đó.

Lauren nói một cách thẳng thừng:

— Nếu ông không phiền, tôi sẽ không đi.

— Cô không đi thì tôi phiền đấy!

Nàng không thể từ chối được, Jim không phải là loại ông chủ có thể cho phép nàng để đời tư can dự vào công việc, nàng biết thế. Và nếu nàng mất việc, nàng sẽ không bao giờ tìm ra được tên gián điệp ăn lương của Nick mà do thám ở công ty của Philip Whitworth.

— Sớm hay muộn, cô cũng sẽ phải gặp Nick, mặt tận mặt mà thôi - Jim nói tiếp, vẻ thuyết phục - Để việc ấy xảy ra vào thứ bảy này, khi cô đã chuẩn bị sẵn, chẳng tốt hơn sao?

Khi Lauren còn đang ngại ngùng, thì Jim nói cách quả quyết:

— Tôi sẽ đến đón cô vào lúc bảy giờ rưỡi.

11. Judith Mcnaught – Chương 11

Chương 11

Bàn tay của Lauren run lên khi nàng tô son lên môi và thoa phấn hồng lên hai gò má. Nàng nhìn đồng hồ: chắc Jim sẽ tới trong mười lăm phút nữa. Lượn qua một trong những tủ kính, nàng lấy ra một chiếc áo dạ hội bằng vải sa bông rũ, chiếc áo duy nhất nàng đã chọn chiều nay sau khi đã thử hầu hết những chiếc áo dạ hội thuộc sở hữu của nàng.

Bây giờ khi đã biết rõ Nick thực ra là một tên vô nguyên tắc, lừa đảo, kiêu căng, nàng không còn nhìn thấy anh là một con người quyến rũ nữa. Nàng quyết định mặc áo vào và mang đôi giày chọn lọc. Dù sao, niềm tự hào của nàng đòi hỏi nàng phải đẹp nhất tối hôm nay.

Đóng tủ áo lại, nàng bước lui để quan sát hình ảnh nàng trong tấm gương soi trên cửa tủ. Làn vải sa màu quả đào chín ôm lấy bộ ngực tuyệt mỹ của nàng, để lộ đôi vai và hai cánh tay trắng ngần màu sữa. Nàng cổ tỏ ra vui thích trước ngoại hình của nàng, nhưng nàng không thể. Không thể vui thích khi nàng phải đương đầu với người đàn ông đã dễ dàng quyến rũ nàng và gợi ý nàng gọi điện thoại cho hắn ta nếu nàng có thai; một tên triệu phú mà nàng đã mời ăn trưa, và quả quyết với hắn là nàng có đủ tiền để trả bất cứ món gì mà hắn gọi có mặt trên thực đơn.

Dù xem Nick hạ cấp và sa đọa tới đâu, cũng thấy lạ là Nick không để cho nàng trả tiền bữa ăn quá đắt. Lauren vừa suy nghĩ vừa tìm trong hộp nữ trang đôi hoa tai quý giá của mẹ nàng.

Nàng ngưng lại để thầm nhắc mình cách đối xử với Nick đêm nay. Chắc hẳn Nick đã nghĩ là nàng bị tổn thương và tức giận, nhưng nàng không chú tâm để anh ta thấy điều đó. Nàng sẽ làm cho anh thấy rằng, cũng như anh, đối với nàng, kỳ nghỉ cuối tuần của họ ở Harbor Springs chẳng có nghĩa gì hơn là một cuộc vui đùa tự do phóng túng. Nàng sẽ đối xử với Nick một cách lạnh nhạt, bởi vì, bằng sự lạnh nhạt ấy, nàng tỏ cho anh thấy nàng vẫn còn giận. Dù cho sự lạnh nhạt ấy làm cho nàng đau khổ, nàng vẫn đối xử với anh một cách tự nhiên, bằng cái tình thân ái chung chung như nàng đã tỏ ra với người gác cổng hay anh gác đàn. Nàng vừa lục tìm đôi hoa tai của mẹ nàng trong hộp nữ trang, vừa nghĩ rằng việc ấy sẽ làm cho anh ta tức tối. Lục lọi mãi mà chẳng thấy đôi hoa tai, nàng tự hỏi chúng ở đâu? Nàng không thể làm mất chúng được. Nàng luôn luôn cẩn thận với chúng. Đó là những kỷ vật duy nhất của mẹ nàng để lại mà nàng còn giữ được. Nàng đã đeo nó hôm dự tiệc ở Harbor Springs, nàng nhớ thể, và ngày kế tiếp ở biệt trang ngoài vịnh. Đêm ấy, trên giường ngủ, Nick đã hôn tai nàng, anh đã lấy đôi hoa tai ra vì nó làm vướng... Đôi hoa tai của mẹ nàng ở đâu đó trên chiếc giường cô bạn gái của Nick!

Nàng chống hai tay lên bàn trang điểm, đầu cúi về phía trước, đang bị một cơn sóng cồn tức tối và đau khổ dày vò. Cô bạn gái của Nick có thể đã chiếm lấy đôi hoa tai của mẹ nàng.

Chuông cửa reo lên dưới nhà, nàng đứng bật dậy. Hít một hơi thở mạnh và sâu, nàng bước xuống nhà và mở cửa.

Jim đang đứng ở lối vào, nghiêm trang và đẹp đẽ trong bộ âu phục quyến rũ của một nhà kinh doanh.

— Xin mời vào - Lauren nói nhẹ nhàng.

Ông ta dừng lại ở phòng giải lao và nàng nói tiếp:

— Tôi sẽ lấy cái ví, và chúng ta có thể đi. Hay là mời ông dùng một ly giải khát trước đã?

Ông ta không trả lời ngay, nàng quay lại:

— Sao thế?

Ông ta nhìn lướt qua các đường nét tuyệt hảo của nàng và suối tóc màu mật ong buông lơi trên vai nàng như sóng gợn. Ông tán thưởng chiếc áo sa quần rũ và đôi chân thon dài của nàng.

Ông thốt lên với nụ cười thích thú:

— Thật là điều tôi chưa từng thấy.

Lauren lại hỏi:

— Ông dùng giải khát chứ?

Nàng khá ngạc nhiên, nhưng không thấy bị xúc phạm vì sự đánh giá thẳng thắn đầy nam tính của ông ta:

— Không, trừ trường hợp cô cần để tăng cường can đảm để đương đầu với Nick.

Lauren lắc đầu:

— Tôi không cần can đảm. Hẳn chả là gì đối với tôi cả.

Jim ném vào nàng một tia nhìn đùa cợt, và dẫn nàng ra chiếc xe Jaguard màu xanh sẫm.

— Tôi cho rằng cô muốn tỏ cho hắn thấy cô không còn quan tâm gì đến hắn nữa, phải không?

Lauren cảm thấy khó chịu vì vẻ mặt đứng đưng của nàng không thể lừa được Jim. Ông ta đã chứng kiến nàng khóc sướt mướt, nên nàng đành thú nhận:

— Đúng đấy!

— Nếu thế - Jim nhả số khi xe họ đi vào đường cao tốc - tôi cho cô vài lời khuyên. Tại sao cô không dùng năm ba phút để nói huyền thuyên với hắn về buổi tiệc hay công việc mới của cô, và rồi, với một nụ cười duyên dáng, cô nói “xin lỗi”, rồi quay ngay qua một người đàn ông khác - tôi chẳng hạn, nếu tôi ở ngay bên, và tôi cố để luôn luôn ở gần cô.

Lauren quay sang mỉm cười dịu dàng với ông ta như nói cảm ơn. Cảm thấy êm ái và tự tin, nàng ngã lưng vào ghế, thư giãn.

Nhưng khi cửa thang máy mở ra trước nhà hàng ăn quay tròn lộng lẫy ở tầng thứ tám mươi mốt, Lauren đưa mắt nhìn đám đông chung quanh, và như có một sợi dây vô hình thắt lấy quả tim nàng, làm nàng ngạt thở. Nick ở đâu đó trong gian phòng này. Nơi quây rượu, Jim gọi thức uống cho cả hai người, và Lauren cẩn thận nhìn quanh vừa khi có một đám người đi ngang qua.

Và có Nick...

Chàng đứng giữa phòng, đầu tóc sẫm màu ngả về sau khi cười với một người nào đó đang nói. Tim Lauren đập mạnh trong lồng ngực không kèm chế nổi khi tia nhìn của nàng chạm vào những đường nét trên khuôn mặt xinh trai rậm rặng của chàng, sự thoải mái của chàng khi mặc bộ âu phục sẫm màu may rất khéo; cái cách hững hờ mà chàng cầm ly rượu trong tay. Nàng nhận thấy từng cử chỉ thân mật của chàng đã làm cho nàng đau đớn. Và rồi nàng cũng nhận thấy cô gái tóc vàng mỉm cười ngược mắt lên nhìn chàng, bàn tay cô ta còn thân mật đặt trên cánh tay của chàng. Phiền muộn rót vào mạch máu của Lauren như một dòng cường toan nóng hổi. Đó là Ericka Moran, người đàn bà với Nick trong bức ảnh đăng báo. Và chiếc áo dạ hội màu kem rực rỡ cô ấy đang mặc chính là chiếc áo mà Nick đã gởi tới cho chính nàng mặc ở Harbor Springs...

Lauren quay đi không nhìn nữa, và bắt đầu nói chuyện với Jim, nhưng quai hàm ông ta căng cứng, ông cũng thấy người đẹp tóc vàng ở giữa phòng đã làm cho Lauren lạnh nhạt. Trên mặt ông ta, nàng nhìn thấy nỗi tuyệt vọng tức tối mà nàng đã cảm thấy đối với Nick. Nàng kết luận ngay: Jim đã say mê Ericka.

— Thức uống của cô đây - cuối cùng ông ta nói và đưa cho Lauren - Đã đến lúc chúng ta bắt đầu trò chơi thách đố của chúng ta rồi đấy!

Với một cái cười mỉm dữ dội, ông cầm lấy khuỷu tay của Lauren, đưa nàng lại phía Nick và Ericka.

Lauren bàn lui:

— Chắc chắn chúng ta không cần phải đuổi theo họ, phải không nào? Nếu Nick là chủ tiệc, hẳn có trách nhiệm phải đi chào mọi người.

Jim ngần ngừ rồi gật đầu:

— Phải, chúng ta sẽ khiến Nick và Ericka tới đây với chúng ta.

Suốt nửa giờ kể đó, trong lúc họ đi lại giữa đám quan khách. Lauren càng cảm thấy mình nghĩ đúng về Jim và Ericka; ông chủ của nàng đang cố làm cho cả Nick và Ericka phát ghen. Khi nào Ericka hướng về phía họ thì Jim cười tươi với Lauren và nói đùa một câu gì đó với nàng. Lauren hợp tác với ông ta, làm như nàng đang thích thú lắm vậy - nhưng nàng chỉ làm để vui lòng ông, chứ nàng thì không. Trong trái tim tan nát của nàng, nàng nhận ra rằng Nick chẳng hề quan tâm nàng làm gì hoặc nàng đi với ai. Nàng đang nhâm nhi ly rượu thứ nhì thì Jim quàng tay quanh mình nàng. Nàng ngạc nhiên thấy ông ta bấm vào hông nàng làm hiệu. Ông ta nói với một nụ cười rạng rỡ:

— Cái nhóm đứng đằng kia là hội đồng quản trị đều giàu có, là những nhà công nghiệp có nhiều quyền lực trong ngành của họ. Người phía trái là cha của Ericka, ông Horace Moran - Jim nói thêm: gia đình Horace đã kinh doanh dầu khí nhiều thế hệ rồi.

— Họ chẳng thấy thoải mái được chút nào - Lauren cười nhạo, rồi nheo mắt làm điệu theo tiếng cười.

Jim đưa mắt nhắc nhở nàng, rồi tiếp tục:

— Người đứng sau ông ấy là Crawford Jones. Gia đình Crawford và nhà vợ ông ta đều làm nghề sản xuất dây đai.

Lauren đùa:

— Tôi tự hỏi, tại sao không có ai cắt cho họ rời ra.

Một giọng nói quen thuộc lẫn tiếng cười ngay sau lưng nàng:

— Bởi vì Crawford và vợ ông ta đều xấu xí nên không ai muốn cắt rời họ ra để họ chạy loanh quanh làm cho đám con nít phải sợ hãi.

Lauren cứng người lại khi nghe giọng nam trung của Nick, và nàng bắt buộc phải quay lại. Nàng nhìn thấy chàng cười đùa như không để ý gì đến sự kiêu hãnh của nàng. Dù trong lòng như tan nát trăm nghìn mảnh, bề ngoài nàng vẫn mỉm cười và đưa tay về phía chàng:

— Chào Nick.

Chàng nắm chặt lấy bàn tay nàng, miệng cười thật tươi:

— Chào Lauren.

Nàng cẩn thận rút tay về, tươi cười với Ericka mà Nick vừa giới thiệu. Ericka nói:

— Tôi đã chiêm ngưỡng chiếc áo dạ hội của cô suốt từ tối đến giờ. Nó đẹp quá chừng.

— Cảm ơn - Lauren đáp. Không nhìn Nick, nàng nói thêm: - Còn tôi thì đã nhận ra chiếc áo của chị ngay lúc chúng tôi bước vào đây.

Đoạn Lauren quay qua Jim:

—Ồ, ông Simmon kìa. Ông ấy đã cố tìm để nói chuyện gì ấy với anh đêm nay, Jim ạ.

Rồi Lauren đưa đôi mắt xanh của nàng nhìn vào khuôn mặt bí hiểm của Nick mà nói cách nhã nhặn:

— Ông bà vui lòng thứ lỗi cho chúng tôi chứ?

Ngay sau đó, Jim nhập vào cuộc đàm luận với một phó tổng giám đốc nên Lauren cố tỏ ra duyên dáng và khôn khéo để vui chơi theo ý nàng. Nàng được một đám đàn ông hào hoa thanh lịch vây quanh, và suốt buổi còn lại nàng tránh nhìn về phía Nick. Hai lần tình cờ nàng quay lại và thấy cái nhìn chăm chăm soi mói của chàng; cả hai lần nàng đều nhìn ngay vào chàng rồi lướt đi như đang tìm ai khác. Nhưng sau ba giờ căng thẳng ở trong cùng một gian phòng với chàng, đã làm nàng hết chịu nổi.

Nàng cần một sự cô đơn nào đó, một vài phút nghỉ ngơi không có mặt của chàng. Nàng nhìn Jim và thấy ông ta đang đứng gần quầy rượu nói chuyện với một đám đàn ông. Lauren đợi đến khi ông ta chú ý, nàng gật đầu ra hiệu về phía cánh cửa kính mở ra phần sâu sau của nhà hàng. Jim gật đầu, ý nói rằng ông sẽ gặp nàng tại đó.

Quay lại, nàng bước ra ngoài đón cái yên lành của trời đêm mát mẻ. Trong màn đêm đen như nhung, nàng dạo bước tới bức tường cao ngang ngực, bao quanh sân, và nhìn toàn cảnh, hằng bao nhiêu ngọn đèn lóe qua từ nhiều dãy cửa tám mươi tầng bên dưới. Nàng đã thành công - nàng đã tìm cách đối xử với Nick bằng một sự kết hợp về thân ái chung chung và cái mỉm cười bất cần. Không cần kết án, không cần tức giận vì chàng đã không gọi điện thoại cho nàng. Chàng đã phải sống sót trước thái độ của nàng, nàng nghỉ ngơi với một sự thỏa mãn mỗi một, rồi nâng ly lên nhâm nhi thức uống của mình.

Sau lưng nàng, Lauren nghe tiếng cánh cửa kính trượt mở và đóng lại, nàng không còn đắm mình trong sự cô đơn nữa. Jim đã đến gặp nàng.

Không quay lại, nàng hỏi với giọng vui thích:

- Thế nào, tôi đóng kịch đạt chứ?
- Cô đóng kịch rất khéo - giọng nói của Nick đầy trêu chọc - Tôi đã cố làm như không trông thấy.

Lauren lắc mạnh mấy viên đá trong ly cho chúng va vào nhau kêu lanh canh. Nàng chậm chậm quay người lại, cố tập trung sự khôn ngoan. Nàng sẽ dừng dừng và nhã nhặn, nàng bình tĩnh nhớ lại những gì xảy ra giữa hai người, không có ý nghĩa gì nhiều với nàng hơn là với chàng. Nàng cố nhìn vào chiếc áo sơ mi trắng và cà vạt sọc của chàng, rồi nhìn vào đôi mắt đầy hài hước của chàng. Nàng nói:

- Buổi tiệc thật thú vị.
- Cô có nhớ tôi không?

Lauren mở lớn mắt, làm ra vẻ ngây thơ:

- Tôi bận việc quá!

Nick đi tới bức tường, chống cùi tay lên đó và yên lặng quan sát nàng. Chàng cảm thấy cơn gió nhẹ khẽ lay động mái tóc trên vai trần của nàng, rồi nhìn gương mặt xinh đẹp của nàng, mỉm cười hỏi:

- Thế cô không nhớ tôi một chút nào sao?
- Tôi quá bận! - Lauren lặp lại, nhưng nàng cố bình tĩnh và nói thêm - Tại sao tôi phải nhớ ông nhỉ? Bộ ông là người đàn ông duy nhất đáng giá ở Michigan sao?

Chàng nhíu lại hai hàng lông mày rậm, cười nhạt:

- Đó là kiểu nói của cô với tôi sau khi cô đã cố làm tình với tôi, cô đã quyết định yêu thích tôi và cô đã... a... đã học thêm kinh nghiệm?

Trời ơi! Ngay cả chàng không thêm đếm xỉa gì đến việc nàng đi ngủ với những người đàn ông khác!

Chàng châm chọc:

- Bây giờ cô gặp những người đàn ông khác để sử dụng việc so sánh, cô thấy tôi cỡ nào?

Lauren đáp lại cách khinh bỉ:

- Đó là câu hỏi của kẻ mới trưởng thành!
- Cô nói đúng. Vậy ta hãy đi.

Nốc hết ly rượu trên tay, Nick đặt cái ly không xuống bàn, lấy ly của nàng đặt bên cạnh, rồi chộp lấy tay nàng. Chàng kẹp tay nàng, các ngón tay mạnh mẽ của chàng bầu lấy nàng và dẫn nàng đến một cánh cửa khác ở góc tòa cao ốc.

Khi chàng mở cửa và sự thoải mái trở lại, Lauren mới bước lui:

- Nick, tôi muốn hỏi anh một điều, và tôi cần câu trả lời trung thực.

Chàng gật đầu, và nàng nói:

— Khi tôi rời Harbor Springs, anh có ý định gặp lại tôi không? - Tôi muốn nói, có định bỏ rơi tôi không?

Nick trả lời theo lối nói của nàng:

— Không.

Nàng vẫn còn đang rối rắm khi chàng lại mở một cánh cửa khác.

— Chúng ta đi đâu đây?

— Tôi chỗ tôi, hay chỗ của cô, không cần thiết.

Nàng hỏi lại cách bướng bỉnh:

— Tại sao?

Chàng quay lại, nhìn nàng:

— Đối với một cô gái khôn ngoan thì đó là một câu hỏi ngớ ngẩn.

Lauren không chịu được nữa:

— Anh kiêu kỳ, ích kỷ quá lắm!...

Nàng ngưng lại để thở, rồi gay gắt:

— Tôi không ân ái bữa bãi và bất thường như thế đâu. Hơn nữa, tôi không thích loại người như anh!

Chàng lạnh lùng nhắc nhở nàng:

— Bốn tuần trước cô khoái tôi lắm mà!

Mặt nàng đỏ rần, hai mắt nẩy lửa:

— Bốn tuần trước tôi tưởng anh là một người khá - nàng giận dữ đáp - Bốn tuần trước, tôi không biết anh là một tên ăn chơi triệu phú có bằng cấp, thay đổi giường ngủ như thay áo. Anh không còn là một người đàn ông nữa - anh là một tên vô nguyên tắc, hay ngủ dậy và suy đồi đạo đức. Anh nhẵn tâm và ích kỷ, và khi tôi đã biết anh thực sự là ai thì anh đừng có hòng!

Đôi mắt Nick nhìn chăm chú vào cô gái xinh đẹp đang nổi trận lôi đình trước mặt chàng, cô ta thách thức khinh bỉ chàng ra mặt. Chàng thách thức bằng một giọng nhẹ nhàng đầy nguy hiểm:

— Nhưng bây giờ cô đã biết tôi là ai và làm nghề gì, cô không muốn làm bất cứ việc gì với tôi ư? Có đúng vậy không?

— Đúng thế! - Lauren rít lên - và tôi sẽ...

Bằng một cử động nhanh nhẹn, chàng chớp lấy vai nàng, ôm nàng vào hai cánh tay, và ngấu nghiến môi nàng trong một nụ hôn cuồng bạo, đầy sự kích dâm hỗn hào. Ngay khi chàng chạm vào nàng, mọi cơ bắp của nàng nhanh chóng thường thức trở lại khoái cảm của tấm thân cứng cáp của chàng truyền qua. Hai cánh tay nàng ôm lấy cổ chàng, và nàng ưỡn người lên áp sát thân hình chàng. Nick rên rỉ, dịu dàng hôn và đắm chìm trong cơn đói khát ấy. Chàng cầu nhàu, miệng vẫn ngốn ngấu môi nàng như muốn chiếm hữu:

— Như thế này thật là điên cuồng! Có ai ra ngoài này sẽ bắt gặp chúng ta!

Và thế là miệng chàng rời khỏi môi nàng. Chàng buông nàng ra và Lauren đứng tựa vào hàng chắn song sau lưng mình.

Chàng hỏi:

— Em đi theo anh chứ?

Nàng lắc đầu:

— Không, tôi đã nói với anh rồi.

— Thôi, đừng thuyết giảng đạo đức với tôi nữa - chàng ngắt lời cách lạnh lùng - Cô hãy đi tìm tên đàn ông nào cũng ngây thơ như cô và cả hai có thể mò nhau trong bóng tối mà học hỏi lẫn nhau, nếu quả tình cô muốn thế.

Giống như một vết thương sâu đã lành không còn chảy máu nữa, nay lại bị phanh ra, Lauren cảm thấy đau đớn trước lời nói của chàng và cơn giận trào lên:

— Đây - nàng nói khi chàng kéo cánh cửa mở ra - cô nhân tình, cô bạn gái hay anh gọi cô Ericka là bất cứ cái gì ấy, đã chiếm đôi bông tai của mẹ tôi. Tôi đã đánh rơi chúng trong giường ngủ của cô ấy, trong nhà của cô ấy và với người tình của cô ấy. Cô ấy hoan nghênh anh - còn tôi thì không thích anh nữa. Nhưng tôi muốn lấy lại đôi bông tai của mẹ tôi - Nỗi đau bắt đầu ứa máu qua vết thương mỗi lúc một tê tái thêm đến khi nàng gào lên: - Tôi muốn lấy lại đôi bông tai ấy!

Trần nhà bên trên giường ngủ của Lauren cũng tối tăm như trái tim của nàng khi nàng nghĩ tới những gì đã diễn ra với Nick. Chàng đã mang Ericka tới, nhưng lúc về lại muốn đi theo Lauren. Ít nhất tối nay Nick cũng đã thích nàng hơn thích Ericka. Không đi theo chàng, có lẽ là điên rồ chẳng? Tức giận, nàng cuộn mình lại. Nếu thế thì niềm tự hào và lòng tự trọng ở đâu? Làm sao nàng lại có liên hệ nhanh chóng, hèn hạ với một tên hợm hĩnh, bừa bãi, phóng túng như thế? Nàng không nghĩ đến hấn ta nữa. Nàng phải đẩy hấn ra khỏi tâm trí nàng. Mãi mãi!

12. Judith Mcnaught – Chương 12

Chương 12

Với quyết tâm giải quyết như thế đã in sâu vào tâm trí rồi, nên Lauren lái xe đi làm vào ngày thứ hai rất phấn khởi và toàn tâm toàn ý vì công việc.

Vào giờ nghỉ trưa, mấy cô thư ký mời nàng đi giải khát tại một quán rượu gần đó và nàng nhận lời. Điện thoại ở bàn giấy reo vang khi nàng đi ăn trưa trở về. Bỏ cái ví xuống bàn, nàng quay nhìn văn phòng vắng lặng của Jim, và cầm ống nghe lên. Ông Weatherby gọi.

— Cô Danner đây ư? Mời cô đến gặp tôi tại phân bộ nhân viên ngay nhé!

Năm phút sau, khi Lauren vừa vào ngồi ở văn phòng ông Weatherby, thì ông ta nói:

— Chúng ta không có nhiều thì giờ, vì vậy tôi xin vắn tắt. Để bắt đầu, tôi sẽ giải thích cho cô biết tin tức của mỗi nhân viên đã được kê khai trong từng đơn xin việc, do các máy điện toán của Công nghiệp Hoàn cầu tự động lưu trữ. Vì vậy, khi nào có một dự án đòi hỏi sự khéo léo đặc biệt hay tài năng, phân bộ nhân viên được chỉ định thực hiện cuộc thăm dò bằng máy điện toán. Sáng hôm nay, trưởng phân bộ nhân viên của Công nghiệp Hoàn cầu được báo phải tìm một thư ký giàu kinh nghiệm và khéo léo, biết nói thông thạo tiếng Ý. Máy điện toán đã chọn cô. Đến lúc này, lần thứ hai, máy điện toán lại chọn cô nữa. Người đầu tiên là bà Lucia Palermo đã làm việc trong dự án này trước đây, nhưng bà ta đang nghỉ ốm. Cô phải rời chỗ làm thường ngày vào mỗi buổi chiều trong ba tuần tới đây. Tôi sẽ thông báo cho ông William biết việc này khi ông đi ăn trưa về, và tôi sẽ bố trí một cô thư ký khác làm việc với ông ấy, trong khi cô tham gia dự án này.

Lauren phản đối sự giao việc độc đoán này bằng cách bật ra những lời rời rạc:

— Nhưng tôi đang cố gắng để làm quen với công việc hiện tại của tôi mà! Vả lại, ông William cũng chẳng bằng lòng chút nào về chuyện này đâu.

— Ông William không có sự chọn lựa nào khác - Ông Weatherby ngắt ngang cách lạnh lùng - tôi không biết chính xác loại dự án cần sự thông thạo tiếng Ý của cô, nhưng tôi biết rõ đó là loại ưu tiên số một và tuyệt mật.

Ông ta đứng lên và nói tiếp:

— Cô đến văn phòng ông Sinclair ngay bây giờ.

— Sao? - Lauren kinh ngạc đến há hốc mồm ra muốn nhảy dựng lên vì hoảng hốt - Ông Sinclair có biết chính tôi là người được giao việc bên cạnh ông ta không?

Ông Weatherby nhìn nàng làm nàng bối rối.

— Ông Sinclair hiện đang dự một hội nghị và cô thư ký riêng của ông ấy thấy không cần phải làm gián đoạn cuộc họp của ông ấy bằng sự thay đổi nhỏ này.

Một bầu không khí nén lại sự kích thích, dường như lan tỏa khắp tầng lầu thứ tám mươi, khi Lauren đi qua khu trải thảm dày màu xanh ngọc bích, để tới chiếc bàn giấy hình tròn nằm chính giữa khu tiếp tân của Nick. Nàng nói với cô tiếp viên da ngăm đen:

— Tôi là Lauren Danner. Ông Sinclair cần một thư ký biết hai thứ tiếng, và tôi được phân bộ nhân viên gửi tới đây.

Cô tiếp viên ngoái lại về phía cánh cửa văn phòng Nick để mở, và sáu người đàn ông đang đi ra. Cô ta nói lịch sự:

— Tôi sẽ báo cho ông Sinclair biết cô đang có mặt ở đây.

Chuông điện thoại chợt reo. Cô ta cầm ống nghe lên rồi nói nhỏ với Lauren:

— Cô vào ngay đi. Ông Sinclair đang chờ cô.

Lauren nghĩ một cách tức giận: không, hẳn đang chờ Lucia Palermo.

Cánh cửa gỗ đào hoa tâm to lớn của văn phòng Nick chỉ khép hờ, và Nick đang ngồi nói điện thoại sau bàn giấy, lưng quay lại phía Lauren. Hít một hơi dài, nàng đi vào phòng lớn trải thảm màu kem và lặng lẽ đóng cửa lại sau lưng nàng.

— Đúng thế - Nick nói vào điện thoại sau một lúc nghĩ ngợi - Hãy gọi cho văn phòng ở Washington và bảo toán liên lạc vấn đề lao động là tôi muốn họ đến trụ sở dầu lửa Hoàn cầu ở Dallas tối nay.

Kẹp giữ điện thoại giữa hai vai và tai, Nick với tay lấy một hồ sơ trên bàn giấy và đọc. Nick đã cởi áo vét, mỗi khi chàng lật các trang giấy, chiếc áo sơ mi trắng căng phồng trên đôi vai rộng, chắc nịch, và tấm lưng thon của chàng. Hai bàn tay Lauren cảm thấy ngứa ngáy khi nàng nhớ lại cái sức cường tráng khêu gợi của tấm thân đàn ông vạm vỡ ấy, cái cảm giác ấm áp của làn da rám nắng ấy ở dưới đầu ngón tay của nàng...

Lướt nhìn qua, nàng vội kềm chế lại những cảm giác nóng bỏng đang nở ra trong nàng. Xa xa ở bên trái nàng là ba chiếc ghế nệm dài hợp thành hình chữ U rộng, quanh một cái bàn cà phê lớn lót kính ở trên. Chính nơi đó, Nick đã quỳ xuống để xem xét mắt cá chân của nàng bị thương đêm đầu tiên nàng gặp chàng.

Nick đang lặng lẽ nói vào điện thoại:

— Nhắc cho nhà máy lọc dầu ở Oklahoma biết, có lẽ họ cũng có vấn đề phải làm cho đến lúc chuyện này giải quyết xong.

Lại ngưng một lúc, Nick nói tiếp:

— Tốt! Hãy gọi lại cho tôi sau khi gặp toán liên lạc các vấn đề lao động ở Dallas.

Nick gác máy và lật một trang hồ sơ đang đọc.

Lauren mở miệng định thông báo sự có mặt của mình, nhưng ngưng lại kịp. Nàng không thể thoải mái gọi chàng là Nick, và nhất định nàng từ chối cách gọi trân trọng “Ông Sinclair”. Vì vậy, khi nàng bước tới chiếc bàn giấy đồ sộ bằng gỗ đào hoa tâm, nàng chỉ nói:

— Cô tiếp viên của ông bảo tôi vào đây.

Nick đột ngột quay lại: đôi mắt màu xám không để lộ cảm xúc, chàng quẳng tập hồ sơ lên bàn giấy, thọc tay sâu vào túi quần và lặng lẽ nhìn nàng. Chàng chờ cho đến khi nàng đứng ngay trước chàng, chàng mới bình tĩnh lên tiếng:

— Cô đã chọn lúc không thích hợp để xin lỗi rồi Lauren ạ. Tôi phải rời khỏi đây trong vòng năm phút nữa, vì có hẹn đi ăn trưa.

Lauren tức uất lên vì tính tự phụ quá quắt của chàng, rằng nàng nợ chàng một lời xin lỗi, nhưng nàng chỉ mỉm cười trêu chọc:

— Tôi ghét làm sứt mẻ cái tôi cao ngạo của ông lắm, nhưng tôi không đến đây để xin lỗi. Tôi đến bởi vì ông Weatherby ở phân bộ nhân viên gởi tôi đến.

Quai hàm của Nick cứng lại. Chàng ngắt lời:

— Sao?

— Để phụ giúp vào một dự án đặc biệt cần một thư ký tăng cường trong vòng ba tuần lễ sắp tới.

— Cô chỉ làm tôi mất thì giờ - Nick đáp, làm nàng đau buốt - Thứ nhất, cô không đủ khả năng hay kinh nghiệm để làm việc ở trình độ cao. Thứ nhì, tôi không muốn cô ở đây.

Cái nhìn của chàng làm cho cơn tức giận của nàng sôi lên, và nàng không thể dằn lòng mà không phát câu:

— Tốt! - nàng nói ngay và quay lui - Bây giờ ông có đủ lòng tốt để gọi cho ông Weatherby và nói cho ông ấy rõ không? Tôi đã cho ông ấy biết lý do mà tôi không muốn làm việc với ông. Vậy mà ông ấy cứ nài nỉ tôi đến đây.

Nick chụp mạnh máy nội đàm:

— Gọi ông Weatherby cho tôi - chàng gắt gỏng, rồi nhìn như xé vào Lauren:

— Cô đã nêu những lý do nào ra với ông ấy?

Lauren nói dối cách phần uất:

— Tôi đã nói với ông ấy rằng, ông là tên dâm dăng, hiếu thắng, tự cao, tự đại, và tôi thà chết còn hơn là làm việc với ông!

— Cô đã nói với ông Weatherby như thế hả? - Chàng hỏi với một giọng đe dọa..

Lauren vẫn giữ nụ cười trên môi:

— Ừ!

— Rồi Weatherby nói sao?

Không chịu được cái nhìn lạnh lùng của chàng muốn làm nổ tung nàng ra; Lauren quyết định đi tới cùng sự bịa đặt của nàng:

— Ôi, ông ấy bảo rằng rất nhiều đàn bà mà ông đã ngủ với họ, có lẽ cũng cảm thấy như tôi vậy. Nhưng ông ấy khuyên tôi đặt lòng trung thành với công việc, cao hơn là sự hiểu biết tôi rút ra được từ ông.

Nick nói một cách nhẹ nhàng:

— Lauren, cô đáng bị đuổi việc.

Trong thâm tâm, Lauren có cả một khối hỗn độn, vừa tức giận, vừa đau đớn, vừa sợ hãi, nhưng nàng vẫn giữ bình tĩnh. Cúi đầu chào rất lịch sự, nàng nói:

— Ông biết đó, ông đã không muốn tôi làm việc với ông nữa, và tôi đã cố nói cho ông Weatherby rõ như vậy.

Nàng bắt đầu bước về phía cửa, còn nói thêm:

— Nhưng ông ta cho rằng, khi ông biết tôi nói thạo hai thứ tiếng, thì ông sẽ đổi ý.

Nick chế giễu cách khinh khỉnh:

— Thạo hai thứ tiếng ư?

Nàng quay mặt lại nhìn chàng, tay vẫn để trên nắm cửa:

— Ồ, tôi biết đấy. Tôi có thể nói cho ông nghe chính xác những gì tôi nghĩ về ông theo tiếng Ý thành thạo của tôi.

Lauren thấy quai hàm cứng ngắc của Nick giật giật, nàng nói thêm bằng giọng thấp và gay gắt:

— Nhưng thú vị hơn nhiều là nói điều ấy với ông bằng thứ tiếng Anh: Ông là đồ trời đánh!

Mở toang cánh cửa, Lauren bước ra ngoài khu tiếp tân lộng lẫy. Nàng đang bấm nút gọi thang máy thì một bàn tay của Nick đụng vào cổ tay nàng:

— Trở lại văn phòng của tôi ngay! - chàng gầm qua kẽ răng.

— Buông tay tôi ra! - Lauren khê gầm lên, tức giận.

Nick cảnh cáo:

— Có bốn người đang nhìn chúng ta kìa! Hoặc là cô tự mình đi vào văn phòng tôi, hoặc là tôi kéo cô vào trong đó trước mặt họ.

— Cứ kéo đi! - Lauren tức tối quay lưng lại phía Nick - tôi sẽ kiện ông vì tội hành hung và trất đòi bốn người ấy ra hầu tòa làm nhân chứng.

Thật là bất ngờ, sự đe dọa của nàng lại moi ra được một nụ cười ngưỡng mộ của chàng.

— Cô có đôi mắt đẹp không thể tả. Khi cô tức giận, càng...

— Im đi! - Lauren rít lên, và dữ dội giật cổ tay mình thoát khỏi tay Nick.

Chàng trêu chọc đầy gợi ý:

— Tôi đã từng...

— Đừng giữ cái giọng ấy ra với tôi. Tôi không muốn bất cứ cái gì ở ông cả.

— Đồ nói dối. Cô muốn bất cứ thứ gì ở tôi.

Sự giả lả có vẻ trêu đùa ấy đã làm Lauren không còn thở mạnh và đối kháng được nữa. Thất bại, nàng tựa vai vào bức tường đá cẩm thạch và nhìn Nick với vẻ nài nỉ:

— Nick, vui lòng để tôi đi.

— Tôi không thể - Trán Nick nhấn lại một vẻ bối rối khó chịu - Bất cứ khi nào gặp cô, tôi không thể để cô đi!

— Ông đuổi tôi rồi cơ mà!

Chàng cười toe toét:

— Tôi vừa muốn cô lại.

Lauren cảm thấy đuối sức bởi sự xáo trộn trong những phút vừa qua khi phải chống lại nụ cười tác hại của Nick. Vả lại, nàng cũng thử liệu với công việc này xem sao. Bực bội, nàng rời bỏ bức tường và theo chàng vào văn phòng thư ký riêng, thông với văn phòng chàng bằng một cánh cửa.

— Mary - Nick nói với người đàn bà tóc màu xám có cái nhìn sắc như dao vừa đứng dậy - đây là Lauren Danner. Lauren sẽ làm việc về dự án Rossi. Lúc tôi đi ăn trưa, bà dọn cho cô ấy một bàn giấy riêng ở đây và bắt đầu dịch lá thư Rossi gửi tới sáng nay.

Nick quay lại nhìn Lauren với một nụ cười nồng ấm thân mật trong ánh mắt.

— Cô và tôi sẽ bàn bạc nhiều khi tôi trở về.

Mary Callahan như băng tên trên bàn giấy bà ta chỉ rõ, dường như không thích thú gì về sự có mặt của Lauren trong văn phòng của bà hơn là chính cô ta. Nhìn Lauren, bà ta nói:

— Cô còn trẻ quá, Lauren ạ!

— Tôi đang già đấy thôi! - Lauren đáp lại.

Phớt lờ cái nhìn châm chọc của người đàn bà lớn tuổi, Lauren ngồi vào cái bàn thư ký đối diện với bàn của Mary trong văn phòng rộng lớn.

Vào lúc một giờ ba mươi phút, điện thoại của Mary reo lên. Lauren rời khỏi bàn để trả lời điện thoại.

— Mary đó ư? - một giọng nữ có văn hóa hỏi với vẻ nghi ngờ.

— Không, đây là Lauren Danner - Lauren đáp theo cách thích hợp nhất của người thư ký - Cô Callahan vừa rời khỏi văn phòng. Tôi có thể nhận lời nhắn lại cho cô ấy không ạ?

—Ồ, xin chào, Lauren - giọng nói vang lên với sự ngạc nhiên thân hữu. Đây là Ericka Moran. Tôi không muốn làm cản trở Nick, nhưng xin cô báo cho Nick biết rằng tôi từ New York tới trong chuyến bay chót vào ngày mai. Nói với Nick là tôi sẽ đến thẳng câu lạc bộ Recess, và gặp anh ấy tại đó vào lúc bảy giờ tối.

Lauren ngạc nhiên thấy Ericka thật sự đã nhớ ra nàng, và cảm thấy nặng nề khi phải ghi lại lời nhắn của những cô bạn gái của Nick.

— Ông ấy đi ăn trưa, nhưng tôi sẽ chuyển lời cô đến ông ấy - Lauren hứa một cách phấn khởi. Nàng gác máy, và máy lại reo lên tức thì. Lần này người đàn bà gọi có giọng nói miền Nam thấp và khàn.

Bà ta hỏi về “Nicky”. Lauren bầu vào ống nghe rất chặt, khiến tay nàng bị đau, nhưng nàng đáp một cách lịch sự:

— Tôi rất tiếc. Ông ấy đã đi ra ngoài. Tôi có thể ghi lại lời nhắn không ạ?

Cái giọng nói đầy dục tình ấy thở ra:

— Ôi, quái quỷ gì đâu! Đây là Vicky. Anh ấy đã không nói cho tôi biết bữa tiệc tối thứ bảy long trọng hay không, và tôi không có ý niệm gì thích hợp để chọn đồ mặc. Tôi sẽ gọi lại cho anh ấy tại nhà tối nay.

Thì cứ mà gọi đi! Lauren nghĩ và gần như buông máy xuống.

Nhưng lúc Nick ăn trưa trở về thì nàng bình tĩnh trở lại. Trong ba tuần tới, nàng tự hứa, nàng sẽ gắn bó với kế hoạch ban đầu của nàng và sẽ đối xử với Nick theo cách thân ái lịch sự như với bất cứ đồng nghiệp nào. Nếu chàng thúc ép nàng, nàng sẽ chỉ hành động đáp lại một cách trêu đùa, và nếu điều đó làm chàng buồn bực, lại càng hay.

Máy nội đàm trên bàn kêu lên rè rè. Giọng nói phong phú chất nam của Nick làm nàng cảm thấy xúc động một cách thích thú:

— Lauren, xin cô vui lòng đến đây.

Chàng thật sự đã sẵn sàng “cuộc bàn bạc lâu dài” giữa hai người. Lauren nhặt lên các phiếu điện thoại nhắn chàng, và đi vào văn phòng của chàng.

Nàng nói, hai hàng lông mày thanh tú của nàng nhướng lên:

— Có chuyện gì vậy hả?

Nick ngồi vắt vẻo bên mép bàn, tay khoanh trước ngực. Chàng dịu dàng nói:

— Bước tới đây đi!

Lauren cảnh giác ngấm cái cách ngồi thoải mái và nét nhìn khêu gợi, vuốt ve trong mắt chàng. Nàng tiến tới trước và dừng lại ngoài tầm tay với của chàng. Chàng nói:

— Chưa đủ gần đâu.

— Vậy là gần quá rồi!

Về trêu đùa ánh lên trong mắt chàng và giọng chàng đầy vẻ mơn trớn ngọt ngào.

— Chúng ta cần thỏa thuận lại một vài vấn đề riêng tư giữa hai ta. Tại sao chúng ta lại không đi ăn tối nay nhỉ? - Nick gợi ý.

Lauren lịch sự từ chối bằng cách nửa đùa nửa thực:

— Thật đáng tiếc, tôi đã có hẹn rồi.

— Được, thế còn tối mai thì sao? - chàng hỏi và đưa một tay về phía nàng.

Lauren ném các mảnh giấy ghi lời nhắn cho chàng vào lòng bàn tay của chàng.

– Anh đã có hẹn sẵn rồi. Cô Moran hẹn vào lúc bảy giờ tối tại câu lạc bộ Recess.

Nick lờ đi như không nghe lời nhắc. Chàng nói:

– Tôi sẽ đi Ý vào ngày thứ tư.

– Chúc anh thượng lộ bình an - Lauren đáp lại dịu dàng.

– Tôi sẽ trở về vào thứ bảy - Chàng nói tiếp với vẻ thiếu kiên nhẫn - Chúng mình sẽ...

– Thật đáng tiếc - Lauren nói với nụ cười trên tức làm cho chàng bức bối - Tôi bận vào thứ bảy và anh cũng thế. Vicky gọi điện thoại hỏi anh bữa tiệc tối thứ bảy có long trọng không - Và bởi vì nàng muốn thấy sự tức giận rõ rệt của chàng, nên nàng nói thêm với một nụ cười mỉm khiến chàng sững sờ - Cô ấy gọi anh là Nicky - Tôi nghĩ, thật là âu yếm.

– Tôi sẽ huỷ bỏ cái hẹn ấy - Nick nói dứt khoát.

– Nhưng tôi không bỏ cuộc hẹn của tôi. Nào, bây giờ còn chuyện gì nữa không?

– Còn, trời tru đất diệt gì đâu! Còn chứ sao không? Anh đã làm tổn thương em, và anh xin lỗi em.

– Tôi chấp nhận lời xin lỗi của anh - Lauren đáp gọn - Dù sao, anh đã làm tổn thương tự ái của tôi.

Chàng nheo mắt lại nhìn nàng:

– Lauren, anh đang cố để xin lỗi em, vì thế...

Lauren cắt ngang:

– Anh đã xin lỗi rồi là xong.

– Vì thế chúng mình có thể tiếp tục lại kể từ đây - Nick nói cách lưu luyến thiết tha.

Sau một hồi nghĩ ngợi, chàng nói tiếp:

– Vì uy tín của cả hai chúng ta, chúng ta phải kín đáo thận trọng để tránh sự đàm tiếu trong công ty. Anh nghĩ, nếu giữ gìn cẩn thận hợp lý khi chúng mình ở bên nhau thì chúng mình có thể xoay sở...

Tức giận, chứ không thể vui lòng. Hai má nàng đỏ rần lên, nhưng nàng cố nói ra lời một cách bối rối:

– Xoay sở cái gì? Một vụ lôi thôi chẳng?

– Lauren - Nick nói với giọng cảnh cáo - Anh thích em, và anh biết em cũng thích anh. Anh cũng biết em đã tức giận vì anh đã tập cho em biết làm tình và rồi...

– Ồ, tôi không thế đâu - Lauren phản đối, nhưng đã hả dạ - Tôi không coi cái chuyện làm đêm ấy là quan trọng gì đâu!

Cẩn thận lùi lại một bước, nàng nhẹ nhàng nói thêm:

– Thật ra, tôi đã quyết định rằng, khi nào tôi có một đứa con gái bằng tuổi tôi, tôi sẽ gọi điện thoại cho anh. Nếu anh còn “xí quách”, tôi sẽ gửi nó tới anh để anh...

Nick phóng tới trước, chụp được eo ếch của nàng, kéo nàng vào giữa hai chân chàng, cặp đùi chắc nịch của chàng kẹp chặt lấy hông nàng. Mắt chàng giương lên vừa tức giận vừa thách thức:

– Sao em vừa đẹp lại vừa quá quắt...

Miệng chàng cúi xuống, chộp lấy môi nàng và với cơn đói khát thô bạo, hôn nàng ngấu nghiến không chút nương tay.

Lauren cắn răng, ngậm miệng lại, chống lại nụ hôn quyến rũ muốn làm nàng bủn rủn chân tay. Với một cố gắng cao độ, nàng quay mặt tránh đi.

– Đồ trời đánh, ngưng lại đi! - nàng như nghẹt thở, phải vùi mặt vào ngực chàng.

Tay chàng đang bầu chặt trên vai nàng khê buông lời đôi chút, và chàng nói, giọng khàn khàn, hổn hển:

– Nếu anh có thể ngừng lại được, thì em hãy tin anh đi, anh đã ngừng rồi.

Nhưng ngón tay của chàng luồn vào mái tóc nàng, hai bàn tay chàng khum lại ôm lấy mặt nàng và ép nàng nhìn vào chàng.

– Sau khi em rời khỏi Harbor Springs, anh vẫn còn nghĩ mãi tới em. Suốt cuộc họp trong buổi ăn trưa hôm sau, anh không thể tập trung được vào bất cứ việc gì ngoài em. Anh không thể ngừng lại được!

Lời thú nhận của chàng làm tiêu tan hết sức chống cự của nàng. Nó chinh phục và quyến rũ nàng một cách lạ kỳ mà không nụ hôn nào có thể đạt được. Nick thấy rõ sự đầu hàng ấy - qua đôi môi mềm mại run rẩy của nàng. Chàng nhìn đắm đắm vào nàng, mắt chàng rực lên khi cúi đầu xuống.

– Đây là dự án ưu tiên số một tuyệt mật hàng đầu đòi hỏi sự có mặt của Lauren, phải không?

Jim lên tiếng trêu chọc nụ hôn của hai người, khiến họ quay đầu về phía văn phòng của Mary, nơi ông ta đang đứng ở bậc cửa.

Lauren thoát khỏi vòng tay Nick khi Jim bước vào

– Chuyện này sẽ làm cho Lauren lòi thối - Jim nói với Nick, vẻ suy tư - Việc đầu tiên là tôi sợ Mary chứng kiến cảnh này. Và vì bà ấy trung thành với anh cách mù quáng, bà sẽ kết án Lauren.

Lauren hốt hoảng nghĩ rằng Mary đã nhìn thấy họ và càng sửng sốt về điều Jim sắp nói ra.

– Việc thứ hai - Ông ta nói đối với một nụ cười nồng ấm - cái hẹn mà anh muốn Lauren bỏ đi vào thứ bảy là cái hẹn của cô ấy với tôi. Vì tôi là bạn lâu năm và là người gần gũi anh nhất, tôi không nghĩ rằng, một con người có tinh thần thượng võ như anh, anh lại chiếm mất cái đêm đã hẹn của tôi.

Nick nhú mày lại, không vui. Nhưng Jim vẫn tiếp tục:

– Vì cả hai chúng ta đều chủ tâm theo đuổi Lauren, tôi nghĩ, chúng ta phải lập ra vài luật chơi.

Ông ta trầm ngâm một lát, đoạn nói:

– Bây giờ Lauren có phải là người cần được tranh thắng theo tinh thần mã thượng ở đây, tại văn phòng này, hay không? Tôi hoàn toàn muốn dự tranh lâu dài bằng cách...

Cuối cùng, Lauren mới bình tĩnh lại và nói được:

– Tôi từ chối nghe thêm bất cứ một lời nào nữa về vụ này.

Nói xong, nàng liền hiên ngang bước sang phòng làm việc của Mary.

Jim bước ra theo, nhưng vẫn giữ nụ cười thách thức trực tiếp vào Nick:

– Như tôi đã nói, tôi hoàn toàn muốn.

Nick cắt ngang cách ngắn gọn:

– Tôi thành thật mong anh có lý do vững chắc để đến gặp tôi mà không báo trước.

Jim cười khúc khích để giảm bớt căng thẳng:

– Quả thật có thể. Curtis đã điện thoại tới khi tôi ra ngoài. Tôi cho rằng hắn muốn bàn về thương vụ...

Lauren đã đến ở ngưỡng cửa văn phòng của Mary, khi cái tên đó văng đến tai nàng: Curtis. Lòng bàn tay nàng bắt đầu toát mồ hôi. Curtis là một trong sáu cái tên mà Philip Whitworth đã yêu cầu nàng phải lắng nghe.

Curtis muốn bàn bạc về thương vụ...

Nàng buông mình xuống ghế, máu căng lên lưng bùng trong tai, khi nàng cố lắng nghe cho rõ câu chuyện từ văn phòng Nick. Nhưng hai người đàn ông đã nói nhỏ lại, và tiếng lách cách đáng giận của chiếc máy chữ chạy điện của Mary đã khiến nàng không thể lắng nghe được nữa.

Curtis có thể là cái tên đầu tiên hơn là cái tên cuối cùng. Michael Curtis là tên mà Philip đã ghi cho nàng nhưng Jim mới chỉ nhắc đến Curtis. Lauren đã dò dẫm trong niên giám điện thoại của Công nghiệp Hoàn cầu để trong ngăn bàn giấy. Hai người đàn ông có tên Curtis được ghi trong danh sách, có lẽ là một trong hai người đó. Nàng không thể tin rằng Jim hành động như là một người trung gian cho tên gián điệp mà sự phản bội của hắn đang phá hoại công ty của Philip. Không thể là Jim được.

Giọng Mary lạnh lùng như một tảng băng:

— Nếu cô không có việc gì làm, tôi rất sung sướng được giao cho cô một ít việc của tôi.

Lauren thẹn đỏ mặt và kiên trì trở lại công việc của mình.

Nick đi họp suốt buổi chiều. và vào lúc năm giờ, Lauren thở rả một tiếng nhẹ nhõm. Trở lại tầng dưới của công ty Sinco, nàng nghe xôn xao âm thanh của một ngày làm việc đang kết thúc. Lauren gật đầu chào những người đàn bà đã cùng ăn trưa với nàng tại quán giải khát. Mắt nàng để ý đến Jim khi ông ta rảo bước quanh góc bàn giấy của nàng.

Ông ta nghiêng đầu về phía văn phòng của ông, rồi hỏi Lauren:

— Cô có muốn chúng ta nói chuyện không?

Khi Lauren đã ngồi vào ghế bọc da đối diện với bàn giấy của ông ta, Jim trêu chọc:

— Sao? Chúng ta phải tiến tới - chúng ta chắc chắn đã bước qua cái điểm mà ta “phải giữ kẽ” với nhau rồi.

Lauren tức giận hất mái tóc đang phủ trước trán nàng:

— Cái gì đã khiến ông đứng đó và... và vênh tai nghe hết mọi chuyện? Cái gì đã khiến ông bịa những chuyện đã làm giữa hai ta - giữa ông và tôi?

Jim dựa lưng vào ghế, môi nở nụ cười gượng gạo:

— Lúc tôi đi ăn trưa về và biết cô đã được chuyển qua làm việc chỗ Nick, tôi liền lên đó để biết chắc cô có làm việc được thoải mái không. Mary bảo tôi, cô vừa mới vào văn phòng của Nick, vì thế tôi đã mở cửa và nhìn vào trong để xem cô có cần giúp gì không? Ở đó, cô đang mỉm cười thiên thần với hắn. Khi cô đưa cho hắn các lời nhắn của những người đàn bà khác và bác bỏ lời đề nghị của hắn về “một vụ”.

Đầu vẫn tựa trên thành lưng ghế, Jim nhắm mắt lại và cười ngặt nghẽo.

— Ô, Lauren, cô thật phi thường! Tôi vừa rời đi khi cô đã đẩy hắn quá xa, và bảo hắn là cô sẽ gọi điện thoại cho hắn khi con gái cô đến tuổi khôn lớn, để hắn, ơ, hắn có thể “tập tành” cho cô bé như tôi đã biết được hắn đã “tập tành cho cô”

Jim nheo mắt, nhìn thấy đôi má Lauren đỏ rần và buông thông một tay.

— Dù sao, cô cũng đã chống lại “sự trả đũa thân xác” của Nick khá tốt. Tôi đã quyết định bỏ đi khi Nick gây áp lực với cô và nói với cô rằng hắn không thể tập trung vào được việc gì nữa ngoài cô ra. Cô đã vội chụp lấy sợi dây như người sắp chết đuối, và cô đã bắt đầu chìm ngấm. Vì thế tôi mới bước vào để giúp cô có thì giờ để thoát nạn.

Lauren kiên trì gạn hỏi:

— Tại sao ông làm vậy?

Jim ngần ngại một lúc, lòng đầy nghi hoặc. Đoạn ông ta nói:

— Bởi vì tôi thấy cô đã khóc nức nở vì hắn, và bởi tôi không muốn cô bị tổn thương. Vì một điều, nếu cô bị tổn thương, cô sẽ bỏ việc, mà tôi thì muốn có cô ở quanh đây.

Đôi mắt nâu nồng ấm của ông ta nhìn nàng với nét nhìn ngưỡng mộ:

— Thừa tiểu thư, cô không những là một người đẹp để làm cảnh cho văn phòng, cô còn là một người phụ nữ khôn ngoan, thông minh và có tài năng.

Lauren mỉm cười cảm ơn lời khen, nhưng nàng không muốn bỏ qua câu chuyện. Jim đã giải thích vì sao ông ta can thiệp, nhưng chưa nói tại sao ông ta đã làm cho Nick nghĩ rằng đã có việc gì đó giữa nàng và ông ta. Lauren đoán liều:

— Và... nếu Nick nghĩ rằng ông đã lưu tâm đến tôi, tôi sẽ càng trở nên đáng thách thức hơn nữa. Nếu thế, Nick sẽ dành nhiều thì giờ để theo đuổi tôi, phải thế không?

Trước khi Jim có thể trả lời, Lauren nói luôn một cách dịu dàng:

— Và nếu Nick bận săn đuổi tôi. Nick sẽ không có nhiều thì giờ để du dương với Ericka Moran, phải không?

Jim nheo mắt lại:

— Nick, Ericka và tôi đã cùng học chung ở đại học. Chúng tôi đã từng là bạn trong nhiều năm rồi.

Lauren kích động:

— Bạn thân chứ?

Jim nhìn chằm chọc vào nàng, rồi làm dịu đi bằng một cái nhún vai:

— Ericka và tôi đã đính hôn, nhưng chuyện đó đã nhiều năm trước cơ.

Rồi ông ta cười vang lên một cách tinh quái:

— Có lẽ tôi phải làm đúng cái điều mà tôi đã nói với Nick: tự tôi phải theo đuổi cô cho tôi.

Lauren mỉm cười:

— Tôi có cảm tưởng rằng ông cũng đáng chán và đều giả như Nick vậy.

Dường như Jim cứng người lại khi nghe nàng chọc tức thêm:

— Phải đấy, ông như thế - nhưng ông còn quỵến rũ hơn nhiều về mọi thứ.

Ông ta đáp cách khô khan:

— Thành thật cảm ơn!

— Ông và Nick là anh em họ hàng, phải không? - Lauren hỏi thế để mong được biết thêm về Nick.

— Không. Nick học đại học nhờ hưởng học bổng. Nick không cần sự tương trợ họ hàng của tôi. Đừng lo cho Nick, cô bé khờ khạo dễ thương ạ! Nick không có tiền, nhưng có chất xám - Nick là một kỹ sư xuất sắc. Nick cũng chinh phục được rất nhiều cô gái, kể cả một số cô gái mà tôi muốn.

— Tôi không hề cảm thấy phải lo lắng gì cho Nick cả - Lauren chối và đứng dậy, bỏ đi.

— A này - Jim ngăn nàng lại và nói thêm - Tôi đã nói chuyện với Mary để cho bà ấy biết ai đã quỵến rũ ai trong mấy tuần qua.

Lauren thở dài có vẻ cam chịu:

— Tôi mong rằng ông đã không...

— Thật đáng nguyên rủa, tôi đã thấy vui khi làm thế. Mary đã làm việc từ lâu cho ông nội Nick và biết rõ Nick từ khi anh ta còn bé. Bà ấy hết lòng trung thành với Nick. Bà ta cũng lên mặt đạo đức thánh thiện với sự ghê tởm ra mặt những phụ nữ ngổ ngáo theo đuổi Nick. Bà ta sẽ làm cho đời sống của cô trở thành địa ngục.

Lauren nói cách chống đối:

— Nếu bà ta là một kẻ đạo đức thánh thiện, tôi không thể tưởng tượng được làm sao bà ta có thể làm việc với Nick?

Jim nháy mắt:

— Nick và tôi là những người được bà ta chăm chú. Bà ta được thuyết phục rằng, hai chúng tôi không phải là những con người khác khổ.

Lauren dừng lại ở bậc cửa và quay lại hỏi cách vụng về:

— Jim, có phải tôi là lý do duy nhất khiến cho ông lên trên ấy? Tôi nghĩ, ông đã bịa chuyện cần xin lỗi Curtis về việc muốn điều đình một thương vụ nào đó?

Đôi mắt màu nâu của Jim nhìn Lauren một cách to mò:

— Không, đó là sự thực. Nhưng chỉ là một sự xin lỗi xuông.

Ông ta cười khúc khích khi mở cặp ra và đưa hết giấy tờ vào. Ông ta nói tiếp:

— Khi cô đã đi rồi. Nick cũng đã nói toạc ra rằng, chuyện Curtis không đủ khẩn trương để biện minh cho việc tôi phải lên đó và can thiệp vào... Sao cô lại hỏi về Curtis?

Lauren lạnh người. Nhưng nàng tỏ ra trong trắng và minh bạch:

— Chẳng có lý do nào cả, tôi chỉ hỏi thế thôi.

Ông ta xách cặp lên:

— Nào, chúng mình đi. Tôi sẽ ra ngoài với cô.

Họ cùng đi qua hành lang lát đá cẩm thạch. Jim đẩy một trong những cánh cửa kính nặng nề cho Lauren đi trước. Việc đầu tiên nàng thấy khi ra ngoài ánh sáng mặt trời, là Nick đang sải bước về phía một chiếc Limousin dài, bóng mượt, màu bạc đợi chàng ở lề đường. Khi Nick trườn mình vào chỗ ngồi, chàng ngược nhìn tòa cao ốc và thấy hai người. Chàng nhìn với đôi mắt như muốn xé xác Jim, rồi mới quay qua Lauren. Đôi mắt xám của chàng như mỉm cười hứa hẹn với nàng - và cảnh cáo: ngày mai anh sẽ không dễ dàng bỏ cuộc thế nữa đâu.

— Thưa ông Sinclair, đi đâu ạ? - người tài xế hỏi khi Nick đã ngồi dựa trong chiếc xe hơi lộng lẫy.

— Đến phi trường Metro.

Chàng quay đầu nhìn Lauren đi băng qua đại lộ với Jim. Với đôi mắt thẩm mỹ, chàng ngắm nhìn cái dáng đi thanh lịch của nàng. Có một nét cân bằng êm ả, một nỗi tự hào bên trong nàng, khiến nàng duyên dáng thêm khi di chuyển.

Người tài xế thấy có một chỗ trống trong dòng xe cộ, và thế là chiếc Limousin lao tới trong dòng ô tô đang di chuyển vào giờ cao điểm. Lúc này Nick nghĩ về điều đó, bất cứ cái gì ở Lauren cũng mời gọi chàng. Trong thời gian chàng quen biết nàng, nàng đã trêu chọc chàng, đã làm chàng tức điên lên, đã kích thích nhục cảm của chàng. Nàng đã là tiếng cười, là nhục cảm, là sự thanh lịch và thách đố, tất cả đều bọc lại trong một gói quà vô cùng quyến rũ.

Tự lúng vào chỗ ngồi êm ái, Nick mừng tượng tới việc phải hoạch định để chiếm lại nàng. Thật là điên rồ nếu phải dằn dúi với một trong các nữ nhân viên của mình, nếu chàng biết sẽ xảy ra như vậy, chàng đã bố trí công việc cho nàng ở công ty của một người bạn. Nhưng bây giờ đã quá trễ. Chàng đã muốn nàng.

Chàng đã muốn nàng ngay đêm đầu tiên, khi chàng lăng xăng đưa cho nàng ly tonic và nhận thấy rằng đây không phải là một cô bé mới lớn, mà là một phụ nữ xinh đẹp, thanh tú. Nick mỉm cười nhớ lại cảm tưởng trên mặt nàng khi nàng quan sát sự sững sốt của chàng. Nàng đã hưởng trước sự ngạc nhiên của chàng, và nàng đã thích thú khi màn bí mật càng lúc càng được mở toang ra.

Chàng đã quyết định ngay đêm ấy, là phải giữ một khoảng cách với nàng. Nàng quá trẻ đối với chàng... chàng đã không thích sự ham muốn không thể giải thích được mà chàng đã có kinh nghiệm. Khi nàng cười cảnh cáo chàng nếu “chiếc hài” vừa khít chân nàng, thì nàng sẽ biến chàng thành một con cóc đẹp trai. Nếu sự khao khát của chàng đã không thắng được lý do khi đưa nàng vào quán ăn của Tony, thì chàng đã không bao giờ mời nàng về Harbor Springs. Vậy mà chàng đã đưa nàng về đó.

Và nàng đã là một cô gái còn trinh... Lương tâm Nick cắn rứt chàng, và chàng thở ra khó chịu. Thê thảm biết bao, nếu chàng không làm tình với nàng, một tên đàn ông khác sẽ làm, và ngay tức thì. Jim William muốn nàng. Có cả tá đàn ông khác cũng muốn nàng. Chàng nhớ lại cách ngưỡng mộ có tính toán của rất nhiều giám đốc của chàng ngắm nhìn nàng trong buổi tiệc tối thứ bảy. Hình ảnh Lauren đứng ngoài ban công đêm ấy sống lại trong tâm trí chàng:

– Bốn tuần lễ trước, tôi đã nghĩ rằng anh là một người khá.

Nàng đã bật lên câu nói ấy trong lúc trông nàng như một thiên thần tức giận.

– Bốn tuần lễ trước tôi đã không biết rằng anh là một tên vô tổ chức, lộn xộn và tinh thần sa đọa!

Nàng đã biết cách chắc chắn để biểu lộ ý kiến của mình nữa chứ, Nick thầm nghĩ.

Bản năng chàng có cảnh cáo chàng rằng nếu liên hệ với Lauren sẽ khiến đời chàng trở nên phức tạp. Nàng đã quá thân thuộc với chàng. Chàng đã phải quyết định không tiếp xúc thêm với nàng, quyết định ấy đã khiến chàng “đuối” nàng đi khỏi Harbor Springs. Chàng hẳn đã cho là quyết định ấy đúng, nếu như chàng đã không nhìn thấy lại nàng trong buổi tiệc đêm thứ bảy, trông nàng quá gợi tình và quyến rũ trong chiếc áo dạ hội đáng “nguyên rủa” ấy.

Nàng đã muốn chàng đêm đó, mặc dù nàng muốn phủ nhận điều ấy. Và hôm nay, ở văn phòng, nàng cũng đã muốn chàng. Một trong những việc đầu tiên mà chàng sẽ dạy cho người đẹp dễ thương, dễ giận ấy, là biết chấp nhận nhục cảm cho riêng mình và thừa nhận những ưa thích ấy của mình.

Rồi kể đó, chàng sẽ tắm cho các giác quan của nàng nguồn khoái cảm dục tình mà một người nam có thể đem lại ột người nữ trên giường ngủ. Chàng cũng dạy cho nàng biết cách làm cho chàng vui thích nữa. Chàng nhớ lại những động tác dịu nhẹ, ngây thơ vì thiếu kinh nghiệm của nàng khi họ ở Harbor Springs, và cứ nhớ đến là như làm thất lại nơi thất lưng của chàng. Tác động mà nàng để lại cho chàng thật khó tả, chàng nghĩ một cách thiết tha khi chàng dời chỗ.

Điều gì sẽ xảy ra khi nàng không thể đương đầu nhạy cảm với việc ái ân? Điều gì sẽ xảy ra khi nàng cảm thấy cách biệt sau cuộc ân ái? Chàng không muốn làm nàng bị tổn thương.

Nick kéo cặp da xuống và mở ra, lôi các tờ hợp đồng mua bán bất động sản mà chàng sẽ điều đình với những người đang bay tới để gặp chàng. Thật đã quá muộn để lo lắng về những hậu quả có thể xảy ra, chàng muốn nàng quá chừng - và nàng cũng muốn chàng.

13. Judith Mcnaught – Chương 13

Chương 13

Chiều hôm sau, vào lúc một giờ, khi Lauren lên tới tầng thứ tám mươi, thì được Mary thông báo: ông Sinclair muốn gặp nàng ngay. Dẫn lại sự căng thẳng thần kinh, Lauren vuốt mái tóc đã được buộc lại bằng một cái nơ ở sau gáy, và đi vào văn phòng của Nick. Nàng nói lịch sự:

– Anh muốn gặp tôi?

Nick ném tập hồ sơ đang đọc lên bàn giấy, ngả lưng vào ghế và mãi mê ngắm nghía nàng.

– Em đã buộc tóc như thế này ngày mình đến Harbor Springs.

Chàng nói, rồi hạ giọng xuống đầy quyến rũ:

– Anh thích như thế này lắm.

Lauren đáp lại nhẹ nhàng:

– Nếu thế, tôi sẽ mở tóc ra ngay.

Chàng cười toe toét:

– Vì đây là trò chơi mà chúng ta đang bày cuộc phải không?

– Trò chơi nào?

– Trò chơi nho nhỏ chúng mình bắt đầu hôm qua.

– Tôi không tham gia trò chơi của anh - nàng đáp lại bình tĩnh mà chắc nịch - Tôi không muốn được phần thưởng.

Nhưng nàng đã muốn được thưởng. Nàng muốn chàng cho chính nàng, mãi mãi. Và nàng coi khinh mình vì chính sự mềm yếu khờ khạo ấy.

Nick quan sát thấy cảm giác khó chịu của nàng với một sự thích thú trong lòng, và gật đầu ra hiệu về chiếc ghế đối diện bàn giấy của chàng:

– Em hãy ngồi xuống đã. Anh vừa xem lại một hồ sơ mà anh đã yêu cầu gửi tới.

Tin rằng chàng đã bắt đầu làm việc, Lauren ngồi xuống, nhưng hơi thở nàng như bị nghẹn lại trong lồng ngực khi thấy chàng nhặt hồ sơ lên và mở ra:

TỐI MẬT - HỒ SƠ NHÂN VIÊN

Những chữ như thế được đóng dấu ở trang đầu và bên dưới là một cái nhãn đánh máy, ghi LAUREN E. DANNER/ nhân viên số 98753.

Má nàng ửng hồng khi nàng nhớ lại nàng đã liệu làm hỏng bài thi trắc nghiệm, và đã ghi chức vụ thích hợp nhất của nàng là tổng giám đốc. Nick sẽ nhìn thấy thế và...

Chàng nói:

– H...ừ... m... m... Lauren Elizabeth Danner. Elizabeth là một cái tên đẹp, và Lauren cũng đẹp. Cả hai tên đều thích hợp với em.

Không thể chịu đựng được sự đùa cợt ngọt ngào pha mùi tán tỉnh như thế, Lauren gay gắt nói:

– Tôi được đặt tên theo tên thời con gái của hai bà dì. Một người có tật lác mắt, còn một người thì có mụn cóc ở mặt.

Nick phớt lờ và tiếp tục đọc to lên:

– Màu mắt: xanh.

Chàng nhìn nàng qua đầu tập hồ sơ, ánh mắt màu xám của chàng rất thân mật và trêu đùa:

– Mắt cực kỳ xanh. Người đàn ông có thể lạc mắt trong đôi mắt của em. Đôi mắt đẹp quá chừng!

Lauren nói cách vui vẻ:

– Mắt phải của tôi, nếu không đeo kính, thường đong đưa. Tôi phải giải phẫu đấy!

– Một cô gái nhỏ có đôi mắt đong đưa với cặp kính trên sống mũi - chàng vừa diễn tả vừa cười lớn - đánh cuộc là em đã học rất xuất sắc.

– Tôi siêng năng chứ không xuất sắc.

Môi Nick giật mạnh khi biết chắc nàng đang muốn nói gì. Chàng quay trở lại cái đơn xin việc, và Lauren thấy chàng đọc chăm chú, tia nhìn của chàng dừng lại ở cuối tờ đơn, nơi nàng đã ghi các chức vụ nàng ưa thích nhất. Nàng biết chính xác cái lúc mà chàng dừng mắt lại trên những gì nàng đã viết:

– Ủa, trời đất...!

Chàng kêu lên, kinh ngạc và rồi bật cười:

– Weatherby và anh sẽ phải rất thận trọng mới được. Công việc của hai chúng tôi đã làm em thích nhất?

Lauren đáp ngắn gọn:

– Không thích cả hai. Tôi ghi như thế bởi vì trên đường đến Sinco để được phỏng vấn, tôi không muốn làm việc tại đó nữa.

– Vì vậy em cố tình đánh hỏng bài thi trắc nghiệm, phải không?

– Đúng thế.

— Lauren...

Chàng bắt đầu cái giọng quyến rũ dịu dàng, bắt giắc khiến nàng phải dè chừng.

Lauren xen ngang vào một cách lạnh lùng:

— Tôi cũng đã có phần thích thú khi đọc kỹ hồ sơ của anh.

Nàng chữa lại cho đúng, khiến chàng nhìn nàng sửng sốt:

— Đúng hơn, đó là Hồ sơ giao tế công cộng của anh. Tôi biết tất cả về Bebe Leonardos và về ngôi sao điện ảnh Pháp. Tôi cũng đã nhìn thấy bức ảnh của anh chụp với Ericka Moran vào ngày hôm sau ngày anh đuổi tôi đi vì có “người bạn kinh doanh” đang đến tìm anh.

Chàng kết luận ngay:

— Và vì thế mà em thấy bị tổn thương.

— Tôi đã ghê tởm.

Lauren đốp chất lại, không chấp nhận bất cứ sự đau đớn nào mà nàng đã cảm thấy. Nàng cố nén sự tức giận và nói với vẻ bình tĩnh cố hữu:

— Bây giờ chúng ta đã bằng lòng bắt đầu công việc chưa?

Một lúc sau, Nick được điện thoại mời dự một cuộc họp kéo dài suốt buổi chiều, vì thế Lauren được thanh thản. Nhưng sự thanh thản của nàng lại bị quấy rầy bởi những cái liếc mắt đầy ý nghĩa của Mary.

Vào mười giờ sáng hôm sau, Jim hiện ra ở bàn giấy của Lauren, trông ông ta có vẻ bức mình. Ông ta nói:

— Nick vừa điện đến. Hắn muốn cô lên ngay và hắn sẽ cần cô suốt cả ngày.

Ông ta thở dài, chỉ vào bản báo cáo nàng đang soạn dở:

— Tôi sẽ làm tiếp cho. Cô cứ đi đi.

Mary đã ra ngoài khi Lauren đến, còn Nick thì đã ngồi sẵn ở bàn giấy của chàng, áo vét và cà vạt được cởi ra, mái tóc sẫm đang cúi xuống, tập trung vào những dòng chữ chàng đang viết. Ông áo sơ mi được xắn lên trên cánh tay màu da rám nắng, và cổ áo được mở nút, Lauren đưa mắt nhìn lên cuống họng chàng. Cách đây không lâu, nàng nhớ lại, nàng đã ép môi nàng vào đấy, nơi tĩnh mạch đang đập...

Nàng nhìn trân trân vào mái tóc được cắt rất khéo và những đường nét nổi bật như điêu khắc của quai hàm và hai má chàng. Chàng là người đàn ông đẹp trai nhất, quyến rũ nhất mà nàng chưa từng gặp, nàng thầm nghĩ với sự giãy vò của lòng khao khát. Nàng lấy lại vẻ bình tĩnh khi lên tiếng:

— Jim bảo rằng anh cần tôi lên đây ngay. Anh cần tôi làm gì cho anh đây?

Nick quay lại và nhìn chăm chú vào nàng, nụ cười mơn trớn lướt qua khắp các góc cạnh của con người nàng. Chàng trêu chọc:

— Bây giờ có một câu hỏi.

Nàng phớt lờ một cách cay đắng sự ám chỉ dục tình của chàng.

— Tôi biết anh có một công việc khẩn cấp dành cho tôi.

— Đúng đấy.

— Việc gì thế?

— Anh muốn em đến quán cà phê mang về cho anh cái gì để ăn.

Lauren như ghen hòng:

— Hả? Cái đó là công việc khẩn cấp ư?

— Rất khẩn cấp - Nick đáp lại không khoan nhượng - Anh đói quá rồi!

Lauren xiết chặt hai nắm tay lại:

– Đối với anh, tôi chỉ là một đối tượng tầm phào để trêu đùa trò chơi tính dục; nhưng ở dưới ấy, tôi có công việc quan trọng đang làm, và Jim cần tôi.

– Anh cần em, cưng ạ. Anh đã ở đây từ...

Bối rối với trò vui không muốn được cưng chiều bất chợt, nàng bật ra lời:

– Anh dám gọi tôi bằng “cưng” hả?

Chàng lại mơn trớn, một nụ cười lóe sáng trên mặt:

– Tại sao không. Em là người yêu mà!

– Anh sẽ không nghĩ thế khi anh gọi lại tôi là “cưng” đâu.

Chân mày chàng nhú lại khi nghe nàng nói thế, và Lauren chợt nhớ ra rằng, dù sao thì Nick vẫn còn đang là ông chủ của nàng. Nàng nhượng bộ mà không khả ái chút nào:

– Ồ, không có chi. Anh cần ăn điểm tâm gì đây?

Chàng mỉm cười:

– Bánh càng cua.

Lauren đường hoàng quay về văn phòng tạm thời của nàng và nhận ra rằng Mary đã trở về. Bà ta nói:

– Cô khỏi phải trả tiền, Lauren. Chúng ta có một trương mục ở quán cà phê.

Hai điều làm nàng sửng sốt cùng một lúc. Việc thứ nhất là bà Mary đã gọi nàng bằng tên Lauren, thay vì gọi theo cách lạnh lùng thường có của bà ta là cô Danner. Và thứ hai là bà ta đang mỉm cười - một nụ cười của Mary Callahan mới hiếm làm sao! Hình như có cái gì đó phấn khởi trong lòng của bà ta, khiến gương mặt bà ta sáng lên và làm dịu đi các đường nét khắc khổ khiến bà trở nên dễ thương.

Lauren như cũng tự thấy mình bị lây bởi nụ cười ấy. Nàng thở ra nhẹ nhõm:

– Ông ấy ăn điểm tâm gì?

Ánh mắt bà ta chớp chớp long lanh:

– Bánh càng cua.

Dường như để chuộc lỗi đã để nàng phải làm một việc vô ích như vậy, Nick cảm ơn Lauren đã mang về cho chàng những chiếc bánh càng cua và đã lịch sự rút mời nàng một tách cà phê.

Lauren nói một cách khô khan:

– Tôi tự rút được mà, nhưng dù sao, cũng cảm ơn anh.

Trước thái độ khó chịu tẻ nhạt của nàng như vậy, Nick bước tới quần rượi, và bất ngờ quay lại dựa lưng vào đó ngắm nàng lấy thêm kem và đường. Khi Lauren bưng tách cà phê của nàng lên, chàng đặt bàn tay trên cánh tay nàng. Chàng dịu dàng nói:

– Lauren, anh xin lỗi đã làm tổn thương em. Hãy tin anh, anh không hề có chủ tâm làm như vậy.

Nàng đáp:

– Không cần thiết anh phải xin lỗi mãi.

Nàng cẩn thận rút tay về:

– Chúng ta hãy quên hết mọi chuyện đã xảy ra.

Nàng cầm tách cà phê của nàng và bắt đầu đi về bàn giấy của mình.

Chàng bỗng nói:

– A này, tối nay anh đi Ý. Nhưng bắt đầu từ thứ hai, anh cần em lên đây cả buổi sáng nữa.

Nàng hỏi lại, vẻ kinh hoàng:

— Trong bao lâu?

Chàng cười lớn:

— Lâu, chừng nào anh thắng được trò chơi của chúng ta.

Với những lời này, đôi găng sắt được ném ra và trận chiến về ý chí bắt đầu ngay sau đó, đã làm cho Lauren thua không còn manh giáp.

Nàng vừa đặt tách cà phê xuống thì qua máy nội đàm, Nick đã gọi nàng, yêu cầu nàng sang văn phòng chàng, mang theo lá thư của Rossi, nhà phát minh người Ý. Chàng còn nói thêm: “Mang theo tách cà phê của em luôn”.

Khoảng giữa chừng bức thư chàng đọc nhanh như lửa dây, chàng đọc luôn câu sau đây:

”Khi mặt trời ở trên tóc em,

Nó chiếu lấp lánh những sợi tơ vàng”

Vì không cảnh giác, Lauren đã ghi một nửa lời khen ấy vào bản tóc ký, nàng liếc nhìn chàng một cách giận dữ, khiến chàng khúc khích cười.

Vào lúc một giờ chiều, chàng đề nghị nàng đến dự một buổi họp ở văn phòng chàng, để ghi biên bản. Đến giữa buổi họp, nàng nhìn lên và thấy đôi mắt chàng dán chặt lên đôi chân xếp chéo của nàng. Toàn thân nàng nóng ran, và nàng ngồi yên không nhúc nhích. Nick nhìn vào mắt nàng và mỉm cười.

Khi buổi họp tạm ngưng, Lauren đứng lên, nhưng Nick giữ nàng lại:

— Em đã đánh máy xong bản tiếng Ý những câu hỏi mà anh đã đọc để cho Rossi hiểu được những gì mà anh muốn biết chưa?

Rồi hướng nụ cười duyên dáng để chuộc lỗi với nàng, chàng nói thêm:

— Anh ghét phải đeo đuổi theo em lắm cưng ạ, nhưng anh phải mang em theo đến Casano mới được.

Lauren tự hỏi, tại sao trái tim khờ khạo của nàng lại rộn ràng lên như thế khi chàng gọi nàng là em cưng?

Nàng trả lời chàng:

— Bản dịch đã đánh máy xong.

— Tốt. Theo công việc mà em đã làm, em có hình dung ra được dự án Rossi là cái gì không?

Nàng lắc đầu:

— Không, hoàn toàn không. Tất cả đều là kỹ thuật. Tôi chỉ biết Rossi là một nhà hoá học sống ở Casano và phát minh ra vài thứ mà anh rất quan tâm. Và tôi cũng biết anh đang muốn tài trợ và sản xuất các sản phẩm từ phát minh của ông ấy trong tương lai.

— Nếu anh giải thích cho em biết trước, nó sẽ giúp em làm việc thích thú hơn.

Chàng nói, và thay đổi bất ngờ từ một người đàn ông tán gái đến vai trò một ông chủ nghiêm trang.

— Rossi đã phát minh một thứ hoá chất làm cho các chất tổng hợp gồm cả nylon hoàn toàn không thấm nước, không cháy, không chịu ảnh hưởng thời tiết và không hư hỏng, không làm thay đổi bề ngoài hay thớ vải của chất liệu ban đầu. Vải trải thảm và vải quần áo làm từ những chất tổng hợp này gần như khó mà hư được.

Chàng đã xem nàng như một đồng nghiệp trong kinh doanh, và lần đầu tiên Lauren cảm thấy thoải mái trở lại cùng với chàng kể từ hôm đi nghỉ cuối tuần với chàng đến nay.

— Nhưng thứ hoá chất nào thực sự tác dụng làm cho không biến dạng hay hư hỏng bất cứ thứ gì?

Nick thú nhận cách gượng gạo:

— Mẹ kiếp! Nếu anh mà biết được... Nhưng anh cố tìm cho ra trong lần đi kỳ này. Những điều anh đã thấy, còn lâu mới chứng minh được. Anh cần một mẫu vật để mang về thử nghiệm trong một phòng thí nghiệm hợp pháp, nhưng Rossi quá bảo mật. Hắn nói rằng hắn đang trắc nghiệm anh.

Lauren nhăn mũi lại:

— Ông ta có vẻ “mát”.

Chàng thở dài:

— Hắn ta lập dị như quỷ. Hắn ở trong một ngôi nhà tranh nhỏ ở Casano, trong một xóm chài lưới bên Ý. Hắn nuôi chó để bảo vệ, nhưng phòng thí nghiệm của hắn thì ở trong một cái lều cách đó nửa dặm, chẳng có ai bảo vệ cả.

— Ít ra anh cũng đã thấy ông ấy chứng minh.

— Chứng minh không có nghĩa gì cả nếu không qua thử nghiệm. Chẳng hạn, chất hoá học của hắn làm không thấm nước, nhưng cái gì sẽ xảy ra nếu đổ sữa trên đó? Hay một thức uống nhẹ nào đó?

Nàng hỏi:

— Nhưng nếu tất cả điều gì ông ta nói đúng thì sao?

— Nếu thế, anh sẽ thành lập một liên doanh giữa Công nghiệp Hoàn cầu và hai liên hiệp công ty khác để giới thiệu trên toàn thế giới phát minh của Rossi.

— Có lẽ ông ta sợ nếu giao cho anh mẫu thử, người nào đó của phòng thí nghiệm sẽ phân tích và biết được hoá chất mà ông ấy dùng. Bây giờ những người đó sẽ ăn cắp phát minh của ông ta.

Nick toét miệng cười:

— Em nói đúng!

Rồi không báo trước, chàng quàng một tay ôm nàng, còn tay kia thì nâng cằm nàng lên.

— Từ Ý, anh sẽ mang về cho em một món quà. Em muốn gì nào?

Lauren nói cách dứt khoát:

— Đôi hoa tai của mẹ tôi.

Rồi nhảy lùi ra sau, nàng thoát khỏi vòng tay chàng và quay gót trở về văn phòng của nàng. Nick cười khúc khích, đi theo nàng.

Khi nàng bỏ đi, chàng cảm thấy một mối xúc động lạ lùng, mới mẻ, dâng lên trong chàng, một niềm yêu thương làm chàng cảm thấy quặn thắt trong lòng. Được nhìn thấy nàng là chàng vui rồi, nụ cười của nàng làm ấm lòng chàng và được sờ mó vào nàng là cơn khoái cảm truyền lan khắp người chàng. Nàng đã có sự vững vàng và tài biện bác tự nhiên, không màu mè. So với những người đàn bà khác trong đời chàng, Lauren là cô gái còn ngây thơ mà đã có can đảm thách thức chàng và có sức kháng cự lại áp lực của chàng.

Nụ cười của chàng nhạt dần đi. Chàng đang nài ép nàng, và chàng chưa từng làm thế với một người đàn bà nào khác trong đời. Chàng đã xua đuổi nàng, rồi trở lại kiếm tìm nàng trong mọi xó xỉnh, và chàng tự ghê tởm mình vì chuyện ấy. Chàng không thể ngừng lại. Chàng cảm thấy cần phải chiếm cho được nàng hơn là vì khao khát, chàng thực tình thích nàng. Chàng ngưỡng mộ sự can đảm của nàng và sự bướng bỉnh của nàng, ngay cả lý tưởng của nàng nữa. Một mối xúc động không tên và không mong muốn, lại trỗi dậy trong lòng chàng, và Nick đành gạt nó qua một bên. Chàng muốn nàng, vì nàng là một người đẹp sinh động. Chàng thích nàng và chàng khát khao nàng, không gì khác nữa.

Vào lúc bốn giờ năm phút chiều, một cú điện thoại nối liền với cuộc hội nghị từ California, Oklahoma và Texas gọi đến cho Nick, việc này đã được lên lịch từ trước. Khi Mary báo cho chàng biết mọi việc đã sẵn sàng, thì Nick yêu cầu gọi Lauren tới để ghi chép.

— Nick đang ở đầu máy nghe điện thoại - Mary giải thích - Anh ấy chỉ cần cô ghi hết những gì được bàn bạc.

Cuộc điện đàm đã bắt đầu. Khi Lauren vào văn phòng, Nick ra dấu về chiếc ghế của chàng và đứng dậy để nàng có thể ngồi tại bàn của chàng mà ghi chép. Hai phút sau khi Lauren ngồi vào ghế, chàng cúi xuống sau lưng nàng, chống tay lên bàn, và đặt môi hôn lên mái tóc nàng.

Lauren giật nảy mình để tự vệ. Nàng kêu lên:

— Đồ quý! Ngưng lại!

— Hả? Hả? Hả?

Ba giọng nói đàn ông cùng vang lên trong máy.

Nick nói vào máy, giọng lè nhè:

— Cô thư ký của tôi cho rằng các ông nói quá nhanh. Cô ta muốn các ông ngưng lại để cô ta có thể ghi kịp.

Có tiếng đàn ông bực mình đáp lại:

—Ồ, những gì cô ấy cần làm là hỏi lại, chứ sao lại...

Lauren khẽ nói một cách tức tối:

— Anh đã thỏa lòng chưa?

Nick cười khúc khích bên tai nàng:

— Chưa thoả. Nhưng rồi sẽ thoả thôi.

Hoàn toàn tìm cách rời khỏi chàng để ghi chép, Lauren lấy lại tập vở và ngồi trở lại vào ghế. Thân hình Nick chiếm lấy hết cái ghế. Nàng xoay đầu lại để nói câu gì đó gay gắt, và môi chàng chộp hôn môi nàng khiến nàng phải ngửa đầu ra tránh, mạch nàng đập mạnh, làm tê liệt ý nghĩ. Khi miệng chàng rời ra, nàng không làm gì được, chỉ nhìn chăm chăm vào chàng.

Một tiếng nói vang lên trong máy:

— Anh nghĩ thế nào, Nick?

— Tôi nghĩ, rồi nó sẽ tốt hơn thôi - chàng trả lời giọng khàn khàn.

Khi cuộc thảo luận qua máy điện đàm chấm dứt, Nick ấn một nút trên bàn giấy, và Lauren thấy cánh cửa dẫn sang văn phòng Mary được đóng lại bằng điện. Chàng chụp hai bàn tay nàng, kéo nàng ra khỏi ghế, xoay người nàng lại đối diện chàng. Miệng chàng áp sát lại gần miệng nàng. Và Lauren cảm thấy mình bị kéo vào chàng một cách dễ dàng như bị nam châm hút. Nàng năn nỉ:

— Đừng anh! Xin anh đừng làm thế!

Tay chàng xiết lại trên hai cánh tay nàng:

— Sao em không thể thừa nhận rằng em muốn anh và em thích chuyện đó?

Nàng nói cách đau khổ:

— Đúng. Anh đã thắng. Em muốn anh. Em thừa nhận điều đó.

Nàng nhận thấy ánh mừng vui chiến thắng hiện ra trong mắt chàng, và nàng ngược nhìn lên.

— Khi em lên tám, em cũng đã muốn một con khỉ trong gian hàng bán các thú cưng.

Sự chiến thắng phai dần. Chàng thở ra tức tối, để cho nàng đi.

— Rồi sao? - Chàng hỏi.

— Bất hạnh thay, em đã mua nó. Daisy cắn em và em phải đi khâu mười hai mũi trên chân em.

Trông mặt Nick dở khóc dở cười:

— Anh nghĩ rằng, nó cắn em, vì em đã gọi nó là Daisy.

Lauren phớt lờ sự chế nhạo của chàng.

— Và khi lên mười ba, em muốn có chị và anh. Ba em bắt buộc phải tục huyền, nên em có một người chị ghẻ ăn cắp áo quần và cướp bạn trai của em, còn người anh ghẻ thì ăn cắp tiền của em.

— Cái đồ chết tiệt ấy có liên hệ gì đến chuyện của chúng ta?

— Liên hệ chứ sao không - nàng đưa hai cánh tay lên như mời gọi rồi chán chường hạ xuống - Em đang cố gắng giải thích rằng em muốn anh, nhưng em sẽ không để cho anh làm tổn thương em trở lại.

— Anh sẽ không làm tổn thương em nữa đâu.

— Ôi, rồi anh sẽ làm à xem.

Nàng nói thế và cố tránh tiếng khóc.

— Anh không muốn, nhưng rồi anh sẽ làm em tổn thương. Anh đã làm thế rồi mà. Khi em rời anh đi Missouri thì anh đến Palm Springs với một trong những người bạn cùng giường ngủ với anh. Anh có biết em đã làm gì khi anh ở đó không?

Nick thọc hai tay vào túi quần, biểu lộ sự cảnh giác.

— Không. Em đã làm gì?

Lauren nói với giọng điên cuồng, tiếng cười như nghẹn lại.

— Em đã ngồi bên điện thoại chờ anh gọi lại và móc cho anh một cái áo len rất hợp với màu mắt của anh.

Nàng nhìn chàng, mắt nàng như nài nỉ chàng hiểu

— Nếu chúng ta đi vào cuộc tình, anh sẽ không vương vấn vào đấy vì xúc cảm, nhưng em thì có. Em không thể tách rời mọi cảm xúc ra khỏi thân xác em, quần nhau trên giường ngủ, hưởng những phút giây khoái lạc, rồi vội quên nó đi. Em muốn anh quan tâm em và em săn sóc anh. Em sẽ ghen nếu nghĩ anh với một người đàn bà khác. Nhưng nếu em biết anh như thế, em sẽ bị tổn thương và em tức giận.

14. Judith Mcnaught – Chương 14

Nếu chàng chế nhạo nàng hay cố thuyết phục nàng, nàng sẽ bật khóc. Nhưng chàng không làm cả hai việc đó, nên nàng lấy lại được nghị lực. Ngay cả tạo ra được một nụ cười buồn.

— Nếu chúng ta có một cuộc tình, khi nó qua đi, anh muốn chúng ta thành bạn bè, phải không anh? Anh sẽ mong vậy chứ?...

— Tự nhiên là thế.

— Và vì cuộc tình của chúng ta đã qua đi, chúng ta có thể trở thành bạn bè bây giờ không?

Giọng của nàng xúc động khi nàng thêm:

— Em... Em thật tình thích nghĩ về anh như là người bạn của em.

Nick gật đầu, nhưng không nói gì. Chàng chỉ giả vờ đứng nhìn nàng, đôi mắt xám đầy khó hiểu.

Cuối cùng, Lauren đi bộ đến xe của nàng, tự khen mình đã trưởng thành với cách thức nàng ứng xử. Nàng đã lương thiện và thẳng thắn. Nàng vững vàng và giữ được lập trường. Nàng đã làm “điều phải”, và nàng trở nên người lớn mạnh, khôn ngoan hơn vì thế.

Nàng khoanh tay lại trên vòng tay lái và nước mắt trào ra.

Những ngày còn lại trong tuần, Lauren miệt mài với công việc ở văn phòng. Khi ở nhà, nàng hết nghĩ tới Nick lại lo lắng về tình trạng tài chính của cha nàng. Bệnh viện đang đòi thanh toán ngay một nửa viện phí. Việc duy nhất nàng có thể làm là bán cây đàn dương cầm rất quý và rất đẹp của mẹ nàng, nhưng nghĩ đến việc đó nàng thấy đau lòng. Nó cũng là cây đàn của nàng, và ở đây, tại Michigan này, nàng đang nhớ

nó. Nàng nhớ những lúc đang chơi đàn, nhớ những lúc chọn lựa kỹ trên bàn phím để đánh lại những nốt nhạc khó nghe hay làm cho chán ngán. Vả lại, cha nàng còn chưa được khỏe, và nếu ông cần nhập viện lại, nàng không thể để ông bị mời về vì chưa đóng viện phí kỳ trước.

Cuối buổi chiều thứ sáu, Susan Brook đón nàng ở phân bộ giao tế công cộng và nói với nàng:

— Sinh nhật của Jim vào ngày thứ năm tuần tới. Ở đây có thông lệ là mang tới mừng ông chủ một cái bánh.

Với một tiếng cười khẽ, cô ta nói thêm:

— Bánh và cà phê là lời tha thứ cực kỳ hiệu nghiệm cho việc về sớm trước mười lăm phút mỗi ngày đó mà!

Lauren xác quyết rất nhanh với Susan:

— Tôi sẽ mang bánh lại.

Rồi nàng nhìn đồng hồ, chào tạm biệt Susan và rảo bước về bàn giấy của mình. Philip Whitworth đã gọi điện thoại mời nàng đến dùng cơm tối đêm nay, và nàng không muốn đến trễ.

Trên đường về nhà thay quần áo, Lauren dự tính sẽ nói gì về chuyện Curtis với Philip. Nàng cảm thấy khó chịu về điều ấy. Trước khi nàng chạm đến danh tiếng và công việc của ai, nàng phải biết chắc chắn về những thứ đó. Nếu Philip coi tin tức về dự án Rossi là “thông tin quan trọng” thì ông ta có thể trả công cho nàng mười ngàn đôla như ông đã hứa, nhưng lương tâm nàng gào thét không để cho nàng yên. Nàng quyết định viết thư trả cho bệnh viện ba ngàn đôla. Nàng có khả năng mượn số tiền nhiều như thế ở ngân hàng.

Qua bữa cơm, Philip hỏi nàng có thích công việc ở Sinco không. Khi nàng trả lời thích, ông ta nói thêm:

— Vậy cô có nghe ai nhắc đến những tên mà tôi đã dặn cô không?

Nàng ngập ngừng đáp:

— Không, tôi không nghe

Philip thở dài thất vọng:

— Những hợp đồng quan trọng nhất mà chúng tôi đã xem xét để hiến giá chỉ còn vài tuần nữa thôi. Trước khi tôi biết được kẻ nào cung cấp tin cho Sinco, tôi cần những hợp đồng đó.

Lauren lập tức thấy mình có lỗi khi đã không nói cho ông ta về chuyện Curtis hay Rossi. Hơn bao giờ hết nàng cảm thấy bối rối, nửa muốn trung thành với Philip, nửa muốn làm việc phải.

Carter thêm vào:

— Con đã nói với ba là Lauren không có khả năng làm việc này mà!

Lauren không biết làm sao để khỏi dính vào sự rối rắm này. Để tự vệ, nàng nói :

— Mới vừa được biết gần đây thôi. Tôi được chuyển đến làm việc trong một dự án quan trọng tại tầng lầu thứ tám mươi. Vì vậy, tôi đã không còn làm toàn thời gian ở Sinco cho đến hôm qua, khi Nick - à ông Sinclair bay đi Ý

Tên Nick được nói ra như một dòng điện xẹt ở trong phòng, và ba người nhà Whitworth đều khựng cứng người lại thấy rõ.

Ánh mắt Carter sáng lên vì thích thú:

— Lauren, cô tuyệt quá! Cô đã xoay sở thế nào mà chính cô được chuyển đến làm việc gần hân. Mẹ kiếp cô sẽ tiếp cận được những nguồn tin tối mật.

— Tôi chẳng xoay sở gì cả - Lauren cắt ngang - Tôi ở đó bởi vì tôi đã ghi trong đơn xin việc là tôi biết nói tiếng Ý, và ông ấy cần một cô thư ký tạm thời thông thạo tiếng Ý để làm việc trong dự án đặt biệt

Cả Philip và Carter đều hỏi một lượt:

— Loại dự án gì thế?

Lauren khó chịu liếc nhìn Carter, người đang nhìn nàng chăm chăm qua gọng kính. Rồi nàng nhìn vào hai người đàn ông:

— Philip, ông đã hứa khi tôi chấp thuận vào làm cho Sinco, điều ông đòi hỏi tôi phải làm là cố tìm nghe tên của một trong sáu người kia. Vì vậy, xin ông đừng hỏi tôi về bất cứ điều gì khác. Nếu tôi nói cho ông biết, thì tôi cũng không tốt hơn gì người đang do thám ở công ty của ông.

Ông ta chấp nhận ngay:

— Cháu thân mến ạ, dĩ nhiên là đúng rồi.

Nhưng một giờ sau, khi Lauren đi rồi, Philip quay qua con trai:

— Cô ấy bảo Sinclair bay sang Ý hôm qua. Con hãy gọi điện cho người bạn phi công của con, nhờ anh ta tìm giùm đường bay của Sinclair. Ba muốn biết chính xác hắn đã tới nơi nào ở Italy.

— Ba thực sự tin rằng nó quan trọng đến thế sao?

Philip nhìn chất rượu mạnh vàng óng trong ly:

— Lauren thật sự nghĩ rằng nó rất quan trọng. Nếu không, cô ấy đã nói cho chúng ta biết mà không cảm thấy bị dấn vặt.

Ngưng lại một lát, ông ta nói tiếp:

— Nếu ta tìm ra được dấu vết của hắn, ba muốn con gửi một toán điều tra qua đó để theo dõi hành tung của hắn. Ba linh cảm rằng hắn đang làm một vỏ lớn.

Lauren nhìn vào chiếc nhiệt kế nhỏ bên ngoài cửa sổ phòng ngủ của nàng khi nàng mặc cái quần lính thủy và khoác lên mình chiếc áo len mỏng màu vàng nhạt. Nàng cảm thấy cô đơn và quạnh quẽ, dù đang giữa chiều thứ bảy mùa thu nắng đẹp và đang ở trong căn hộ lộng lẫy của nàng. Nàng quyết định đi sắm cho Jim một món quà sinh nhật. Nàng đang phân vân chưa biết nên mua gì cho anh ta, thì đột nhiên tiếng chuông cửa reo vang làm gián đoạn suy nghĩ của nàng.

Khi mở cửa, nàng sững sờ trước một người đàn ông cao lớn choáng chập khung cửa. Mặc một chiếc áo sơ mi màu kem hở cổ, và một chiếc áo khoác móc hồ hững trên vai, trông Nick đẹp trai không chịu nổi, khiến nàng có thể kêu lên thành tiếng. Nhưng nàng vội kềm mình lại giữ bình tĩnh, và chỉ tỏ ra tò mò một cách dè dặt:

— Ha! Anh làm gì ở đây vậy?

Chàng nhú mày:

— Mẹ kiếp, sao tôi biết được!

Không nén được cười, nàng nói:

— Lời tạ lỗi tình cờ là anh đi thăm hàng xóm và tiện thể tạt qua đây.

Nick chế nhạo cách tỉnh bơ:

— Ồ nhỉ, sao tôi lại không nghĩ ra thế nhỉ? Nào, em có mời anh vào không?

Nàng nói thành thật:

— Tôi không biết tôi sẽ mời ra sao?

Tia nhìn của chàng lướt qua khắp thân thể nàng rồi ngược lên môi và dừng lại ở đôi mắt:

— Nếu là em, anh sẽ không mời vào.

Nghe thở vì cái nhìn không che giấu nhục cảm của chàng, Lauren quyết định không để mình vương vấn quá lâu với chàng. Và phán đoán theo cách chàng đã nhìn nàng lý do khiến chàng đang ở đây là rất, rất riêng tư. Miễn cưỡng nàng quyết định:

— Nếu thế, tôi theo lời khuyên của anh. Tạm biệt, Nick.

Rồi nàng nói tiếp khi bắt đầu đóng cửa:

— Và xin cảm ơn anh đã ghé qua đây.

Chàng chấp nhận quyết định của nàng với cái nghiêng đầu rất nhẹ, và Lauren đóng cửa lại. Nàng ép mình phải rời xa cánh cửa mà bước chân nặng như chì. Cũng trong lúc đó, nàng thầm nhủ, thật là điên nếu để chàng gần gũi mình. Nhưng vừa đi qua nửa phòng khách, nàng đã chịu thua cuộc. Nhón gót chân, nàng rón rén bước nhanh tới cửa, giật cánh cửa mở toang và lao ra ngã vào ngực chàng. Nick đã chờ sẵn ở đó, một tay vươn cao bám vào thành cửa, cúi xuống nhìn đắm đắm vào khuôn mặt ửng đỏ của nàng với một nụ cười thật tươi, thật thích thú và hiểu biết.

— Chào Lauren. Anh đến thăm hàng xóm và tiện thể tạt vào đây.

Nàng thở dài, đôi mắt màu xanh của nàng tìm mắt chàng:

— Anh muốn gì hả Nick?

— Anh muốn em.

Quả quyết, nàng toan đóng cửa lại, nhưng chàng đưa tay ngăn:

— Thực tình em không muốn anh ư?

— Em đã nói với anh hôm thứ tư, rằng điều em muốn là không làm gì về chuyện đó nữa cả. Dù cho có gì xảy ra tốt nhất cho em và...

Chàng toét miệng cười như trẻ con và ngắt lời nàng:

— Anh hứa sẽ không mặc quần áo của em, và không ăn cắp tiền của em hay cướp bạn trai của em.

Lauren không thể nhịn được cười khi chàng kết thúc:

— Và anh cũng thề sẽ không bao giờ cản em nếu em không trở lại gọi anh là Nicky!

Nàng tránh đường để chàng bước vào, rồi cầm lấy áo khoá của chàng treo vào tủ. Khi nàng trở lại. Nick đang đứng tựa lưng vào cánh cửa trước đã đóng, hai tay khoanh trước ngực. Chàng cười lớn:

— Về ý nghĩ thứ hai - anh rút lại phần sau của câu đã hứa: anh sẽ rất thích cản em!

Nàng trở lại chế nhạo chàng, trái tim nàng xôn xao biết mấy với sự kích thích mà nàng đã biết. Nàng nói:

— Đồ hư!

Chàng ngọt ngào mời mọc:

— Em hãy lại đây, anh sẽ tỏ cho em biết anh hư đến thế nào!

Lauren cẩn thận bước lui một bước:

— Không đời nào! Anh muốn uống cà phê hay coca?

— Cả hai thứ đều tốt.

— Nếu vậy, em sẽ pha cà phê.

— Hôn anh trước đã.

Nàng ném cho chàng một tia nhìn qua vai, rồi đi vào bếp. Trong khi nàng pha cà phê, nàng biết rất rõ rằng chàng đang đứng ở lối vào cửa bếp và đang nhìn nàng.

Chàng hỏi:

— Anh trả lương cho em có đủ thuê căn hộ này không?

— Không. Anh muốn ăn trộm hay sao mà vào đây quan sát chỗ này, chỗ nọ? Em được người ta cho ở đây miễn phí.

Nàng nghe tiếng chân chàng tiến về phía nàng, nên nàng vội vàng bước tới cái bàn cạnh đấy để soạn tách và đĩa cà phê. Khi nàng bước tới trước, nàng biết chàng đứng bên phải, ngay sau lưng nàng, nhưng nàng không né tránh làm gì trừ phi nàng quay lại đối đầu với chàng.

Chàng hỏi:

— Em có nhớ anh không?

— Anh nghĩ gì vậy? - Nàng khéo léo lẩn tránh câu trả lời trực tiếp, nhưng vừa nói thế thì chàng đã mỉm cười tiếp:

— Có, tốt, nhiều không?

Nàng nhẹ nhàng phản đối:

— Bộ cái tôi cao ngạo của anh ngày hôm nay cần được vuốt ve sao?

— Ừ!

— Tại sao?

— Bởi vì tôi đã bị một người đẹp hai-mươi-ba-tuổi bắt gục, và tôi không thể đẩy nàng ra khỏi tâm trí tôi được.

— Thế thì quá tồi!

Chàng chế nhạo:

— Không phải vậy sao? Người đẹp ấy như một cây gai bên cạnh tôi, một vết bỏng trên gót chân tôi. Cô ấy có đôi mắt thiên thần, có thân hình làm tâm trí tôi mê mẩn, có từ vựng của một giáo sư Anh ngữ và cái lưỡi sắc bén của một con dao mổ.

— Tôi nghĩ là nên cảm ơn anh.

Hai bàn tay chàng trượt nhẹ trên cánh tay nàng rồi lần lên hai vai, kéo nàng lại gần sát ngực chàng và nói:

— Tôi thích cô ấy.

Miệng chàng liêu linh cúi xuống, và Lauren chờ đợi môi chàng chạm lên môi nàng. Thay vì chàng ghé hôn môi nàng rồi mới bắt đầu khám phá làn da màu kem của chiếc gáy và vai nàng, thì chàng lại rà miệng vào vùng nhạy cảm nhất, rồi chậm rãi đưa miệng lên gáy và tai nàng. Cái bàn dùng trong bếp ở đằng sau và Nick ở đằng trước, Lauren chẳng còn làm gì được hơn là đứng trân tại đó, đón nhận cả một khối cảm giác run rẩy. Miệng chàng đặt một nụ hôn nóng bỏng lên thái dương nàng rồi từ từ hạ xuống môi nàng. Mỗi chỗ trên thân thể nàng, chàng đều dừng lại và nhắc lại đòi hỏi đầu tiên của chàng:

— Lauren, hãy hôn anh đi.

Nàng thì thầm yếu ớt:

— Không!

Chàng nhún vai và bắt đầu hôn thỏa thích lên má kia của nàng, ngưng lại cách chần chừ để tận hưởng luồng cảm giác trên tai nàng, miệng chàng đi từng đường cong vào chỗ trũng của tai nàng. Chàng cắn vào vành tai nàng và Lauren ngây ngất nẩy mình tới trước khiến thân xác cả hai người như tê dại. Một dòng điện truyền qua thân thể của cả hai người và cả hai cứng người lại với cơn sốc cảm giác đó.

— Trời ơi! - Nick thì thầm qua hơi thở và đôi môi chàng bắt đầu lần tới gáy và hai vai trần của nàng.

Lauren thì thầm cách yếu ớt:

— Nick... , xin anh...

— Xin anh cái gì? - chàng cũng thì thầm trong cổ họng.

— Xin anh hãy để cho hai ta thoát ra khỏi nỗi đau đớn này.

— Không!

Chàng lặp lại tiếng “không!” êm như nhung, rồi ngược đầu lên:

– Em không muốn anh hôn em, cởi áo quần của em và làm tình với em ư?

Đôi môi chàng nhử nhử đến gần và hầu như mỗi một với nỗi khát khao cảm thấy chúng đè nghiêng xuống môi nàng. Thay vì chàng cúi đầu xuống và chạm nhẹ miệng chàng lên môi nàng, lần đầu ở hướng này rồi lần sau ở hướng khác. Với giọng khàn khàn, chàng mơn trớn ngọt ngào:

– Hôn anh đi em! Anh đã mơ ước cái cách em hôn anh ở Harbor Springs, anh đã cảm thấy em ngọt ngào và ấm áp trong vòng tay anh...

Với một tiếng rên im lặng của sự đầu hàng, Lauren trượt hai bàn tay lên bộ ngực nở nang của chàng, và hôn chàng. Nàng cảm thấy cơn chấn động chạy khắp cơ thể chàng, hơi thở hỗn hển của chàng trên môi nàng, trước khi tay chàng ôm xiết lấy nàng và say sưa hôn miệng nàng. Cuối cùng, khi chàng rời miệng khỏi miệng nàng thì sự khao khát chạy qua khắp thân nàng một cách mãnh liệt. Chàng thì thầm, giọng khàn đặc:

– Giường ngủ ở đâu?

Lauren lùi ra xa vòng tay chàng, và đưa mắt lên nhìn chàng. Mặc chàng dờ dẩn vì đam mê, và sự đòi hỏi bốc lửa trong đôi mắt của chàng. Nàng nhớ lại lần trước nàng đã từng thấy vẻ nài nỉ ấy trong đôi mắt chàng, và nàng đã đầu hàng. Ký ức lóe lên trong tâm trí nàng, làm nàng rung mình: chàng đã ân ái với nàng ở Harbor Springs, đã ôm ấp, đã vuốt ve nàng, làm như chàng không thể đáp ứng đầy đủ cho nàng, và rồi lạnh lùng đuổi nàng về nhà. Nàng đã học được bài học xấu hổ và đau đớn, là chàng đã hoàn toàn có thể làm cho tình yêu dịu dàng, say đắm và mỏng manh của một người đàn bà trở thành thú vui thể xác, mà không hề cảm thấy một chút vương vấn nào với người đàn bà ấy.

Bây giờ chàng còn muốn nàng nhiều hơn ở Harbor Springs - Lauren hiểu thế. Nàng có thể cảm thấy thế. Nàng cũng gần như bị thuyết phục là chàng thích nàng hơn là chỉ vì khoái lạc, nhưng nàng cũng đã khờ khạo tin tưởng như thế ở Harbor Springs. Lần này nàng muốn chắc chắn hơn. Lòng tự trọng của nàng không cho phép nàng để chàng lợi dụng một lần nữa.

Nàng tức giận nói:

– Nick, em nghĩ rằng chúng ta nên làm quen nhau trước đã.

Chàng nhắc lại:

– Chúng mình đã làm quen rồi. Một cách thân mật nữa.

– Nhưng, em muốn... chúng ta làm quen nhau nhiều hơn nữa trước khi chúng ta... chúng ta bắt đầu một việc gì.

– Chúng ta đã bắt đầu làm một số việc rồi mà, Lauren! - Nick nói với vẻ nôn nóng - Và anh muốn kết thúc. Em cũng thế.

– Không, em...

Nàng thở hỗn hển khi hai bàn tay chàng chụm lại vuốt vuốt hai vú nàng và hai ngón tay cái bắt đầu vẽ tròn hai núm vú rắn chắc của nàng.

Chàng nói:

– Anh có thể cảm thấy em muốn anh đến thế nào...

Hai tay chàng quờ quanh nàng và chụp lấy hai hông nàng, ép sát nàng vào chàng hơn nữa.

– Và em cũng có thể cảm thấy anh muốn em nhiều biết mấy. Bây giờ, chúng ta còn biết làm quen nhau về cái gì nữa? Còn kiểu cách gì nữa?

Lauren rít lên khi vùng thoát khỏi vòng tay của Nick:

– Còn kiểu cách gì nữa? Anh có thể hỏi tôi như vậy hả? Tôi đã bảo anh là tôi không thể bạ đầu hay đó một cách vô cảm với anh. Sao anh còn muốn làm điều đó với tôi?

Quai hàm Nick cứng lại:

— Tôi cố đưa cô vào giường ngủ để chúng ta có thể làm dịu nỗi đau đã làm chúng ta khó chịu trong mấy tuần nay. Tôi muốn chiếm đoạt cô suốt ngày cho đến khi cả hai mệt mỏi không còn đi đứng gì được nữa. Hoặc là, nếu cô thích nói trắng trợn hơn nữa, tôi muốn...

Lauren hỏi một cách nóng nảy:

— Và muốn gì nữa? Mẹ kiếp, tôi muốn biết luật chơi. Hôm nay ta ăn nằm với nhau, rồi ngày mai làm như không quen biết nhau, phải vậy không? Ngày mai anh có thể làm tình với một người đàn bà khác nếu anh muốn, và tôi không còn được đếm xỉa đến - đúng không? Và ngày mai, cả tôi cũng có thể để một người đàn ông nào đó làm chuyện ấy mà không còn đếm xỉa tới anh - vậy có đúng không?

Chàng đáp ngay:

— Đúng!

Lauren đã có câu trả lời của nàng - Chàng đã không đếm xỉa gì đến nàng nhiều hơn trước đây đâu. Chàng chỉ hầu như muốn nàng nhiều hơn mà thôi.

Mỗi một, nàng nói:

— Cà phê đã pha xong.

Chàng đáp:

— Tôi đã sẵn sàng.

Lauren nổi bùng cơn giận:

— Tốt thôi. Tôi chưa sẵn sàng. Tôi cũng chưa sẵn sàng để thành bạn chung giường với anh vào chiều chủ nhật. Nếu anh buồn, anh hãy chơi trò chơi của anh với một người đàn bà nào đó có thể nhảy vào giường bất chợt với anh.

Chàng hỏi nàng cách lạnh lùng:

— Đồ quỷ ám, cô muốn gì ở tôi?

Nàng nghĩ: Tôi muốn anh yêu tôi. Nhưng nàng lại nói:

— Tôi không muốn gì ở anh cả. Anh hãy rời khỏi đây ngay, để tôi một mình.

Đôi mắt sắc sảo của Nick như muốn cào xé thân thể của nàng. Chàng nói lạnh như băng:

— Trước khi đi, tôi muốn khuyên cô một lời: “Hãy khôn lớn lên đi!”.

Lauren cảm thấy như nàng bị tát vào mặt. Nàng đập lại vào cái tự cao tự đại của chàng với nỗi giận sôi lên:

— Anh nói đúng lắm.

Mắt nàng nẩy lửa, tiếp:

— Đó là điều tôi phải làm. Bắt đầu từ hôm nay tôi đang khôn lớn lên và thực hiện những gì anh dạy bảo. Tôi sẽ ngủ với bất cứ người đàn ông nào quyến rũ tôi. Nhưng không với anh đâu. Anh già quá và đều quá, tôi chẳng khoái nữa rồi. Bây giờ, hãy ra khỏi đây ngay.

Nick lấy một hộp nhung nhỏ trong túi áo ra, và đặt lên cái bàn trong bếp:

— Tôi trả lại cô đôi bông tai.

Nói xong, chàng bước ra khỏi bếp.

Lauren nghe cửa trước khép lại sau lưng chàng, và với những ngón tay run rẩy, nàng cầm lấy cái hộp nhung nhỏ, mở ra. Nàng mong được tìm thấy những chiếc bông tai nhỏ bằng vàng, nhưng thay vào đó là một đôi bông tai bằng ngọc được làm rất khéo và rất mỏng manh, ngọc lại lớn gấp đôi viên ngọc của mẹ nàng, lấp lánh trong không khí. Lauren đóng mạnh cái hộp lại. Một cô bạn gái nào đó của Nick đã lượm được đôi bông tai của mẹ nàng mà nàng đã bỏ rơi trong giường ngủ của chàng, nàng nghĩ thế với sự ghê tởm và giận dữ. Ô, hay đây là món quà chàng đã mua bên Ý để tặng nàng?

Nàng lên lầu, lấy ví tiền và chiếc áo ấm để phủ lên vai. Nàng phải đi sắm quà sinh nhật cho Jim như nàng đã định, và nàng phải đẩy những giờ phút vừa qua ra khỏi tâm trí nàng - mãi mãi. Nick Sinclair sẽ không còn ám ảnh nàng một tí nào nữa. Nàng sẽ xoá nhòa hình ảnh anh ta trong tâm trí nàng. Nàng kéo học tủ ra và đứng nhìn cái áo len đẹp màu xám bạc mà nàng đã móc cho... cho tên trời đánh ấy.

Lauren đóng học tủ lại. Jim hầu như cùng cỡ với Nick, và có lẽ ông ta sẽ rất thích chiếc áo len đó. Nàng sẽ tặng ông ấy, nàng quyết định thế và làm lơ đi mỗi phiền muộn như lưỡi dao găm ghim vào lòng nàng.

15. Judith Mcnaught – Chương 15

Chương 15

Sáng hôm sau, Lauren đi vào văn phòng, mặc một bộ plet rất đẹp, và quyết định mỉm cười rất tươi. Jim nhìn nàng và tươi cười nói:

— Lauren, cô đẹp lộng lẫy - nhưng cô không bắt buộc phải lên trên đó chứ?

Nàng đáp, và đưa ông ta bức thư của Nick:

— Không bao giờ lên nữa.

Nàng cho rằng “trò chơi của họ” đã xong. Nick không còn muốn Lauren lên lầu vào buổi sáng nữa. Nhưng Lauren đã lầm. Năm phút sau, khi họ đang thảo luận một báo cáo mà Lauren đang làm dở, thì điện thoại trên bàn của Jim vang lên.

— Nick gọi...

Ông ta nói và đưa ông nghe cho Lauren.

Giọng của Nick như một lần roi:

— Cô hãy lên đây! Tôi đã nói tôi muốn cô ở đây suốt ngày. Và tôi đã quyết định như thế. Hãy lên đây ngay.

Rồi chàng gác máy, và Lauren nhìn vào ống nghe như nó vừa mới cắn nàng. Nàng đã không chờ đợi Nick đối xử như thế. Nàng chưa bao giờ nghe ai nói với nàng với cái giọng như vậy.

— Tôi... tôi nghĩ là tốt hơn nên lên trên đó - nàng vừa nói, vừa vội vã đứng dậy.

Nét mặt Jim trông thật khó tả.

— Mẹ kiếp, tôi tự hỏi không biết cái gì đã khiến anh ta làm như vậy?

— Tôi cho rằng tôi biết rõ.

Nàng nhìn thấy nụ cười hiểu biết chậm chậm tỏa ra trên khuôn mặt quyến rũ của Jim, nhưng nàng không có thời gian để suy nghĩ về nó.

Chỉ vài phút sau, Lauren gõ vào cánh cửa văn phòng Nick, và với vẻ bình tĩnh giả tạo, nàng bước vào. Nàng chờ suốt hai phút để Nick biết nàng có mặt, và sau khi kêu lên là sao nàng lại đứng đó, Nick tiếp tục viết, làm lơ sự có mặt của nàng. Với một cái nhún vai bực bội. Cuối cùng nàng đi tới bàn giấy của chàng và đưa cái hộp nhung nhỏ đựng nữ trang cho chàng.

Nàng nói với cái thân hình nhìn nghiêng của chàng:

— Đây không phải là đôi bông tai của mẹ tôi, và tôi không thích nó. Đôi bông tai của mẹ tôi chỉ là những chiếc khuyên bằng vàng thường thôi, chứ không phải ngọc. Nó không đáng giá bằng một phần của đôi này. Giá trị của chúng là về tình cảm. Nhưng với tôi, chúng là vô giá. Chúng có ý nghĩa với tôi, và tôi muốn chúng trở về với tôi. Anh có hiểu như vậy không?

— Hoàn toàn hiểu! - chàng đáp lại, bằng giá, không hề nhìn lên.

Qua máy nội đàm, chàng gọi Mary vào.

— Thế nhưng, đôi bông tai của cô đã mất. Vì thế tôi không thể tìm lại cho cô. Tôi gửi cô những gì có giá trị tình cảm của tôi. Đôi bông tai này là của bà nội tôi.

Lòng Lauren quặn thắt, và sự phẫn uất làm giọng nói nàng lạc đi khi nàng làm ra vẻ dịu dàng:

— Tôi vẫn không nhận đôi bông tai này.

Chàng hất đầu ra hiệu về phía góc bàn giấy.

— Vậy thì cô hãy để nó lại đây.

Lauren đặt cái hộp xuống và trở về bàn giấy tạm của mình. Mary đi theo nàng một phút sau đó, đóng cửa văn phòng Nick lại và đi qua bàn giấy của Lauren. Với một nụ cười khả ái, bà ta chuyển các lời Nick mới nhắn:

— Trong vài ngày tới đây, thỉnh thoảng ngài Rossi gọi điện thoại tới cho Nick. Anh ấy muốn cô sẵn sàng dịch bất cứ lúc nào ngài Rossi gọi tới. Trong thời gian chờ đợi, tôi rất biết ơn cô, nếu cô giúp tôi một vài việc. Nếu còn giờ rảnh, cô có thể mang việc của Jim lên đây mà làm.

Suốt ba ngày tiếp đó, Lauren đã nhận thấy những khía cạnh khác của Nick mà nàng chỉ tưởng tượng ra mới thấy nó hiện hữu. Con người đàn ông hay chọc ghẹo, ôm nàng và hôn nàng, đã thay thế bằng một nhà kinh doanh đầy uy quyền, năng động, đối xử với nàng bằng sự lạnh lẽo, tách ra ngoài thủ tục thông thường, khiến nó đe dọa nàng. Khi nào Nick không trả lời điện thoại hay đi họp, thì thường ngồi đọc hay viết ở bàn giấy. Nick đến văn phòng trước Lauren, đến vào buổi sáng và còn ở lại cho tới tối khi nàng đã ra về. Hoạt động như một thư ký trợ lý, nàng cảm thấy đã làm phiền Nick cách nào đó. Nàng đã có cảm giác chàng chỉ cần đợi nàng phạm sai lầm là sẽ cho nàng thôi việc.

Vào ngày thứ tư, Lauren đã sai lầm khiến nàng hoảng sợ: nàng đã bỏ sót một đoạn của hợp đồng chi tiết mà Nick đã đọc cho nàng. Đến lúc chàng gọi nàng đến qua máy nội đàm, nàng biết thời gian nàng bị sai lầm đã đến, nên nàng bước vào văn phòng Nick với đôi chân run run và hai bàn tay toát mồ hôi. Thay vì phê bình nàng gay gắt, chàng lại chỉ ngay vào chỗ sai và hất những tờ hợp đồng vào người nàng và nói:

— Làm lại. Và lần này phải làm cho đúng.

Sau đó nàng được nghỉ xả hơi. Và Nick đã không đuổi nàng. Chàng thật sự không tìm thấy một lời tha thứ để bỏ nàng. Chàng cần có nàng bên cạnh để, dù thế nào cũng phải dịch cú điện thoại của Rossi.

Cũng trưa ngày hôm đó, một giọng nói hỗn hển đến với Lauren:

— Tôi là Vicky Stewart.

Lauren ngược lên và nhìn thấy một cô gái tóc nâu đẹp vô tả, đang đứng trước nàng.

— Tôi xuống phố và định ghé qua đây thăm Nick - Ông Sinclair - Nếu ông ấy rảnh để đi ăn trưa. Đừng thông báo có tôi đến mà phiền ông ấy. Tôi sẽ vào thẳng thôi.

Vài phút sau, Vicky và Nick sánh bước tiến ra, tới thang thang máy. Tay Nick vẫn thân mật đặt lên chiếc lưng thon của Vicky và cười toe toét với bất cứ điều gì mà cô nàng nói.

Lauren lão đảo đằng sau cái máy chữ của mình. Nàng ghét cái cách ông ọ của Vicky Stewart, nàng ghét tiếng cười hỗn hển của cô ta và ghét cái nhìn chiếm hữu mà cô nàng đã nhìn Nick. Sự thực nàng ghê tởm bất cứ cái gì của cô ta và biết rõ tại sao - Lauren không còn hy vọng gì vào tình yêu với Nick nữa.

Nàng đã thích mọi thứ ở chàng, từ cái hào quang uy lực và quyền thế tỏa ra quanh chàng, đến vẻ tự tin vững chắc trong những bước đi dài của chàng, đến cái cách chàng nhìn khi chàng trầm tư suy nghĩ. Nàng thích cái cách chàng mặc những quần áo đắt tiền, cách chàng xoay xoay cây bút máy bằng vàng trong tay khi chàng lắng nghe điện thoại. Nàng thấy đau đớn khi đã quyết định coi chàng là người đàn ông cường tráng nhất, năng động nhất trên đời, như là tiền định đã dành cho nàng. Và chàng đã dường như không bao giờ còn ở trong tâm tay của nàng nữa.

Mary Callahan vừa đứng lên để đi ăn trưa, vừa nói:

– Đừng có lo, cô bạn thân mến ạ. Trong quá khứ đã có nhiều Vicky Stewart trong đời của Nick rồi! Họ không kết với nhau lâu đâu.

Sự xác nhận của Mary càng làm Lauren cảm thấy chán hơn. Nàng nghĩ, chẳng những Mary đã biết những gì đã xảy ra giữa Nick và nàng trong quá khứ, mà còn biết chính xác lòng dạ của Lauren như thế nào.

Vì vậy, nàng đáp với nỗi tự hào pha lẫn tức giận:

– Tôi đâu thêm để ý gì đến những việc Nick làm!

– Thật vậy sao? - Mary mỉm cười đáp lại và bỏ đi ăn trưa.

Cho đến chiều, Nick vẫn chưa trở về. Lauren tức tối tự hỏi, không biết cả hai người đã lẫn vào cái giường ngủ nào - của Nick hay của Vicky.

Vào lúc nàng rời văn phòng, lòng nàng ngập tràn ghen tuông và tự ghê tởm mình, sao đã yêu một tên vô nguyên tắc và quá tự do như vậy, để phải điên cái đầu. Về nhà, nàng đi lang thang không mục đích quanh căn phòng khách thanh lịch của nàng.

Càng gần Nick, mỗi ngày nàng càng bị tổn thương thêm. Nàng phải rời bỏ Sinco - nàng không thể ở gần chàng nữa, không thể yêu chàng mà phải nhìn thấy chàng đi cặp với những người đàn bà khác. Nàng không muốn chàng nhìn nàng như nhìn một vật trang bị của văn phòng, mà sự hiện diện làm vướng mắt chàng, dù chàng bắt buộc phải gần vì cần thiết.

Lauren đã có một mong muốn bất ngờ và dữ dội, là từ biệt cả hai: Nick Sinclair và Philip Whitworth, soạn hành lý và trở về với cha nàng, bạn hữu nàng. Nhưng dĩ nhiên, nàng không làm như thế được. Cha nàng đang cần nàng...

Bỗng nhiên, nàng dừng bước. Trí óc nàng chợt loé lên một giải pháp nó đã từng xảy ra cho nàng trước đây. Có rất nhiều công ty lớn ở Detroit cần những thư ký giỏi và trả lương cao. Khi nàng đi mua các thứ làm bánh sinh nhật cho Jim đêm nay, nàng sẽ mua một tờ nhật báo. Nàng phải bắt đầu tìm kiếm một việc làm khác ngay.

Vào chính lúc đó, nàng gọi điện cho Jonathan Van Slyke, người đã dạy đàn cho nàng những năm qua, để bán cho ông ta cây đàn dương cầm quý giá của nàng. Ông ta đã rất thích cây đàn mỗi khi nhìn thấy nó.

Dù đau đớn, nàng vẫn thấy có triển vọng khi bán cây đàn. Lần đầu tiên trong tuần, nàng cảm thấy thanh thản. Nàng phải tìm một căn hộ rẻ tiền và rời khỏi chỗ này. Cho đến lúc đó, nàng sẽ cố hết sức làm việc ở Sinco - và nếu có nghe tên một ai mà Philip muốn thăm dò, thì nàng cũng quên ngay khi nghe. Philip sẽ phải đi mà làm lấy cái việc dơ bẩn ấy của ông ta. Nàng không thể làm thế và cũng không muốn phản bội Nick.

16. Judith Mcnaught – Chương 16

Chương 16

Lauren bước qua hành lang lát cẩm thạch vào sáng hôm sau, nàng thận trọng giữ cân bằng cái hộp đựng bánh sinh nhật của Jim và cái gói giấy đẹp đựng chiếc áo len màu xám trên tay nàng. Nàng cảm thấy thư thả, nhẹ lòng. Nàng mỉm cười với một ông lớn tuổi, mặc bộ plet màu nâu, dừng lại trong thang máy và nhường cho nàng bấm số lên tầng cao hơn.

Thang máy ngừng lại ở tầng ba mươi và cửa mở ra. Lauren chú ý ngay trên hành lang chạy ngang qua, có bảng ghi: “Phân bộ an ninh Công nghiệp Hoàn cầu”.

Người đàn ông nói:

– Xin lỗi. Đến tầng của tôi đây rồi.

Lauren tránh một bên, và ông ta bước qua nàng ra ngoài. Nàng nhìn thấy ông ta đi bộ dọc hành lang, đến văn phòng an ninh.

Nhiệm vụ của phân bộ an ninh là bảo vệ những phương tiện sản xuất của Công nghiệp Hoàn cầu, đặc biệt là những phương tiện ngoại hạng khắp trong nước, nơi những cuộc khảo sát đang tiến hành, hay nơi thực hiện các hợp đồng của nhà nước. Nhưng ở đây, tại tổng hành dinh của phân bộ an ninh, hầu như thực hiện công việc giấy tờ từ lãnh vực đó. Với chức vụ giám đốc an ninh ở Detroit, Jack Collon cảm thấy khá phiền muộn, nhưng sức khỏe sút kém, tuổi cao, ông ta bắt buộc phải từ bỏ lãnh vực đó để làm công việc văn phòng. Người phụ tá của ông ta là một kẻ quá nhiệt tình, mặt tròn, còn trẻ tuổi, tên là Rudy, đang ngồi gác chân lên bàn khi Jack bước vào.

— Có gì không? - người trẻ tuổi hỏi và vội vàng ngồi thẳng dậy.

— Hầu như không - Jack vừa trả lời, vừa lôi trong cặp đặt trên bàn một hồ sơ mang tựa đề: “Báo cáo điều tra an ninh / LAUREN E. DANNER/ nhân viên số 98753”

Jack đặc biệt không thích Rudy, nhưng phần công việc của ông trước khi nghỉ hưu phải huấn luyện lại cho hắn ta. Miễn cưỡng, ông giải thích:

— Tôi vừa mới nhận một báo cáo điều tra mà ta phải làm về một cô thư ký trong tòa cao ốc.

— Một cô thư ký? - Rudy tỏ vẻ thất vọng - Tôi không nghĩ là chúng ta phải phức tạp an ninh về các thư ký.

— Thông thường thì không. Nhưng trường hợp này cô ta được biệt phái vào làm dự án ưu tiên số một, tuyệt mật và máy điện toán đã tự động xếp loại cô ta, đòi hỏi phải làm phức tạp an ninh.

— Vấn đề ra sao rồi?

— Vấn đề là thế này: khi điều tra viên ở Missouri đến xác minh với người chủ của cô ấy, ông ta nói cô làm việc bán thời gian cho ông năm năm trong khi học đại học. Không phải làm toàn thời gian như Weatherby tại Sinco cho là thế.

— Như vậy, cô ta đã ghi dối trong đơn xin việc, phải không? - Rudy hỏi, trở nên quan tâm.

— Vâng, nhưng không phải về việc ấy. Cô ta không nói rằng cô làm việc ở đó toàn thời gian. Điều đáng nói là cô ta đã nói dối là chưa bao giờ học đại học. Điều tra viên đã đến xác minh tại đại học Missouri và được biết, cô ta chẳng những tốt nghiệp Đại học mà còn đậu bằng cao học.

— Tại sao cô ta phải nói là không học đại học, nếu cô ta đã có học?

— Đó là điều đã làm tôi bực mình. Nếu cô ta ghi là có học đại học, mà thực tế không, thì tôi có thể hiểu. Vì tôi cho rằng cô ta nghĩ là phải có bằng cấp đại học mới được tuyển dụng.

— Còn những điều nào khác làm phiền ông?

Jack nhìn vào bộ mặt trẻ trung và đôi mắt sống động của Rudy, ông nhún vai:

— Không còn điều gì nữa - Ông ta nói dối - Tôi chỉ muốn xác minh lại lý lịch của cô ta để được an tâm, thế thôi. Trong tuần này tôi phải vào bệnh viện để làm vài xét nghiệm, nhưng vào thứ hai, tôi sẽ bắt đầu công việc điều tra.

— Ông đi bệnh viện, sao không để tôi điều tra thay cho?

— Nếu bệnh viện giữ tôi lại để làm nhiều xét nghiệm hơn, thì tôi sẽ điện cho cậu, và bảo cho cậu biết cách xử lý.

— Hôm nay là sinh nhật của tôi! - Jim nói, khi Lauren bước vào văn phòng của ông ta - Thông thường thì mỗi cô thư ký mang vào một cái bánh mừng ông chủ của mình, nhưng tôi không đề nghị cô làm vậy, vì cô mới về đây nên không biết việc này - Jim nói tiếp với một chút buồn rầu.

Lauren mỉm cười. Cho đến lúc này, nàng đã không hiểu lời hứa của Philip Whitworth đã làm nàng nặng lòng biết bao nhiêu.Đột nhiên, sức nặng của công việc đó đã giảm bớt đi.

Nàng vui vẻ nói với Jim:

— Không những tôi biết thế, mà còn làm tặng ông một cái bánh. Tôi cũng có một món quà khác tặng ông nữa. Một món quà do chính tay tôi làm lấy.

Jim mở cái gói mà Lauren đưa cho ông, và khi thấy chiếc áo len màu xám bạc, ông ta vui mừng ra mặt. Ông cười toe toét, cầm lấy cái áo:

— Chắc cô không làm được cái áo này. Nhưng tôi rất vui vì cô đã mang lại.

Nàng nói lúng túng:

— Xin chúc mừng sinh nhật ông, và cảm ơn ông giúp đỡ tôi nhiều việc.

— Nói về nhiều việc gì nào? Mary bảo tôi rằng, Nick như một thùng thuốc nổ, sẵn sàng nổ tung ngay khi tia lửa chạm vào. Mary nói rằng, cô đã đối phó rất tuyệt vời. Cô đã chinh phục được Mary hoàn toàn.

Lauren đáp, mắt tối sầm lại khi nghĩ tới Nick:

— Tôi cũng thích Mary.

Jim đợi cho đến khi Lauren đã lên lầu, mới nhắc điện thoại gọi Mary:

— Mary, sáng nay bầu không khí trên đó thế nào?

Mary cười khúc khích:

— Sẵn sàng bùng nổ bất cứ lúc nào.

— Chiều nay Nick sẽ có mặt ở văn phòng không?

— Có. Sao?

— Bởi vì tôi muốn đốt một que diêm dưới đất hẩn và xem cái gì sẽ xảy ra.

Mary nói nhỏ, giọng sắc nhọn:

— Đừng làm thế, Jimmy.

— Người đẹp ơi, tôi sẽ gặp lại trước năm giờ chiều nay.

Khi Lauren đi ăn trưa về, đã thấy hai tá hoa hồng đỏ tuyệt đẹp, cắm trong bình trên bàn giấy của nàng. Nàng mở lấy tấm thiệp trong phong bì và đắm đắm nhìn vào khoảng trống đáng kinh ngạc. Trên đó chỉ ghi vắn vắn: “Cảm ơn, em yêu”, kèm theo một chữ ký tắt J.

Khi Lauren nhìn lên, Nick đã đứng ở bậc cửa, vai chàng gần như tựa vào khung cửa. Nhưng chẳng có gì bất ngờ về cái cầm cứng lại, hay nét nhìn như băng giá trong đôi mắt màu xám của chàng. Chàng hỏi cách chế nhạo:

— Của một người ái mộ bí mật à?

Đó là câu bình luận riêng tư mà chàng nói với nàng trong bốn ngày vừa qua.

Nàng rào đón:

— Chính xác hơn là không phải của một người ái mộ bí mật.

— Kẻ ấy là ai?

Lauren căng thẳng. Nick quá tức giận, đến nỗi nàng nghĩ rằng, khôn ngoan hơn cả là đừng nhắc đến tên Jim.

— Tôi hoàn toàn không rõ.

Chàng day nghiến:

— Cô mà hoàn toàn không rõ ư? Có bao nhiêu người đàn ông với tên tắt là J mà cô thường thấy họ. Có bao nhiêu người nghĩ rằng, cô xứng đáng hơn một trăm đôla tiền hoa hồng để tỏ lời cảm ơn cô?

— Một trăm đôla?

Lauren lặp lại, rồi kinh hãi vì bó hoa quá đắt tiền đến nỗi nàng chỉ còn đứng trơ mắt nhìn Nick đang mở phong bì, đọc tẩm thiếp.

Chàng chế nhạo:

— Cô phải được hưởng nhiều hơn thế nữa.

Trong lòng, Lauren đã chùn bước, nhưng nàng vẫn hất cằm lên thách thức:

— Bây giờ tôi đã có những ông thầy tốt hơn rồi.

Với một cái nhìn lạnh giá quét từ đầu xuống chân nàng. Nick khệnh khạng bước trở về văn phòng chàng.

Suốt ngày hôm đó, chàng chẳng hỏi han gì nàng.

Vào lúc năm giờ kém năm, Jim vào văn phòng Mary, mặc chiếc áo len màu xám và bưng bốn miếng bánh trên hai cái đĩa. Ông để hai đĩa xuống bàn giấy bỏ trống của Mary, và nhìn vào lối cửa văn phòng Nick. Ông hỏi:

— Mary đâu rồi?

Lauren đáp:

— Mary đi ra ngoài đã gần một tiếng đồng hồ rồi. Bà ấy bảo nói với ông là cái vòi dập tắt lửa nằm ở sau thang máy. Bà ấy nói thế, tôi chẳng biết bà muốn nói gì. Ông ngồi chơi, tôi sẽ trở lại ngay. Tôi phải mang những bức thư này vào cho Nick.

Khi nàng đứng dậy và đi quanh bàn giấy, mắt nhìn vào những văn thư trong tay nàng, thì một việc bất ngờ đã xảy ra làm nàng sững sốt trên người lại. Jim đã kéo nàng vào vòng tay của ông ta và nói:

— Anh nhớ em quá, em yêu!

Nói xong, ông ta đột ngột buông nàng ra, khiến nàng lảo đảo lui lại mấy bước.

Ông ta nói lớn:

— Nick! Hãy nhìn cái áo len mà Lauren đã tặng tôi nhân ngày sinh nhật. Cô ấy đã tự làm lấy, và tôi mang cho anh một miếng bánh sinh nhật của tôi - cũng do chính tay cô ấy làm.

Dường như thấy rõ sự phản đối hiện ra như sấm sét trên gương mặt của Nick, nên Jim cười giả lả, nói thêm:

— Tôi phải trở xuống dưới ấy đây.

Quay qua Lauren, ông ta nói:

— Anh sẽ gặp lại em trong chốc lát nữa, nhé, em yêu!

Rồi ông bước ra ngoài.

Trong trạng thái bị sốc, Lauren nhìn trừng trừng vào Jim khi ông đối xử với nàng. Lauren vẫn còn dõi mắt nhìn theo Jim khi Nick đi quanh đương đầu với nàng:

— Cô đã báo thù một cách nhỏ nhen. Cô đã cho hắn chiếc áo len của tôi! Hắn đã cướp mất những thứ gì thuộc về của tôi nữa hả?

— Những gì nữa hả? - Lauren lặp lại, nàng cao giọng hỏi: - Anh nói cái gì thế?

Hai bàn tay chàng xiết lại:

— Cái thân hình ngon lành của em, em yêu ạ. Đó là cái mà anh muốn nói.

Ban đầu nàng sững sốt, rồi nàng chợt hiểu ra và nổi giận như điên:

— Anh dám gọi tôi là em yêu hả? Hỡi tên đạo đức giả?

Rồi nàng hét lên:

— Bởi vì anh đã quen biết tôi, bởi vì anh đã từng nói với tôi rằng, chẳng có gì là lộn xộn ột người đàn bà thỏa mãn khao khát dục tình với bất cứ người đàn ông nào mà cô ta thích. Còn bây giờ - nàng như ghen thối, nói từng chữ cho thỏa mãn mỗi uất hận trong lòng - Còn bây giờ, khi anh nghĩ rằng tôi đã làm thế thì anh gọi tôi là con dơ dáy. Còn anh - anh là thằng điếm - là đầu thủ của nước Mỹ đi tranh chức vô địch thể vận hội về giường ngủ!

Nick để cho nàng nói ra hết những điều dường như đã đốt cháy cõi lòng chàng. Chàng cố dần lòng, nói nhỏ:

— Ra khỏi đây ngay, Lauren!

Khi nàng đã đi rồi, chàng bước tới quầy rượu, rót một ly rượu mạnh, trong khi cơn giận dữ và nỗi đau cầu xé chàng như hàng trăm con rắn độc.

Lauren đã có tình nhân. Lauren có lẽ đã có rất nhiều tình nhân.

Sự tiếc nuối bắn vào thân chàng như nước cường toan. Nàng không còn là một cô gái khờ khạo, đôi mắt lấp lánh như sao, nghĩ rằng mọi người phải yêu nhau đã rồi mới chịu làm tình. Rằng cái thân hình xinh đẹp ấy của nàng đã từng được nhiều người đàn ông khác làm cho nổ bung ra. Trí óc chàng liền nổi lên cơn giãy vò với hình ảnh Lauren trần truồng nằm trong vòng tay của Jim.

Chàng nốc cạn cốc rượu, và tự mình rót cốc khác để cố xoa sạch nỗi đau khi nghĩ đến những hình ảnh ấy. Mang cốc rượu lại ghé bàn, chàng ngồi thịch xuống và gác chân lên bàn. Chất rượu mạnh dần dà có tác dụng kỳ diệu, và cơn điên đại dịu dần. Thay vào đó, chẳng còn gì nữa, ngoài một nỗi trống vắng đau đớn.

Sáng hôm sau, Lauren hỏi Jim:

— Ông làm như thế để đạt được cái gì?

Ông ta cười lớn:

— Hãy gọi cái đó là một cơn xung đột không tránh được.

Nàng thốt ra lời:

— Còn tôi thì gọi cái đó là cơn điên cuồng! Ông không thể tưởng tượng được hấn ta tức giận đến độ nào đâu. Hấn gọi tôi bằng đủ thứ tên. Tôi... tôi nghĩ rằng hấn điên!

Jim xác nhận với vẻ thỏa mãn:

— Hấn điên. Đúng, hấn điên vì cô. Mary cũng nghĩ vậy.

Lauren tròn xoe mắt:

— Các ông đều điên cả. Tôi phải lên đây làm việc với hấn. Tôi sẽ phải làm thế nào đây?

Jim cười khúc khích, rồi ông ta khuyên:

— Phải rất,... rất cẩn thận.

Trong vòng một giờ, Lauren hiểu chính xác cái điều mà Jim muốn nói và suốt những ngày sau đó, nàng bắt đầu có cảm giác như đang đi trên một sợi dây làm xiếc. Nick bắt đầu thực hiện bước đi quý quái đến với mọi người, từ những giới chức cao cấp cho đến các cậu văn thư, đòi hỏi sự trung thành của họ đối với chàng, và cố gắng tránh xỉ vả họ, do tâm tính của chàng thay đổi.

Nếu chàng bằng lòng với sự cố gắng của ai, chàng chỉ lịch sự lạnh lùng. Nếu chàng không thỏa mãn - và chàng thường như thế - chàng ném vào những người phạm lỗi một tia nhìn lạnh lùng như hủy diệt, làm Lauren lạnh cả người. Với tính dân chủ đầy thiên vị, chàng rải sự khó chịu của mình từ tổng đài viên điện thoại, đến những vị phó tổng giám đốc, tung vào họ một sự chế nhạo đầy châm chích, làm những người có chức vị toát mồ hôi, còn các tổng đài viên điện thoại thì bật khóc. Các giới chức cao cấp lặng lẽ vào văn phòng chàng, rồi lên ra vài phút sau và trao đổi những cái nhìn cảnh cáo với những người đến kế tiếp, tới lượt họ cũng vội vàng chạy ra, chụp các quyển sổ cái và các bảng trả lời của máy điện toán che trước ngực. Vào ngày thứ tư của tuần lễ tiếp theo, bầu không khí của tầng lầu thứ tám mươi đã trở nên xấu hơn, và sự hỗn loạn lan nhanh từ bộ phận này đến bộ phận khác, từ tầng lầu này đến tầng lầu khác. Không ai cười trong thang máy, không ai còn tán gẫu bên cạnh máy sao chụp nữa. Chỉ có Mary Callahan ngự trị trên đỉnh

cao sang của sự căng thẳng. Quả thực, dường như Lauren cảm thấy nàng trưởng thành nhiều hơn trong những ngày giờ qua. Nhưng Mary đã thoát khỏi sự châm chích của miệng lưỡi Nick, còn Lauren thì không.

Đối với Mary, Nick luôn luôn lịch sự, và đối với Vicky Stewart, người gọi điện thoại cho Nick ít nhất ba lần mỗi ngày, là chàng vẫn còn cố giữ vẻ duyên dáng. Dù bận rộn đến đâu, hay dù đang làm bất cứ việc gì, chàng vẫn có thì giờ dành cho Vicky. Và bất cứ khi nào cô ta gọi, chàng đều nhắc máy lên và dựa lưng vào ghế nói chuyện. Từ bàn làm việc của mình, Lauren có thể nghe tiếng nói đầy quyến rũ, nó rung động sâu xa khi chàng nói chuyện với người đàn bà khác, làm cho trái tim của Lauren bồi hồi đập mạnh mỗi lần.

Nick đã có lịch đi Chicago ngày thứ tư, và Lauren hân hoan mong chàng ra đi sớm. Sau nhiều ngày căng thẳng, nàng bị xem như là kẻ nổi loạn với chàng. Nay nàng cảm thấy bình tĩnh trở lại, và trở về với bản tính tự chủ của mình. Nàng ưa nước mắt chẳng vì điều gì ngoài thiện chí của mình.

Vào lúc bốn giờ, tức hai giờ trước khi Nick ra đi, Nick gọi Lauren vào phòng họp, giúp Mary ghi chép. Đó là buổi họp của ban tham mưu tài chính. Cuộc họp rất tẻ nhạt, và Lauren chăm chú hết sức vào quyển ghi tốc ký, bút nàng lướt như bay qua các trang khi giọng Nick quất vào cuộc họp như những làn roi chết người:

— Anderson! Nếu ông còn dồn hết sự chú ý để nhìn vào bộ ngực của cô Lauren Danner, thì tất cả chúng tôi sẽ chấm dứt phiên họp này.

Lauren thẹn đỏ cả người, hai má ửng hồng, nhưng ông già Anderson thì đỏ mặt tía tai, có nguy cơ bị nhồi máu cơ tim.

Ngay khi người ủy viên tham mưu cuối cùng rời khỏi phòng họp, Lauren lờ đi cái nhìn cảnh cáo của Mary, và tức giận quay về Nick - nàng rít lên:

— Tôi mong rằng anh đã thỏa mãn, anh không những hạ nhục tôi mà còn làm cho ông già đáng thương ấy suýt đứng tim. Anh còn muốn làm gì hơn nữa, hả?

— Đuổi việc người đàn bà đầu tiên nào mở miệng - Nick trả đũa lạnh lùng. Chàng bước qua nàng và đi nhanh ra khỏi phòng họp.

Sự quá quất đã vượt qua mọi lý lẽ, Lauren bắt đầu đuổi theo Nick, nhưng Mary chặn nàng lại:

— Đừng cãi lý với anh ấy.

Bà ta nhìn theo Nick và mỉm cười sung sướng với Lauren. Bà ta trông như đang chứng kiến một phép lạ.

— Nick sẽ đuổi cô ngay theo tính khí lúc này, và rồi suốt đời anh ấy sẽ hối tiếc về việc đó.

Khi Lauren ngần ngại, Mary nói thêm cách khả ái:

— Tối tối thứ sáu, Nick mới từ Chicago trở về. Chúng ta có được hai ngày để xả hơi. Ngày mai chúng ta có nhiều thì giờ rỗi rảnh để ăn trưa bên ngoài - có thể là tại tiệm Tony. Chúng ta đã biết tiệm đó.

Không có nguồn sinh lực như điện năng của Nick, dãy nhà ban điều hành dường như trống vắng vào sáng hôm sau. Lauren tự bảo, đây là phút bình yên hạnh phúc, và nàng thích như thế, nhưng nàng thực sự không đạt được.

Đúng trưa, nàng và Mary lái xe đến tiệm Tony, nơi Lauren đã gọi điện giữ một bàn. Người bồi trưởng mặc bộ đồng phục màu đen, đứng ngay cửa phòng ăn, nhưng Tony đã thấy họ và vội vã bước ra. Lauren ngạc nhiên dừng bước, thụt lui khi thấy Tony vồ lấy Mary, nhắc bổng chị ta lên làm cho đôi giày đẹp của chị suýt tuột khỏi chân.

Ông ta nói:

— Hồi chị làm cho cha và ông nội của Nick trong gara đằng sau chỗ của chúng tôi đây, tôi rất thích, vì thường được nhìn thấy chị và Nick - Rồi quay qua Lauren, ông ta tươi cười tiếp - Sao cô bé Laurie, bây giờ cô đã biết Nick và Mary, và biết cả tôi nữa. Cô đã trở nên một thành viên của đại gia đình rồi đấy!

Đoạn ông chỉ bàn cho họ. Xong, ông ta cười lớn, nói với Lauren:

— Ricôco sẽ chăm sóc cô. Ricôco nghĩ rằng, cô rất đẹp. Nó thẹn đỏ mặt mỗi khi nghe nhắc đến tên cô.

Ricôco cầm lấy phiếu đặt món ăn của hai người và thẹn đỏ mặt khi đặt trước Lauren một ly rượu. Mắt Mary long lanh, nhưng khi Ricôco đi rồi, Mary nhìn thẳng vào Lauren và nói không cần rào đón:

— Cô có muốn nghe chuyện về Nick không?

Lauren như nghẹn lại trên ly rượu:

— Xin đừng làm hỏng một bữa ăn trưa ngon lành. Tôi đã biết quá đủ về anh ấy rồi.

Mary kiên trì lịch sự:

— Chẳng hạn như về cái gì?

— Tôi đã biết anh ấy là một người ích kỷ, cao ngạo, xấu tính, và là một tên bạo chúa độc tài!

— Vậy mà cô vẫn yêu anh ấy!

Đó không phải là một câu hỏi, mà một lời xác nhận.

Lauren đáp giận dữ:

— Vâng!

Mary đã thật sự dần lòng, để khỏi đùa cợt với câu trả lời của Lauren.

— Tôi cũng nghĩ là Nick yêu cô. Tôi chắc cô đã biết.

Cố gắng gạt bỏ mọi hy vọng phiền muộn nó làm cho trái tim nàng ửng sáng, Lauren ngẩng mặt lên nhìn các cửa sổ gần kính đổi màu gần bàn của họ và hỏi:

— Cái gì làm bà nghĩ thế?

— Lúc bắt đầu, Nick không xử sự với cô theo cách mà anh ấy đã làm với những người đàn bà khác trong đời của anh.

Lauren nói một cách cay đắng:

— Tôi đã biết thế. Tôi đã biết Nick rất dễ thương với những người đàn bà khác.

Mary xác nhận:

— Đúng. Nick luôn luôn đối xử với những người đàn bà của anh ta bằng thái độ khoan dung, cười cợt... hững hờ, độ lượng. Khi cuộc tình còn tiếp diễn, anh quan tâm và duyên dáng. Khi người đàn bà quấy rầy, anh ta vẫn lịch sự mà cương quyết đẩy cô ta ra khỏi đời sống của mình. Từ xưa đến giờ, tôi chưa thấy một người đàn bà nào động đến mối xúc cảm sâu xa hơn trong tâm hồn của Nick ngoài sự âu yếm và lạc thú. Tôi từng nhìn thấy những người đàn bà cố gắng tìm những cách đầy sáng tạo, để làm cho Nick ghen tuông, nhưng anh chỉ xem điều đó là một trò giải trí không hơn không kém.

Lauren ửng hồng hai má khi được xếp cùng hạng với những người đàn bà mà Nick đã đưa vào giường ngủ. Nàng muốn cải chính, nhưng nàng nghĩ thật là vô ích, nếu từ chối điều ấy.

Mary bình thản nói tiếp:

— Cô đã thật sự làm cho Nick giận dữ. Nick tức tối với cô và với chính mình. Nick chưa đẩy cô ra khỏi cuộc đời mình được; Nick cũng chưa trả cô xuống dưới nhà. Cô không thấy rằng anh ta không muốn để cô làm việc với Jim và đơn giản chỉ muốn cô phải lên lầu để sẵn sàng dịch cú điện thoại của Rossi, nếu có, sao?

Lauren đáp nặng nề:

— Tôi nghĩ rằng Nick giữ tôi lại trên ấy để trả thù.

— Tôi cũng nghĩ thế. Có lẽ anh ấy muốn cô đáp trả những gì mà cô đã làm cho anh phải chịu đựng. Hay có thể anh ta đang cố tìm ra lỗi lầm của cô để không còn phải chịu đựng cô nhiều hơn nữa. Tôi không biết. Nick là một con người phức tạp. Jim, Ericka và tôi đã rất gần gũi Nick, nhưng anh ấy vẫn giữ khoảng cách với chúng tôi. Có một phần trong bản thân anh không muốn chia sẻ với ai, kể cả chúng tôi. Sao cô có vẻ khác lạ thế kia?

Mary ngừng nói để hỏi Lauren.

Lauren thở dài:

— Nếu bà là bà mối, và tôi tin là thế, thì bà đã chọn sai đối tượng rồi! Bà nên nói chuyện ấy với Ericka, chứ không phải tôi.

— Đừng có nói đại!

— Bà không đọc bài báo về buổi tiệc ở Harbor Springs cách đây vài tuần sao?

Lauren bối rối không nhìn vào mặt Mary nữa khi nói thêm:

— Tôi đã ở Harbor Springs với Nick, và anh ấy đã đuổi tôi về nhà vì Ericka sắp tới. Anh ta gọi cô ấy là “người bạn làm ăn quen biết”

Mary với tay qua bàn, nắm chặt tay Lauren và nói:

— Đúng, cô ấy là bạn làm ăn quen biết của anh ấy. Cả hai người là bạn thân và là mối làm ăn với nhau. Chỉ có thế thôi. Nick ở trong hội đồng quản trị của tổng công ty cha cô ấy, và cha cô ở trong hội đồng quản trị của Công nghiệp Hoàn cầu. Ericka đã mua ngôi biệt trang ngoài vịnh của Nick. Cô ấy thường thích chỗ đó và có lẽ cô đến đó để tiện bàn chuyện làm ăn.

Trái tim của Lauren lại như bay cao lên với niềm tin và hạnh phúc bất ngờ, dù tâm trí báo cho nàng biết tình trạng giữa nàng và Nick vẫn còn rất ít hy vọng. Ít nhất, Nick cũng đã mang nàng vào giường ngủ của cô bạn gái, chính ngay trong nhà của nàng bạn gái ấy! Nàng chờ Ricôco dọn thêm thức ăn xong mới hỏi tiếp:

— Bà quen biết Nick bao lâu rồi?

Mary đáp:

— Từ lâu lắm rồi. Lúc đầu, tôi đã làm kế toán cho cha và ông nội của Nick lúc tôi mới hai mươi bốn tuổi. Lúc ấy Nick mới lên bốn. Sáu tháng sau, cha Nick qua đời.

— Hồi còn bé, Nick thích gì? - Lauren hăm hở muốn biết mọi chuyện về người đàn ông đầy quyền uy, bí hiểm, đã chiếm được trái tim nàng mà dường như không muốn sở hữu nó.

Mary mỉm cười nhớ lại:

— Hồi ấy chúng tôi gọi Nick là Nicky. Đó là một cậu bé tóc đen, dễ thương nhất mà cô chưa từng thấy - tự hào như người cha, và đôi khi bướng bỉnh kinh khủng. Nick rất khoẻ mạnh, vui vẻ, thông minh - đúng như một cậu bé mà người mẹ nào cũng tự hào muốn có...

Gương mặt của Mary chợt gợn buồn, bà nói thêm:

— ...trừ mẹ của Nick.

— Mẹ của Nick thì sao?

Lauren nhớ lại Nick đã miễn cưỡng như thế nào khi nói về mẹ mình ở Harbor Springs.

— Nick không nói nhiều về người mẹ.

— Tôi rất ngạc nhiên, cuối cùng Nick đã nói về mẹ mình.

Nét nhìn của Mary như lạc đi khi bà nhớ lại quá khứ:

— Bà ta là một phụ nữ đẹp tuyệt trần, vừa giàu, lại vừa hư hỏng vì được quá nuông chiều và khó tính. Bà ta như vật trang trí trên cây Noel - chỉ đẹp khi nhìn nhưng dễ vỡ và trống rỗng bên trong. Nick ngưỡng mộ bà ta bất chấp khuyết điểm của mẹ.

Ngay sau khi cha Nick mất, bà bỏ đi, để Nick lại cho ông bà nội nuôi. Nhiều tháng sau khi bà đã bỏ nhà ra đi, Nick vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ chờ bà trở về. Nick biết cha đã chết, không còn trở về với mình nữa, nhưng không chịu tin rằng mẹ mình lại không về với mình. Nick không bao giờ hỏi mẹ mà chỉ chờ mẹ mà

thời. Tôi đã nghĩ rằng ông bà nội Nick đã không để bà trở lại, và thành thật, tôi đã trách họ về chuyện đó - quả là bất công khi sự thật ngược lại.

Và rồi vào một ngày trước lễ Noel khoảng hai tháng, Nick không còn đợi bên cửa sổ nữa, và trở nên hoạt động như chong chóng. Lúc đó cha của Nick đã mất hơn năm, còn mẹ Nick đã tái giá và có một đứa con trai mới, dù trong chúng tôi không một ai biết về đứa bé. Dù sao, Nick đã rất quyết tâm. Nó làm tất cả mọi việc vặt mà nó nghĩ là kiếm được năm xu. Nó để dành tất cả số tiền đó, và trước ngày lễ Noel khoảng hai tuần, nó nói với tôi dẫn đi mua “một món quà thật đặc biệt”. Tôi nghĩ là nó đi tìm mua quà cho bà nội, vì nó dẫn tôi đi qua cả chục cửa hiệu để tìm món gì đó “thích hợp nhất ột phu nhân”.

Mãi đến chiều tôi mới khám phá ra là nó muốn mua quà giáng sinh ẹ nó.

Trong một gian hàng bách hóa rất lớn, Nick đã tìm ra được món quà rất đặc biệt đó - một cái hộp đựng thuốc viên trắng men, khá đắt tiền. Nick đã ngây ngất nhìn ngắm cái hộp và niềm say mê của nó như lây sang tôi. Trong vòng năm phút, Nick đã thuyết phục cô bán hàng gói món quà lại và bảo tôi dẫn nó đến nhà mẹ để có thể tặng mẹ món quà.

Mary chăm chú nhìn Lauren, mắt rưng rưng ngấn lệ:

— Nick đã cố ý mua chuộc mẹ nó, ý nghĩ đó đã ăn sâu vào tâm trí nó, chỉ có tôi là không hiểu - Mary nuốt tiếng thổn thức và tiếp tục: Nick và tôi đi xe buýt tới Grosse Point. Nick rất nôn nóng nên khó ngồi yên chỗ. Nó bắt tôi xem lại tóc tai và áo quần nó đã dùng hoàng chưa. Nó cứ hỏi đi hỏi lại: “Cháu có dùng hoàng không?”

Chúng tôi tìm ra nhà ngay - một ngôi nhà đồ sộ được trang hoàng đẹp đẽ cho ngày lễ Giáng sinh. Tôi bấm chuông cửa, và Nick cầm lấy tay tôi. Tôi nhìn xuống nó và chưa bao giờ thấy một đứa bé bạo dạn như thế. Nó nói:

— Mary, cô có cho rằng cháu đã dùng hoàng để gặp mẹ chưa?

Mary quay mặt ra cửa sổ tiệm ăn, và giọng nói nghẹn ngào xúc động:

— Nó trông rất nhạy cảm và là một cậu bé vô cùng xinh đẹp. Tôi thành thật tin rằng mẹ nó thấy nó chắc bà ta phải hiểu là nó cần bà và muốn bà phải thỉnh thoảng tới thăm nó. Một nữ gia nhân dẫn chúng tôi vào. Nick và tôi được đưa vào một phòng khách rộng rãi, có cây Noel rất lớn, giống như cây trang hoàng ở gian hàng bách hóa. Nhưng Nick không để ý cái đó. Những gì mà cậu ta nhìn thấy là chiếc xe đạp nhỏ màu đỏ, sáng choang, có dính một cái nơ lớn, để cạnh cây thông. Mặt Nick chợt sáng lên, nó nói: “Cháu nghĩ rằng mẹ cháu không quên cháu. Mẹ cháu đang chờ cháu đến thăm” Nó bước tới sờ vào chiếc xe đạp, nhưng bà giúp việc đang dọn phòng liền chụp lấy nó kéo lại. Bà ta nói, chiếc xe đạp dành cho em bé. Nick giật tay ra khỏi chiếc xe, như chạm phải lửa.

Cuối cùng bà mẹ cũng từ trên lầu bước xuống. Lời đầu tiên bà nói với đứa con trai là:

— Con muốn gì hả Nicholas?

Nick đưa ẹ món quà và giải thích rằng chính tay nó đã lựa cho bà. Khi bà đặt món quà dưới cây giáng sinh, thì Nick nài nỉ mẹ mở ra ngay.

Mary phải lau nước mắt khi nói xong.

Mẹ Nick mở cái gói, nhìn vào chiếc hộp đựng thuốc viên xinh đẹp, và nói:

— Mẹ có dùng thuốc viên đâu, Nicholas - Con biết thế mà!

Rồi bà ta đưa cho bà giúp việc đang dọn phòng.

— Thế nhưng, bà Edwards dùng thuốc viên. Mẹ tin rằng bà ta sẽ thích nó.

Nick nhìn món quà của nó được bà giúp việc đút vào túi. Rồi nó nói rất lễ phép:

— Xin chúc bà Edwards một lễ Giáng sinh vui vẻ.

Rồi Nick nhìn mẹ và nói:

— Con xin phép mẹ. Con và cô Mary phải về ngay bây giờ.

Nick không nói gì nữa cho đến khi chúng tôi về đến trạm xe buýt. Tôi phải cố gắng để khỏi khóc suốt đoạn đường, nhưng nét mặt Nick thì... vô cảm. Đến trạm xe buýt, Nick quay sang tôi và rút tay ra khỏi tay tôi. Rồi nó nói rất nghiêm trang:

— Cháu không cần mẹ cháu nữa, cô Mary ạ. Bây giờ cháu đã lớn, cháu không cần ai nữa cả.

Giọng Mary run run:

— Đó là lần cuối cùng Nick đã để cho tôi cầm tay.

Sau một lúc im lặng xót xa, Mary lại nói:

— Từ ngày đó về sau, theo tôi biết rõ, thì Nick không bao giờ mua quà cho bất cứ người đàn bà nào khác, trừ bà nội và tôi. Theo những gì mà Ericka nghe từ các bạn gái của Nick, thì anh ấy rất hào phóng với họ về tiền bạc, nhưng không bao giờ tặng họ quà, dù bất cứ dịp nào. Anh chỉ tặng tiền và bảo họ tìm mua gì tùy thích: nữ trang hay áo lông thú, hay bất cứ gì khác. Nhưng Nick không bao giờ tự mình mua quà.

Lauren nhớ lại đôi bông tai rất đẹp mà Nick đã đưa cho nàng, và cái cách mà nàng đã báo cho chàng biết là nàng không thích nó. Tim nàng thắt lại.

— Tại sao mẹ của Nick muốn quên anh, xem anh như không hiện hữu?

— Tôi chỉ có thể đoán thôi. Bà ta là con một nhà giàu có nhất ở Grosse Point. Bà ta được ca ngợi là người đẹp, bà hoàng của các buổi dạ vũ trình diễn các cô gái thượng lưu mới vào đời. Đối với những người như thế, thì dòng máu được đánh giá là quan trọng. Họ có tiền của và địa vị xã hội dựa trên uy thế của mối liên hệ gia đình. Khi bà ta lấy cha của Nick, bà phải ở trước một đẳng cấp xã hội thấp hơn đẳng cấp thực sự của bà. Ngày nay, mọi sự đã đổi thay. Đồng tiền có giá trị thực sự của nó. Bây giờ Nick đã bước vào giai cấp xã hội của bà, hoàn toàn làm loá mắt bà và chồng bà. Dĩ nhiên, bây giờ Nick nổi tiếng là một con người hào hoa và cực kỳ giàu có.

Trước đây, trong những ngày đầu tiên ấy, Nick đã là nhân chứng sống động, nhắc nhở sự tuột cấp xã hội của người mẹ. Bà ta không muốn Nick lui tới, người chồng sau của bà ta cũng thế. Cô phải biết tâm tính người đàn bà để thấy trái tim lạnh lùng và ích kỷ của người đàn bà ấy. Chỉ một người có ý nghĩa với bà ta hơn cả chính bản thân bà - đó là người em trai khác cha của Nick. Bà ta hết lòng vì đứa bé này.

— Tôi nghiệp cho Nick phải nhìn thấy bà ta.

— Tôi không nghĩ thế. Ngày mà bà ta cho người làm của bà món quà của Nick, ngày ấy tình yêu thương của Nick dành cho bà cũng đã chết theo. Nick đã tự mình giết chết nó, thậm trọng và hoàn toàn dứt khoát. Lúc ấy Nick mới lên năm, nhưng đã có sức mạnh và quyết tâm, khiến Nick làm được chuyện ấy.

Lauren bỗng cảm thấy muốn giết chết tức khắc người mẹ của Nick và tìm Nick để phủ lên chàng tình yêu thương đích thực của nàng, dù chàng có muốn nhận hay không.

Ngay lúc đó, Tony hiện ra bên bàn của họ và đưa cho Mary một mảnh giấy có ghi tên người nào đó.

— Chị phải điện thoại cho người này. Ông ấy nói, ông cần một số giấy tờ cất trong văn phòng của chị.

Mary nhìn mảnh giấy và nói:

— Tôi nghĩ là tôi phải về văn phòng ngay bây giờ. Lauren, cô hãy ở lại và tiếp tục bữa ăn trưa nhé.

Tony nhúm mày như trách móc hai người:

— Tại sao không ai ăn món Pasta cả thế? Không ngon sao?

Mary đặt khăn ăn lên bàn, với lấy ví tiền và nói:

— Không phải vậy đâu, Tony. Tôi vừa nói với Lauren về Carol Whitworth, vì thế chúng tôi ăn không ngon.

Cái tên Carol Whitworth vang lên trong tai của Lauren và nện thình thịch trong đầu óc nàng. Một tiếng thét lặng lẽ của sự từ chối từ từ dâng lên trong cổ họng nàng, làm nàng nghẹt thở khi nàng cố mở miệng.

— Laurie? - Tony lo lắng bám lên vai Lauren, trong khi nàng miên man suy nghĩ về những gì Mary vừa nói, một cách kinh hoàng và tê liệt.

Nàng lấp bắp:

— Ai? Mary đã nhắc tới ai?

— Mẹ của Nick - Carol Whitworth.

Lauren giương cặp mắt xanh kinh hoàng nhìn Tony:

— Trời ơi! - nàng thì thào lạc giọng: không thể!

Lauren lái xe trở về tòa cao ốc. Con sóc đã dịu dần, chỉ còn để lại một sự giá buốt. Nàng bước vào hành lang lát cẩm thạch, và tới bàn tiếp tân để yêu cầu dùng điện thoại.

— Mary?

Lauren hỏi, khi nghe tiếng đàn bà trả lời.

— Tôi cảm thấy không được khỏe. Tôi về nhà - nàng nói.

Đêm ấy, nàng choàng chiếc áo dài, ngồi nhìn trừng trừng vào chiếc lò sưởi trống vắng trong căn hộ của nàng. Nàng kéo cái khăn len nàng móc năm trước cho kín hai vai để khỏi lạnh, nhưng nàng vẫn còn tê buốt bên trong. Cứ mỗi khi nghĩ lại lần đến thăm nhà Whitworth, thì nàng lại rùng mình. Carol Whitworth ngồi chễm chệ trong một căn phòng thân mật, ấm cúng, nơi đó tụ tập cả ba người đang âm mưu chống lại đứa con riêng của bà. Đứa con xinh đẹp, tài ba của bà. Trời ơi, sao bà có thể làm vậy với con trai của mình?

Lauren lại rùng mình với sự tức giận bất lực, và bấu vào cái khăn len với những ngón tay mà nàng tưởng như cào cấu và xé nát cái khuôn mặt quý phái của bà Carol Whitworth - cái khuôn mặt phù phiếm, lảng l้าย, kiêu kỳ, khả ái. Nếu có một sự do thám nào được thực hiện, thì Lauren chắc là do Philip làm, chứ không phải Nick. Nhưng nếu Nick thực sự trả tiền cho ai đó để mua tin tức các vụ biến giá đầu thầu của công ty Whitworth, thì Lauren cũng kết án Nick. Lúc này đây, nếu nàng có quyền lực, nàng sẽ làm cho công ty Whitworth sụp đổ tan tành.

Có lẽ Nick yêu nàng, Mary đã nghĩ như thế. Nhưng Lauren sẽ không bao giờ biết. Lúc nào Nick khám phá ra Lauren có liên hệ với gia đình Whitworth, thì chàng sẽ giết chết mọi tình cảm mà chàng đã có về nàng, một cách chính xác như chàng đã giết chết những tình cảm của chàng đối với mẹ chàng. Chàng đã muốn biết tại sao nàng nộp đơn xin việc ở Sinco, và chàng đã không bao giờ tin rằng có chuyện tình cờ, dù nàng đã nói dối chàng.

Lauren ném một cái nhìn cay đắng quanh cái tổ ấm êm ái nơi nàng đang nương náu. Nàng cũng đã sống như cô tình nhân được sủng ái của Philip Whitworth. Nhưng không lâu nữa đâu. Nàng sắp trở về nhà. Nếu phải trở về nhà, nàng sẽ kiếm hai việc làm và dạy dương cầm thêm để tăng thu nhập. Nhưng nàng không thể ở lại Detroit. Nàng như muốn điên lên khi đi đâu cũng thấy hình bóng Nick và tự hỏi có bao giờ chàng nghĩ tới nàng không.

Sáng hôm sau, Jim hỏi Lauren:

— Cô cảm thấy khá hơn chứ?

Rồi ông khô khan nói thêm:

— Mary bảo rằng, bà ấy nói chuyện về Carol Whitworth với cô, và điều đó làm cho cô phát bệnh.

Mặt Lauren còn xanh, nhưng nàng vẫn bình tĩnh đóng cửa văn phòng của Jim và đưa cho ông ta tờ giấy nàng vừa đánh máy xong.

Jim nói:

— Cô xin nghỉ việc vì lý do cá nhân. Mẹ kiếp, sao lại thế được? Lý do cá nhân nào?

— Philip Whitworth có bà con xa với tôi. Tôi không biết, cho đến hôm qua mới biết Carol Whitworth là mẹ của Nick.

Jim bàng hoàng, thả người ngồi thịch xuống ghế. Ông nhìn trân trân vào nàng, tức giận nói:

— Sao cô nói điều này với tôi? ?

— Bởi vì ông đã hỏi tôi, tại sao tôi xin nghỉ việc.

Ông ta yên lòng nhìn nàng. Lòng ông đã dịu lại:

— Như vậy là cô có bà con với người chồng thứ hai của mẹ Nick. Sao lại vậy được?

Lauren không muốn tranh cãi. Kiệt sức, nàng buông mình xuống ghế.

— Trong trường hợp tôi là bà con của Philip, thì đều có thể xảy đến cho ông, là tôi có thể làm điệp viên cho ông ấy.

Đôi mắt màu vàng hổ phách của Jim ánh lên sắc như dao:

— Cô làm gián điệp sao, Lauren?

— Không.

— Philip Whitworth đã đề nghị cô ư?

— Vâng.

Ông ta nói ngay:

— Và cô đã nhận lời.

Lauren không biết là mình có thể phải cảm thấy cảnh khốn khổ này.

— Tôi đã suy nghĩ về việc ấy, nhưng trên đường đến đây tôi quyết định không thể làm thế. Tôi không bao giờ mong được tuyển, và tôi đã không được...

Ngắn gọn, nàng thuật cho Jim nghe rằng nàng đã gặp Nick đêm hôm ấy thế nào.

— Và sáng hôm sau, ông phỏng vấn tôi và giao cho tôi công việc.

Nàng ngửa đầu ra sau và nhắm mắt lại.

— Tôi muốn gần Nick, tôi biết Nick làm việc trong tòa cao ốc này. Vì vậy, tôi chấp nhận đề nghị của ông. Nhưng tôi không bao giờ báo cho Philip một mẩu tin tức nào.

— Tôi không thể tin điều này - Jim nói ngắn gọn, rồi bấm ngón tay vào trán như đang nhức đầu.

Thời gian trôi qua trong im lặng. Lauren không thể nhận xét hay lưu tâm đến cái gì. Giản dị là nàng chỉ ngồi đó chờ Jim tuyên án nàng. Cuối cùng ông ta nói:

Đù sao, cô không được thôi việc. Tôi không để cho cô thôi.

Lauren sững sờ nhìn ông ta:

— Ông nói sao ? Ông không cho rằng tôi có thể nói cho Philip mọi việc mà tôi biết ư?

— Cô không làm thế.

Lauren thách thức:

— Làm sao ông chắc được?

— Theo lẽ thường. Nếu cô sắp do thám chúng tôi, cô đã không vào đây xin nghỉ việc và nói cho tôi biết cô có bà con với Whitworth. Vả lại, cô yêu Nick, và tôi nghĩ rằng Nick cũng yêu cô.

— Tôi không nghĩ là Nick yêu tôi.

Rồi nàng thành thật tiếp:

— Và cho dù Nick có yêu tôi, khi biết tôi bà con với Philip, anh ấy sẽ không còn muốn quan hệ với tôi nữa. Nick đã nài nỉ để biết vì sao tôi xin việc ở Sinco và anh không tin rằng đó là tình cờ, dù tôi đã nói dối là như vậy...

— Lauren, một người đàn bà có thể thú thật hầu như mọi thứ với một người đàn ông, nếu người ấy biết chọn đúng lúc. Hãy đợi lúc Nick về, khi ấy...

Khi nhìn thấy Lauren lắc đầu từ chối, Jim đe dọa:

— Nếu cô không quan tâm đến những gì tôi nói mà xin thôi việc, tôi sẽ không phê tốt cho cô.

— Tôi không chờ đợi một điều gì hết.

Jim nhìn Lauren rời khỏi văn phòng. Ông ngồi bất động một lúc lâu. Ông nhú mày, trầm ngâm suy nghĩ. Rồi ông chậm rãi đưa tay với lấy điện thoại.

— Thưa ông Sinclair.

Người thư ký cúi xuống nói khẽ vào tai Nick, tránh làm phiền bữa nhà công nghiệp hàng đầu nước Mỹ đang ngồi quanh bàn họp để thảo luận một thỏa ước thương mại quốc tế.

— Tôi rất tiếc phải làm phiền ngài, nhưng có ông William nào đó trên điện thoại đang chờ ngài - anh ta nói tiếp.

Nick gạt đầu, rồi nhẹ nhàng rời khỏi ghế. Chàng không để lộ chút gì ra nét mặt là có sự khẩn cấp phải cắt ngang cuộc họp. Chàng không thể tưởng tượng được một thảm họa nào có thể xảy ra để Mary nhờ Jim gọi chàng. Cô thư ký chỉ cho chàng phòng riêng. Và chàng chụp lấy máy điện thoại.

— Có gì thế, Jim?

— Không có gì cả. Nhưng cần có vài lời chỉ dẫn của anh.

— Chỉ dẫn? - Nick lặp lại một cách giận dữ - Tôi đang ở giữa một cuộc hội nghị thương mại quốc tế và....

— Tôi biết - vì thế tôi mới vội vã. Người quản lý thương vụ mà tôi thuê sẽ có thể đến làm việc cho ta trong ba tuần nữa, vào ngày 15 tháng 11 này.

Nick bực bội, hỏi ngay:

— Thế thôi hả?

— Vâng, lý do mà tôi gọi điện thoại là vì tôi muốn biết có nên để ông ta nhận việc vào tháng mười một hay tốt hơn anh nên bảo ông ấy bắt đầu vào tháng giêng như lúc đầu ta đã bàn.

— Tôi không tin như vậy.

Nick cắt ngang giận dữ:

— Tôi không trách khi nào ông ta bắt đầu, và anh cũng biết thế mà. Mười lăm tháng mười một là hợp. Còn gì nữa không?

— Chỉ thế thôi - Jim đáp, rồi hỏi xen vào: Chicago thời tiết thế nào ?

— Nhiều gió lắm!

Rồi Nick hậm hực:

— Anh giúp tôi vậy đó hả? Anh đã kéo tôi ra khỏi một hội nghị như thế này chỉ để hỏi như thế sao ?

— Đúng, tôi xin lỗi. Tôi sẽ để anh đi. À này, Lauren đã xin nghỉ việc sáng nay.

Thông báo này như một cái tát vào mặt Nick.

— Tôi sẽ nói chuyện với cô ấy vào thứ hai khi tôi về.

— Anh không thể - đơn xin nghỉ việc của cô ấy có hiệu lực tức thời. Tôi nghĩ rằng cô ấy đang xếp đặt để về Missouri vào ngày mai.

Nick day nghiêng:

— Anh phải nói lỏng sự bó buộc đi. Thường thì các cô yêu anh và anh đã thuyên chuyển họ qua chỗ khác để khỏi dính dấp với họ. Lauren đã làm cho anh bối rối.

— Lauren không yêu tôi.

— Đó là chuyện của anh, không phải của tôi.

— Mẹ kiếp! Anh đã muốn chơi trò chơi trên giường ngủ với cô ấy, và khi cô không muốn thế thì anh đã dày dạn cô ta cho đến xanh xao và kiệt sức. Cô ấy đã yêu anh, và anh bắt cô phải nhận những lời hẹn hò của bọn đàn bà khác với anh, anh đã làm cho cô...

— Lauren đã không phiền trách gì tôi cả - Nick tức giận gạt ngang - Và tôi chẳng có thì giờ đâu mà tranh luận với anh về Lauren.

Nick buông máy xuống, và khệnh khạng đi vào phòng họp. Bảy người đàn ông nhìn chàng vừa lịch sự vừa thâm trách: đã có một thỏa thuận chung là không được dùng điện thoại, trừ trường hợp quá khẩn cấp. Nick ngồi xuống ghế và nói cộc lốc:

— Tôi xin lỗi đã làm gián đoạn cuộc họp. Cô thư ký của tôi đã quan trọng hóa vấn đề và gọi điện thoại thẳng tới đây.

Nick cố gắng tập trung vào công việc đang thảo luận, không chú ý vào bất cứ cái gì nữa. Nhưng hình ảnh Lauren cứ chập chờn trong tâm trí chàng. Giữa lúc cuộc bàn cãi đang sôi nổi nhất về quyền tiếp thị, Nick như nhìn thấy Lauren tươi cười, mắt ngược lên trời, tóc phơ phất qua vai giống như hôm họ chèo thuyền trên hồ Michigan.

Nick nhớ lại, chàng đã đắm đuối nhìn vào khuôn mặt quyến rũ của nàng.

— Chuyện gì sẽ xảy ra nếu chiếc hài vừa khít vào chân?

— Tôi sẽ biến anh thành con cóc đẹp trai.

Thay vì biến chàng thành một con cóc đẹp trai, nàng đã biến chàng thành một con người điên cuồng dữ dội. Ghen tuông đã làm chàng phát điên loạn suốt hai tuần nay. Cứ mỗi lần điện thoại của Lauren vang lên, Nick lại tự hỏi, anh chàng tình nhân nào đang gọi cho nàng. Cứ mỗi lần có người đàn ông nào nhìn nàng trong văn phòng, chàng như muốn móc mắt người đó ra.

Ngày mai nàng đã đi rồi. Ngày thứ hai chàng không còn nhìn thấy nàng nữa. Thế là tốt cho cả hai người. Thế cũng là tốt cho cả cái công ty đáng nguyên rủa nữa; cái đám giám đốc của chàng sẽ rụt rè tránh qua bên khi thấy chàng đi tới.

Cuộc họp tạm ngưng lúc bảy giờ, và khi ăn tối xong. Nick xin lỗi để đứng lên về phòng. Và khi chàng đi ra hành lang chính của khách sạn trắng lè để tới thang máy, chàng đi qua cửa của một gian hàng bán loại nữ trang độc quyền. Một chuỗi hồng ngọc lỏng lắt bao quanh là những viên kim cương lấp lánh đập vào mắt chàng khiến chàng dừng lại. Chàng nhìn vào một đôi bông tai tuyệt đẹp. Có lẽ chàng nên mua cho Lauren đôi bông tai ấy... Đột nhiên, chàng cảm thấy mình như cậu bé trai xưa bên cạnh Mary, mua cái hộp đựng thuốc viên trắng men.

Chàng quay lại bỏ đi và hiên ngang bước dọc hành lang. Chàng nhớ lại cách bực tức: mua chuộc là cách thấp nhất của lòng van xin. Chàng sẽ không van xin Lauren thay đổi ý định của nàng. Chàng sẽ không bao giờ van xin ai bất cứ điều gì.

Chàng nói điện thoại suốt một tiếng đồng hồ trong phòng của chàng. Chàng gọi và giải quyết các việc kinh doanh phát sinh khi chàng vắng mặt. Khi chàng gác máy thì đã gần mười một giờ đêm. Chàng bước tới cửa sổ và nhìn ra ngoài, ngắm bầu trời đêm Chicago lấp lánh. Lauren đang bỏ đi. Jim nói nàng xanh xao và kiệt sức. Nếu nàng bị bệnh thì sao? Nếu nàng có thai thì sao? Mẹ kiếp, nếu nàng?... Nick không thể biết chắc đó là con chàng hay của ai khác.

Một lần nữa, chàng phải biết chắc chắn. Một lần nữa chàng phải là người đàn ông duy nhất mà nàng quen biết. Bây giờ có lẽ nàng đã dạy chàng một số việc, chàng cay đắng nghĩ vậy.

Chàng nhớ lại buổi chiều chúa nhật chàng đã đến phòng nàng để tặng nàng đôi bông tai. Khi chàng cố đưa nàng vào giường, nàng đã nổi bùng cơn giận với chàng. Hầu như mọi người đàn bà đều thỏa mãn điều gì chàng đề nghị, trừ Lauren. Nàng đã muốn chàng phải quan tâm đến nàng, hòa hợp cảm xúc với nàng cũng như dòng điện về sinh lý. Nàng bắt chàng phải có cam kết với nàng.

Nick bật dậy khỏi giường. Cô ấy ra đi là tốt nhất, chàng giận dữ nghĩ. Cô ta phải về nhà, và tìm một tên nào đó ở cái thành phố nhỏ ấy quỳ dưới chân cô, nói yêu cô và làm bất cứ sự cam kết nào mà cô ta muốn.

Cuộc họp bắt đầu lại vào đúng mười giờ sáng hôm sau. Bởi vì những người hiện diện là những nhà công nghiệp khổng lồ, nên thời gian của họ rất có giá trị, ai cũng phải đúng giờ. Ông chủ tịch cuộc họp nhìn vào từng người đã ngồi vào ghế quanh bàn họp và nói:

— Nick Sinclair không có mặt ở đây hôm nay. Anh ấy nhờ tôi giải thích rằng ông bị gọi về Detroit một cách khẩn cấp.

Một thành viên cầu nhàu:

— Tất cả chúng ta ai cũng có những việc khẩn cấp cần giải quyết cả. Mẹ kiếp, Nick có vấn đề gì quan trọng đến nỗi không thể có mặt ở đây ?

— Ông ấy nói, đó là vấn đề liên quan về nhân sự - một thành viên khác giận dữ nói.

— Không thể tha thứ được. Tất cả chúng ta đều có những vấn đề liên quan đến nhân sự.

Vị chủ tọa nói :

— Tôi nhớ là Nick đã nói về việc đó.

— Hẳn đã nói gì ?

— Ông ấy nói không một ai có vấn đề liên quan đến nhân sự giống như của ông ấy.

Lauren mang một ôm hành lý nữa ra xe, rồi nàng dừng lại để nhìn lên bầu trời u ám tháng mười. Trời có thể mưa hay cả có tuyết rơi, nàng lo âu thầm nghĩ.

Nàng lại trở vào nhà, để cửa mở hé, hầu như có thể dùng chân mở khi nàng mang thêm hành lý ra. Chân nàng ẩm ướt vì các vũng nước hai bên lối đi bắn vào, nên cúi xuống tháo đôi giày vải ra. Nàng định mang nó khi lái xe về nhà, vì thế nàng cần phải hong khô nó nhanh. Nàng đem nó vào bếp, đặt vào lò nướng và vặn nút ẩm, cửa lò để mở.

Lên lầu, nàng mang đôi giày khác và đóng cái vali cuối cùng lại. Việc nàng cần phải làm bây giờ là viết giấy để lại cho Philip Whitworth, sau đó nàng sẽ ra đi. Hai hàng lệ dâng lên trên mi mắt, và nàng dùng đầu ngón tay lau đi. Xách vali lên, nàng mang nó xuống dưới nhà. Nửa đường đi qua phòng khách, nàng nghe tiếng bước chân đi lên từ bếp, phía sau lưng nàng. Nàng quay nhìn quanh và ngạc nhiên, sững sờ khi thấy Nick khệnh khạng đi từ bếp ra. Nàng nhìn thấy trong mắt chàng lấp lánh những tia liều lĩnh khi chàng tiến về phía nàng, và trong tâm trí nàng vang lên lời cảnh cáo: Nick đã biết về Philip Whitworth.

Hoảng hốt, nàng buông rơi cái vali và bỏ chạy. Trong lúc vội vàng đầu gối nàng vấp vào tay vịn cái ghế salon, mất thăng bằng, nàng ngã ngửa ra trên cái ghế nệm dài.

Mặt Nick ánh lên vẻ vui mừng. Chàng nhìn chăm chú vào người đẹp đang ở tư thế mời mọc trên cái ghế nệm:

— Ôi, cưng! Anh rất thích, nhưng anh muốn ăn cái gì trước đã. Em hãy dọn cái gì ra đây - chẳng lẽ chỉ có mấy chiếc giày trong lò nướng sao ?

Cảnh giác, nàng trườn người né tránh. Dù Nick nói khôi hài, nhưng quai hàm chàng cứng lại, vẻ mặt trân trọng, các thớ thịt căng lên. Nàng cẩn thận thoát ra khỏi tầm tay với của chàng.

Chàng khề ra lệnh:

— Hãy đứng lên đi.

Lauren trân người lại:

— Tại sao.... tại sao anh.... anh đang dự hội nghị quốc tế thương mại cơ mà?

Chàng nói lè nhè:

— Thật ra, sáng nay anh cũng đã tự hỏi như thế nhiều lần. Anh đã tự hỏi câu ấy khi bỏ ra đi khỏi sáu người đang cần lá phiếu của anh để giải quyết một số vấn đề quan trọng. Anh đã tự hỏi câu ấy trên đường đến đây khi người đàn bà ngồi bên cạnh anh trên máy bay đã nôn thốc nôn tháo.

Lauren cố nén tiếng cười khúc khích. Chàng tỏ ra căng thẳng, giận nhưng không tức tối. Như vậy, chàng không biết gì về Philip Whitworth.

Chàng tiếp tục:

— Anh đã tự hỏi câu ấy - chàng tiến lên một bước - khi anh đẩy một ông già ra khỏi taxi và giành lấy nó ình, vì sợ tới đây quá trễ.

Lauren cố hiểu những điều bí ẩn trong tính cách của Nick mà không thể.

Nàng nói cách yếu ớt:

— Thì bây giờ anh đã ở đây rồi. Vậy anh muốn gì?

— Anh muốn em.

— Tôi đã nói với anh...

— Anh biết em đã nói với anh những gì... Em nói rằng anh quá già và quá đều cẳng với em. Đúng không?

Nàng gật đầu.

— Lauren, anh chỉ già hơn hai tháng sống với ngày ở Harbor Springs. Dù sao, anh cũng cảm thấy anh đã già hơn là anh tưởng. Nhưng thực ra, em không nghĩ là anh quá già với em lúc đó, và em cũng không thực sự nghĩ như thế hôm nay. Bây giờ, anh đưa đồ trên xe xuống và em hãy mở tất cả những thứ đó ra.

Lauren bình tĩnh nói với sự quyết tâm.

— Tôi về nhà, Nick.

Nick cương quyết:

— Không, em không về nhà được. Em thuộc về anh, và nếu em cưỡng lại anh, anh sẽ mang em lên giường và làm cho em chấp nhận.

Lauren biết Nick có thể làm như thế. Nàng bước lui một bước nữa.

— Anh muốn chứng tỏ là anh chế ngự tôi về thể xác chứ gì. Tôi không chấp nhận điều đó. Tôi không chấp nhận anh bất cứ cách nào.

Nick cười buồn:

— Anh muốn thuộc về em... hoàn toàn.

Lauren tưởng như trái tim mình nhảy ra khỏi lồng ngực. Chàng đã nói gì, thuộc về ai ? Theo bản năng, nàng biết chàng sẽ không đề nghị kết hôn. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu bây giờ nàng nói cho chàng biết về Philip Whitworth?

Nick nói, giọng mơn trớn:

— Em xem anh như một tên đều giả, thất thường, thì em hãy nghĩ cách sửa đổi cho anh tốt hơn đi.

Câu nói này đã làm cho nàng mất cảnh giác. Mái tóc nàng xõa xuống khi nàng cúi đầu ngăn hai hàng lệ dâng lên mi mắt. Nàng sẽ làm lại điều ấy, nàng lại để mình trở thành một người hèn hạ: cô thư ký yêu ông chủ, có một mối tình vụng trộm với ông ta. Nàng lại thử thách niềm kiêu hãnh và lòng tự trọng của nàng với cái cơ may có thể làm cho ông chủ yêu nàng. Nàng cũng sẽ gặp chuyện rủi ro khiến chàng đâm ra ghét bỏ nàng, khi tình cờ nàng nói cho chàng biết về Philip Whitworth.

Nick, giọng khẩn đặc:

— Lauren, anh yêu em.

Nàng ngước mặt lên. Nàng không tin vào tai mình. Nàng nhìn sững chàng qua đôi mắt nhoà lệ.

Nick nhìn thấy nàng khóc, và trái tim chàng chùng xuống với một niềm thất vọng đắng cay. Chàng nói ngắn gọn:

— Xin em đừng khóc nữa. Anh chưa bao giờ nói như thế với bất cứ người đàn bà nào trước đây cả. Và anh...

Chàng lặng người đi khi Lauren lao vào vòng tay chàng, vai nàng rung lên, thổn thức. Chàng nâng cầm nàng lên nhìn vào mặt nàng. Hai hàng mi rậm của nàng lấp lánh nước mắt và đôi mắt xanh biếc của nàng đầm lệ. Nick căng thẳng vì bị ám ảnh vào chuyện nàng bỏ đi, khiến chàng đã thấp thỏm lo âu kể từ khi rời Chicago về đây.

Nàng thở dài, nước nở:

— Em nghĩ rằng anh quá xinh trai. Anh là người đẹp trai nhất...

Một tiếng rên thật khẽ vang lên từ trong lồng ngực của Nick, và môi chàng đưa lên môi của nàng. Chàng ngấu ngiến đôi môi nàng với cơn đói khát dữ dội đã dày vò chàng nhiều tuần nay. Chàng dè ngiến lên tấm thân mềm mại với những đường cong tuyệt mỹ của nàng bằng tấm thân rắn chắc đói khát của chàng. Chàng hôn nàng một cách dữ dội, cuồng bạo mà chàng tưởng như chưa đáp ứng đầy đủ cho nàng. Cuối cùng, chàng rời khỏi miệng nàng, làm giảm bớt sự đòi hỏi cuồng nhiệt của thân thể chàng, ôm nàng vào vòng tay, ép nàng vào sát trái tim đang đập thành thịch của mình.

Khi chàng nằm bất động nhiều phút sau đó, Lauren dựa lưng vào ngực chàng, ngẩng mặt lên nhìn ngắm chàng. Chàng nhìn thấy câu hỏi trong đôi mắt nàng, và thiện chí chấp nhận quyết định của chàng. Nàng sẽ hiến dâng chàng ngay tại đây hay bất cứ nơi nào tùy chàng chọn.

Chàng thì thầm một cách êm ái:

— Không, không như thế này. Anh không phải lặn lội tới đây để thúc đẩy em vào giường. Anh sẽ làm một vài việc như ở Harbor Springs.

Trong vòng tay chàng, nàng mỉm cười một nụ cười say đắm:

— Anh đói thật không? Em sẽ đãi anh vài chiếc vớ chiên với đôi giày. Hay anh thích vài thứ quy ước hơn như một cái trứng tráng?

Nick cười khúc khích và hôn phớt lên vầng trán dịu dàng của nàng. Rồi chàng nói đầy ý nghĩa:

— Anh sẽ để cho bà quản gia của anh làm cho anh vài món ăn trong khi anh đi tắm vò nước gương sen. Rồi anh sẽ đi ngủ. Suốt đêm qua anh không chớp mắt được một tí nào.

Lauren nhìn chàng với đôi mắt âu yếm, khiến chàng hôn nàng một lần nữa.

— Anh cũng khuyên em đi ngủ, vì khi chúng ta đi dự tiệc đêm nay về, chúng ta sẽ vào giường và anh nhất định làm cho em thức suốt sáng.

Trong vòng mười, mười lăm phút, chàng dờ dề trên xe xuống.

— Anh sẽ đến đón em vào lúc chín giờ tối - chàng nói khi sắp bỏ đi - Anh mặc lễ phục màu đen, em có bộ đồ nào long trọng thích hợp để mặc không?

Lauren ghét mặc áo quần của cô nhân tình của Philip, nhưng tối nay nàng không có gì khác để chọn lựa. Nàng hỏi:

— Chúng ta sẽ đi đâu anh?

— Đến dự vũ hội từ thiện cho bệnh viện nhi đồng ở khách sạn Westin. Anh là một trong những nhà bảo trợ, nên anh có giấy mời.

Lauren nói khó chịu:

— Như thế không được kín đáo. Một số người sẽ thấy mình đi với nhau tới đó.

— Mọi người sẽ thấy chúng ta đi với nhau. Đây là một trong những buổi họp mặt xã hội thượng lưu cao nhất trong năm. Chính vì thế, anh muốn đưa em đến đó. Có gì sai chăng?

Nếu dạ vũ từ thiện là một công tác xã hội, thì không một nhân viên nào của Công nghiệp Hoàn cầu đến đó. Điều này làm cho Lauren hiểu là Nick không ngại gây ra sự đàm tiếu ở cơ quan.

— Không có gì sai cả - Nàng nói và nhón chân lên hôn chàng tạm biệt - Em sẽ đến bất cứ nơi nào với anh.

17. Judith Mcnaught – Chương 17

Chương 17

Nick trông quá hào hoa thanh lịch trong bộ dạ phục đen với cái áo sơ mi trắng như tuyết và chiếc nơ đen long trọng khi Lauren mở cửa cho chàng vào tối hôm đó.

Nàng dịu dàng nói:

— Trông anh đẹp quá chừng!

Cái nhìn ngưỡng mộ của chàng lướt qua những đường nét sống động của nàng, qua mái tóc búi thành lọn cao phía sau đầu nàng, rồi dừng lại một lúc lâu trên bộ ngực căng tròn màu kem nổi bật đầy quyến rũ trên nền chiếc áo nhung đen được xẻ một bên từ đầu gối xuống chân.

Lauren hỏi:

— Anh có thích cái này không?

Nàng đưa cho chàng một cái áo choàng không tay bằng nhung đen viền sa tanh trắng.

— Thích.

Chàng nói thế và Lauren ửng hồng đôi má khi nàng biết chàng ám chỉ cái gì.

Khách sạn Westin tọa lạc ở trung tâm Phục Hưng tráng lệ giữa thành phố Detroit. Để tăng thêm phần long trọng cho cuộc dạ vũ, một tấm thảm đỏ được trải dài từ lễ đường đến cửa chính của khách sạn. Máy quay phim truyền hình đã chực sẵn hai bên. Khi tài xế của Nick đưa chiếc Limousin vào chỗ đậu, các phóng viên báo chí xô đẩy nhau giành lối tiến lên phía trước, máy thu hình đã đưa lên.

Một người gác cửa bước tới mở cửa xe cho Lauren. Khi Nick theo nàng ra khỏi xe, và đỡ lấy cánh tay nàng, những bóng đèn máy ảnh chớp lên lia lịa từ hai phía và máy quay phim truyền hình thu hình họ đang bước lên trên thảm đỏ.

Người đầu tiên mà Lauren nhìn thấy khi họ bước vào phòng khiêu vũ đông đúc là Jim. Ông ta cũng thấy họ và đang nhìn họ bước tới với một nét nhìn hân hoan ra mặt. Và khi Jim đưa tay ra, Lauren nhận thấy Nick ngập ngừng một chút rồi mới bắt tay.

Jim nhận xét, hiển nhiên là với vẻ dè dặt, lạnh lùng:

— Anh rời khỏi Chicago sớm quá. Tôi tự hỏi, không biết vì sao?

Nick đáp chất:

— Mẹ kiếp, anh đã biết quá rõ là tại sao rồi.

Jim nhướn mày lên, nhưng rồi ông đưa nét nhìn hàm ý khen ngợi về phía Lauren:

— Phải thành thật mà nói, cô quá lộng lẫy! Nhưng giờ đây, Nick đang chực móc mắt tôi ra đấy.

Lauren thở gấp, nàng liếc nhìn khuôn mặt nghiêng như tượng của Nick:

— Tại sao lại thế?

Jim đáp với nụ cười mỉm:

– Việc này có liên quan tới hai tá hoa hồng đỏ và một cái hôn mà anh ta đã chứng kiến. Anh ta đã quên một cô gái mà có một thời tôi đã phải lòng, nhưng không đủ can đảm để cầu hôn. Anh ta đã chán vì chờ cho tôi lấy đủ can đảm, nên đã gởi cho Ericka hai tá hoa hồng.

Nick cười lớn:

– Đồ trời đánh!

Chàng kêu lên vui vẻ, và lần này cái xiết tay rất là chân thật.

Đối với Lauren, đây là một đêm kỳ diệu, một đêm đầy hoa thơm lấp lánh ánh đèn và du dương âm nhạc. Một đêm khiêu vũ trong vòng tay của Nick, và đứng bên cạnh chàng khi chàng giới thiệu nàng với những người quen biết – mà hầu như là chàng quen biết tất cả mọi người. Mọi người vây quanh họ khi họ vừa rời khỏi sàn nhảy, hay ngừng lại để chọn một ly sâm banh. Đối với Lauren thì Nick được mọi người kính trọng và yêu thích là điều hiển nhiên, và nàng cảm thấy tự hào một cách ngớ ngẩn về chàng. Chàng cũng tự hào về nàng. Nàng có thể thấy điều đó trong nụ cười ấm áp khi chàng giới thiệu nàng với những người quen biết và trong cách sở hữu mà chàng vòng tay quanh eo để ôm nàng.

– Lauren?

Đã quá nửa đêm. Nàng ngược mặt nhìn chàng và mỉm cười khi họ đang nhảy.

– G...i...i.....i?

– Anh muốn về

Niềm khao khát trong đôi mắt màu xám của chàng nói cho Lauren biết vì sao. Nàng gật đầu và không phản đối để chàng dẫn ra khỏi sàn nhảy.

Nàng vừa nghĩ, đây là đêm tuyệt vời nhất trong đời nàng, thì một tiếng nói quen thuộc đã làm nàng hốt hoảng:

– Nick, rất mừng được gặp anh – Philip Whitworth nói, giọng vừa đủ nghe, khuôn mặt làm ra vẻ thân thiện.

Lauren lạnh cả người. Nàng thầm cầu nguyện: Lạy Trời!Ồ không! Không phải ở đây, không như thế này!

– Tôi không ngờ chúng tôi lại gặp vị tiểu thư này ở đây – Philip nói thêm, lông mày nhướng lên về phía Lauren một cách lịch sự khiến nàng cảm thấy an lòng.

Lauren hết liếc nhìn Philip đến nhìn Carol Whitworth và nhìn Nick. Mẹ và con trai mặt đối diện mà như người dưng nước lã; một bà mệnh phụ mảnh mai lịch sự và một chàng trai đẹp đẽ, to cao, da sạm, có đôi mắt màu xám của người mẹ. Với vẻ lịch sự hững hờ, Nick giới thiệu họ với nàng:

– Đây là Philip Whitworth và vợ ông, Carol.

Sau đó một vài phút, khi đã ngồi vào trong xe Limousin, Lauren cảm nhận là Nick đang quan sát mình. Cuối cùng, chàng hỏi:

– Có chuyện gì vậy, em?

– Carol Whitworth là mẹ của anh. Mary vừa cho em biết cách đây vài hôm.

Chàng đứng dừng nói:

– Đúng, bà ấy là mẹ anh.

Lauren vừa quay đầu đi, vừa ghen ngào nói:

– Nếu em là mẹ anh, em sẽ rất hãnh diện về anh. Mỗi lần em nhìn anh, em cứ nghĩ về con người đẹp trai, thanh lịch, quyền uy ấy là...

– Người yêu của em! – Nick thì thầm, kéo nàng vào vòng tay và hôn nàng một cách dịu dàng đắm thắm.

Lauren luà những ngón tay vào mái tóc sẫm, dày của chàng, giữ miệng chàng gần vào miệng nàng, và thì thầm:

— Em yêu anh!

Một cảm giác nhẹ nhõm chạy khắp toàn thân chàng.

— Anh đã từng nghĩ rằng em sẽ không bao giờ nói như thế

Lauren nép vào vòng tay chàng, nhưng sự hài lòng của nàng chỉ trong chốc lát. Sự trấn an mà Philip vừa ngầm tỏ lộ, khiến nàng càng lo thêm. Cố ý làm như không quen biết Philip và Carol trước mặt Nick, Lauren đã tham dự vào trò lừa đảo, coi chàng như một kẻ khờ khạo. Con tim nàng đập loạn lên. Nàng sẽ nói với chàng đêm nay, sau khi họ đã làm tình. Nàng phải nói với chàng trước khi cái mớ bong bóng của trò lừa đảo đẩy nàng lún sâu hơn nữa.

Khi về đến căn hộ của nàng, Nick dỡ chiếc áo choàng sa tanh không tay ra khỏi vai nàng và đặt lên một cái ghế. Tay chàng mở nút áo vét, và chàng bắt đầu cởi áo ra, Lauren lại rùng mình vì bị kích thích. Nàng quay người đi về phía cửa sổ, cố gắng trấn tĩnh lại. Nàng nghe Nick bước đến sau lưng mình. Nàng hỏi, giọng run run:

— Anh có cần một ly rượu mạnh không?

— Không.

Chàng vòng tay qua eo nàng, kéo nàng sát vào người chàng. Khi chàng cúi xuống hôn phớt lên thái dương nàng, và khi môi chàng bắt đầu chuyển động xuống phần dưới, hơi thở của nàng trở nên dồn dập. Một bàn tay của chàng vuốt từ bụng xuống dưới hông nàng, trong khi một bàn tay khác trượt nhẹ lên phía trên và chụp lấy một bên ngực còn bọc trong nhung. Sự tiếp xúc của chàng rất tinh tế, và khi những ngón tay của chàng đưa xuống dưới áo lót của nàng để đùa nghịch và vuốt ve thoả thích, thì Lauren cảm thấy sự đòi hỏi của chàng lên đến cao độ.

Vào lúc đó, hai bàn tay chàng vòng lên vai, xiết nàng hơn nữa trong vòng tay của chàng, những cử động nhanh, mạnh, đầy khao khát, làm toàn thân nàng run rẩy. Đôi môi chàng uống lấy môi nàng, trong khi vòng tay chàng ép nàng nhẹ nhàng vào người chàng. Chàng hôn nàng với một cơn đói khát, khoan thai, chậm rãi.

Từ một nơi nào đó trong trí óc còn đang ngây ngất vì đam mê, Nick nhận biết rằng, Lauren đang hôn chàng như nàng chưa từng hôn chàng như thế trước đây. Nhưng thật sự, chàng chưa so sánh được người đàn bà buông thả trong vòng tay chàng lúc này với cô gái còn ngơ ngác thừng lả người lúc ở Harbor Springs, cho đến khi Lauren kéo chàng sát vào nàng và bắt đầu mở nút áo sơ mi chàng ra.

Chàng nhìn xuống hai bàn tay xinh đẹp của nàng, và đầu óc bội bạc của chàng liền nhận ra ngay cái lúc giống như thế này ở Harbor Springs khác chẳng là lúc đó chàng cầm tay nàng đặt lên áo mình và thúc giục nàng cởi nút áo ra. Đêm ấy nàng còn thiếu kinh nghiệm và e lệ. Hiển nhiên là nàng đã tiến bộ hơn nhiều vào lúc này. Một sự nuối tiếc bằng giá và thất vọng như dâng lên trong lòng chàng, khiến chàng dùng tay ngăn nàng lại.

— Rót cho anh một cốc rượu, được chứ em? — Chàng nói, tự thấy ghét mình đã nghĩ sai về nàng.

Lauren buông tay xuống khi nghe giọng chàng mệt mỏi, chán chường như thế. Nàng bước tới quầy rượu, rót cho chàng một ly rượu mạnh, pha thêm nước và mang lại cho chàng. Nàng thấy chàng mỉm cười, một nụ cười chân thật khi biết nàng còn nhớ chính xác chàng thích uống thứ rượu gì. Thế nhưng, chàng không nói gì, chỉ nâng ly rượu lên môi và uống cạn.

Lauren bối rối vì thái độ của chàng, nhưng nàng còn sững sốt hơn bởi những lời chàng sắp nói ra.

Nick hạ cái ly không xuống, chàng nói:

— Chúng ta hãy nói rõ ra, để anh khỏi băn khoăn tự hỏi nữa. Đã có bao nhiêu rồi?

— Bao nhiêu gì? — Nàng nhìn sững chàng.

Chàng nói toạc ra trong một nỗi niềm cay đắng:

— Người tình của em!

Lauren khó mà tin ở tai mình. Sau khi đã coi nàng như là một mẫu người non nớt, sau khi đối xử với nàng như một người bạn gái ngủ qua đường, sau khi nói cho nàng biết đàn ông thích những người đàn bà từng trải, chàng đâm ra ghen tuông. Bởi vì, bây giờ chàng đã bắt đầu quan tâm tới nàng.

Lauren không biết có nên tát vào mặt chàng, cười ré lên, hoặc ghì chặt lấy chàng hay không. Thay vì quyết định trả thù chàng đã làm cho nàng đau khổ, lo lắng, bất an, nàng quay trở lại quầy rượu và lấy một chai rượu vang trắng. Nàng hỏi ngay thơ:

— Nhiều hay ít tình nhân thì có gì khác đâu. Vì anh đã nói với em ở Harbor Springs, rằng đàn ông không còn xem trọng trinh tiết nữa, rằng đàn ông không trông đợi hay mong muốn một người đàn bà thiếu kinh nghiệm. Phải vậy không?

— Đúng — chàng đáp, cau có nhìn vào mấy cục nước đá trong ly.

Nàng tiếp tục nói và cố nén tiếng cười:

— Anh cũng đã nói rằng, đàn bà cũng có những khao khát dục tình như đàn ông, và chúng ta có quyền thoả mãn những khao khát đó với bất cứ người nào mà ta muốn. Anh đã nhấn mạnh về....

— Lauren! — chàng gần giọng lưu ý nàng — anh chỉ hỏi em một câu đơn giản. Anh không cần cách em trả lời, anh chỉ muốn em nói ngay để anh khỏi còn băn khoăn, thắc mắc. Hãy nói cho anh biết, em có thích họ không? Em đã chán họ chưa? Hay là em vẫn còn lưu luyến họ mà vẫn tìm tới anh. Hãy nói ngay cho anh biết. Anh sẽ không vì câu trả lời mà hắt hủi em đâu.

Anh mà không hắt hủi! Lauren thích thú thầm nghĩ, trong khi đang mở cái nút chai rượu vang.

Nàng nói, nhẹ nhàng:

— Dĩ nhiên là anh không hắt hủi em. Anh đã đặc biệt nói rằng...

Chàng cắt ngang:

— Anh biết anh đã nói gì — Nào, nói đi, bao nhiêu?

Nàng nhìn chàng với đôi mắt bối rối vì cái giọng nói của chàng:

— Chỉ một mà thôi.

Nỗi tiếc hận sáng lên trong mắt chàng, và toàn thân chàng căng thẳng như vừa bị một cú đấm bất ngờ.

— Em có... có quan tâm đến hấn không?

Lauren vừa vặn cái mở nút chai vào cái nút bần của chai rượu vang, vừa vui vẻ nói:

— Em nghĩ rằng, trong lúc này đây, em đang yêu người ấy.

— Tốt thôi. Chúng ta hãy quên hấn đi — Nick nói cộc lốc.

Rồi chàng nhận thấy nàng đã phí sức mà không mở được nút chai rượu vang, nên chàng bước tới để giúp nàng.

Lauren hỏi khi nhìn chàng đã khéo léo mở được cái nút chai bướng bỉnh:

— Liệu anh có thể quên hấn không?

— Anh sẽ quên... sau một thời gian...

— Anh định nói gì, sau một thời gian là sao? Anh đã nói rằng, không có gì đáng chê trách khi người đàn bà muốn thoả mãn nhu cầu sinh lý của họ cơ mà!

— Mẹ kiếp, anh biết anh đã nói gì!

— Vậy thì, tại sao anh lại tức giận như thế? Anh không nói dối em chứ?

Chàng nói khi đặt chai rượu vang lên cái quầy, và lấy trong tủ ra một cái ly:

— Anh không nói dối. Anh tin tưởng điều ấy vào lúc đó.

Lauren trêu tức chàng:

— Tại sao?

Chàng buột miệng nói ra:

— Bởi vì lúc đó thật dễ dàng để tin điều ấy. Bởi vì lúc đó anh không yêu em.

Lauren yêu chàng lúc này hơn bao giờ hết.

— Anh có muốn em nói cho anh biết về người tình của em không?

Nick đáp lạnh lùng:

— Không.

Hai mắt nàng long lanh, nhưng nàng cẩn thận bước lùi một bước, thoát khỏi vòng tay của chàng.

— Anh có thể nhận ra hắn. Cao to, tóc đen, và điển trai, giống như anh. Rất hào hoa, rất hoạt bát, và rất giàu kinh nghiệm.

Nick tức tối thực sự:

— Mẹ kiếp, cảm phiền lại đi!

— Tên hắn là John.

Nick bấu cả hai tay vào tủ rượu, quay lưng về phía nàng.

— Tôi không cần nghe tên nó.

Lauren nói toét ra:

— Anh ta là John Nicholas Sinclair.

Sự khổ đau mà Nick đã trải qua khốc liệt đến nỗi chàng biết khó lòng đương cự lại. Chàng đứng thẳng người, bước tới phía nàng. Lauren đang đứng giữa phòng như một thiên thần trong chiếc áo nhung đen quyến rũ, như một giai nhân trẻ trung đầy khêu gợi với giá trị to lớn mà nàng không ngờ tới trong mọi đường nét duyên dáng của thân hình nàng. Nàng có một vẻ đẹp hoàn hảo, một nét kiêu sa toát ra làm cho đám đàn ông rụt rè không dám sàm sỡ.

Nàng đã được chàng yêu say đắm.

Chàng có thể biến nàng thành tình nhân hay cưới nàng làm vợ. Trong thâm tâm, chàng biết rằng nàng nằm ở phía cô dâu; không một điều gì có thể hủy hoại được lòng kiêu hãnh và vẻ e thẹn của nàng. Tầm thân xinh đẹp của nàng đã dâng hiến cho chỉ một mình chàng. Chàng không thể chỉ đón nhận món quà tặng của nàng, tình yêu của nàng, và đáp lại, dành cho nàng một sự mù mờ và tế nhị được gọi là “mối quan hệ đầy ý nghĩa”. Mặc dù nàng còn rất trẻ, và đủ khôn ngoan để không chơi trò đen đỏ với chàng, chàng vẫn yêu nàng. Nàng cũng đủ bản lĩnh, đầy thiện chí và khôn ngoan đương đầu với chàng như chàng đã học được những bài học làm chàng điên tiết trong mấy tuần vừa qua.

Chàng yên lặng nhìn nàng, rồi chàng hít một hơi thật sâu và bắt đầu trang trọng nói:

— Lauren, anh muốn bốn đứa con gái có đôi mắt màu xanh lung linh, và đôi kính gọng sừng thông thái trên những cánh mũi nhỏ. Thêm nữa anh đam ra thiên vị về màu tóc vàng mật ong của em, nếu em làm sao cho các con chúng ta có được như vậy thì càng tốt...

Chàng nhìn thấy những giọt nước mắt sung sướng bất ngờ dâng lên trong mắt nàng. Chàng ôm chầm lấy nàng, ép nàng vào sát trái tim mình. Chàng cũng bị kích động bằng chính mối xúc cảm mà chàng đã dành cho nàng.

— Em yêu, xin đừng khóc. Xin em đừng khóc — chàng thì thầm, hôn lên trán nàng, hôn vào má nàng, và cuối cùng hôn môi nàng.

Nhớ lại rằng, đây mới là lần thứ hai đối với Lauren, chàng sẽ không hối thúc. Chàng cúi xuống ẵm nàng lên trên đôi tay chắc nịch của chàng, và bồng nàng lên lầu, đưa vào giường ngủ.

Miệng còn gắn vào miệng nàng, chàng lướt bàn tay từ dưới vể nàng. Cái cảm giác êm ái của hai chân nàng áp vào đùi chàng, làm chàng như nghẹt thở. Khi Nick cởi áo quần của mình, Lauren cũng thoát y trước tia nhìn nóng bỏng của chàng. Và khi những đồ lót bằng ren cuối cùng khéo léo rơi nằm xuống sàn nhà, nàng ngẩng mặt lên nhìn chàng và mà không còn e thẹn nữa. Một cảm giác yêu thương tràn ngập toàn thân chàng. Chàng khum lòng bàn tay ôm lấy hai má nàng, những ngón tay chàng run run xúc động lướt lên khắp những đường nét thanh tú của nàng. Sau những tuần lễ nàng cứng cổ, thách thức chàng, lạnh lùng từ chối chàng, giờ đây Lauren nhìn chàng với một sự đầu hàng im lặng. Tình yêu thấp sáng đôi mắt nàng, một tình yêu mãnh liệt mà êm ái, nó làm cho chàng cảm thấy cả sự khiêm nhường và niềm kiêu hãnh sâu xa.

— Lauren— chàng nói với một giọng khản đặc, mới mẻ, đầy cảm xúc, chưa hề có trước đây— anh yêu em vô cùng.

Thay cho câu trả lời, nàng lướt bàn tay trên ngực chàng, vòng lên cổ chàng, và ép sát người nàng vào tấm thân đầy kích thích của chàng.

Cổ chế ngự sự bùng vỡ cơn khao khát đam mê, chàng cúi xuống hôn nàng. Môi nàng mở ra, đón đợi. Và một tiếng rên khe khẽ, chàng kéo nàng nằm xuống giường ngủ, để cho nàng lăn qua một vòng, đặt đầu nàng lên gối, miệng và bàn tay của chàng vô vấp mãnh liệt khi chàng hôn và vuốt ve nàng. Từ một nơi nào đó trong những cảm xúc quay cuồng, Lauren nhận ra rằng, đêm nay Nick đang làm tình rất khác lạ. Ở Harbor Springs chàng đã điều khiển thân xác nàng như một nhạc trưởng tài ba sử dụng nhạc cụ của mình một cách quen thuộc, khéo léo, tài tình. Đêm nay, chàng “giày vò” nàng dịu dàng hơn, tỏ lòng ngưỡng mộ tinh tế hơn qua cách thức ve vuốt và kích thích nàng bằng đôi tay của chàng. Ở Harbor Springs, cơn đam mê của chàng đã được kiểm soát, hạn chế lại; còn đêm nay chàng đã cố tình dành tặng nàng, cũng như nàng dâng hiến cho chàng. Chàng thì thầm lạc giọng: “Anh muốn em! Anh muốn em quá chừng!”

Giọng nói khản đặc của đam mê ấy như đốt cháy nàng, và những lời thầm thì mơn trớn ấy đã làm rung động cả thân xác lẫn linh hồn nàng. Mỗi một vuốt ve của những ngón tay biết khám phá của chàng, mỗi một lần rà môi và lưỡi của chàng, đã làm cho nàng bay lên cao và cao hơn nữa, vào một vũ trụ mà ở đó không còn có gì tồn tại ngoài cái đẹp nguyên sơ của việc ái ân.

Rất sớm vào sáng hôm sau, Lauren bị đánh thức bởi tiếng chuông điện thoại. Quơ tay qua ngực để trần của Nick, nàng nhấc ống nghe lên.

— Nick, Jim gọi anh— nàng nói và đưa máy cho chàng.

Sau một cuộc điện đàm ngắn, Nick vùng dậy khỏi giường, đưa tay vuốt tóc. Chàng nói, có vẻ luyến tiếc:

— Anh phải bay đi Oklahoma hôm nay. Cách đây mấy tháng, anh đã mua một công ty dầu lửa của một người mà nhiều năm qua ông ta đã bị nhân viên của mình xa lánh. Người của anh đã cố gắng điều đình với chính những nhân viên này và lập ra các hợp đồng làm việc mới, họ đã hứa nhưng không giữ lời. Họ đòi hỏi đàm với anh, nếu không họ sẽ đình công.

— Anh sẽ gặp lại em ngày mai ở văn phòng nhé!

Chàng hứa khi đang đứng ở cửa trước vài phút sau đó. Chàng kéo nàng vào vòng tay, hôn nàng say đắm, miễn cưỡng buông ra

— Anh phải bay suốt đêm để đến đó, nhưng anh sẽ trở về vào ngày mai. Anh hứa như vậy.

18. Judith Mcnaught – Chương 18

Chương 18

Vào sáng thứ hai, khi Lauren bước vào văn phòng thì mọi người đều hướng về nàng thăm chừng, phỏng đoán. Bối rối, nàng treo cái áo khoác lên và tiếp tục bước về bàn giấy, nơi đã có Susan Brook và nửa tá đàn bà đang tụ họp.

— Có chuyện gì vậy?— Lauren hỏi

Lauren có vẻ sung sướng, rạng rỡ. Nick đã gọi cho nàng hai lần từ Oklahoma, và lát nữa đây, trong ngày hôm nay, nàng sẽ gặp lại chàng.

Susan vui vẻ lên tiếng:

— Cô hãy cho chúng tôi biết: đây có phải là cô không?

Susan ném tờ báo chủ nhật xuống bàn Lauren và mở nó ra.

Lauren trở mắt nhìn. Nguyên cả một trang, chỉ dành tường thuật vũ hội từ thiện bệnh viện nhi đồng. Chính giữa là một bức ảnh màu của nàng— với Nick. Họ đang khiêu vũ và chàng đang tươi cười cúi xuống với nàng. Khuôn mặt Lauren trông nghiêng, ngược lên nhìn chàng. Tựa đề ghi: “Kỹ nghệ gia J. Nicholas Sinclair và người bạn gái”.

— Trông có vẻ giống tôi quá nhỉ, phải thế không?— nàng nói, liếc nhìn những khuôn mặt háo hức, tò mò bao quanh bàn giấy của nàng— Đây há không phải là chuyện ngẫu nhiên ư?— Nàng không muốn liên hệ giữa nàng và Nick được công khai cho đến khi thích hợp. Và chắc chắn nàng không muốn bạn đồng nghiệp đối với nàng khác đi.

— Cô nhất định cho rằng đây không phải là cô sao?— một người đàn bà thất vọng hỏi.

Không một ai nhận ra sự im lặng bao trùm văn phòng khi mọi người ngưng nói chuyện và các máy chữ như bất động, im phăng phắc.

Giọng nói trầm của Nick vang lên sau lưng Lauren.

— Xin chào các bà!

Sáu người đàn bà sửng sốt, lo lắng nhìn trân trân vào Nick đang đứng tựa đằng sau Lauren, hai tay chống xuống bàn giấy của nàng.

— Ha — chàng nói, môi chàng rất gần vành tai của nàng, đến nỗi nàng không dám quay đầu lại, sợ chàng có thể hôn nàng trước mắt mọi người. Chàng nhìn nhật báo trải rộng trên bàn nàng — Em đẹp quá! Còn tên xấu xí nào đang nhảy với em vậy?

Không đợi câu trả lời, chàng vuốt tóc nàng rồi rảo bước vào văn phòng của Jim, đóng cửa lại.

Lauren muốn chun xuống đất vì bối rối. Susan Brook nhướn mày:

— Thật là một sự ngẫu nhiên đáng sửng sốt — bà ta trêu chọc.

Nick rời văn phòng Jim vài phút sau đó, và yêu cầu Lauren đi lên lầu với chàng. Thêm một lần nữa, họ lại ở trong văn phòng chàng. Chàng kéo nàng vào vòng tay và hôn nàng thật lâu, thật thoải mái. Chàng thì thầm: “Anh nhớ em!”

Rồi chàng thờ dài và miễn cưỡng buông nàng ra, vòng tay ôm lưng nàng:

— Anh còn sẽ nhớ em nhiều hơn nữa. Anh phải đi Casano trong một giờ nữa. Rossi không thể đến đây gặp anh, vì thế ông ta gọi cho Horace Moran ở New York. Hình như có vài người Mỹ đang lảng vảng quanh làng, hỏi han về ông ta. Anh đã ột toán an ninh điều tra việc này. Ngay lúc này, Rossi đang lánh mặt và nơi ông ta ở không có điện thoại. Anh sẽ mang Jim đi theo. Cha của Ericka hoảng hốt và đã đưa Ericka tới Casano để cố trấn an Rossi. Cô ấy nói được vài tiếng Ý. Anh sẽ trở về vào thứ tư, chậm nhất là thứ Năm.

Nick nhúm mày:

— Lauren, anh chưa giải thích cho em rõ về Ericka....

— Mary đã nói rồi — Lauren đáp, nàng cố làm ra vui vẻ, mặc dầu nàng rất đau khổ vì chàng lại ra đi. Ngoài nỗi nhớ chàng, nàng cũng còn một mối lo khác là phải ba hay bốn ngày nữa mới nói cho chàng biết về vụ

Philip. Nàng quyết định không nói với chàng ngay lúc này, khi chàng sắp ra đi. Sự tức giận sẽ rất mãnh liệt và sẽ kéo dài nhiều ngày. Nàng phải nói cho chàng biết khi nàng có thể ở bên chàng để làm dịu chàng ngay.

— Sao anh lại mang Jim đi?

— Jim sẽ nhận chức Chủ tịch Hội đồng quản trị công ty Sinco khi ông này nghỉ hưu vào tháng tới. Mang Jim đi với anh, các anh có thể bàn bạc các mục tiêu tức thời và kế hoạch dài hạn cho Sinco — chàng cười thật tươi với nàng — Bởi vì — chàng thú nhận — anh rất biết ơn Jim đã giúp chúng mình và, anh quyết định trả ơn anh ấy. Mang Jim đi Ý, nơi đang có mặt Ericka. Anh thấy rằng em đã hiểu ý anh — chàng nói khi nàng bắt đầu mỉm cười.

Ôm chặt nàng một lần sau cùng, rồi để nàng bước đi. Nick trở lại bàn giấy và bắt đầu xếp giấy tờ vào cặp.

— Nếu Rossi gọi anh, anh đã dặn Mary chuyển điện thoại của ông ấy cho em, dù em ở đâu. Em hãy nói cho ông ấy biết là anh đang lên đường, và chẳng có gì đáng lo cả. Chúng ta có bốn phòng thí nghiệm thử các mẫu của Rossi ngay tức thì. Trong vòng hai tuần, chúng ta sẽ biết Rossi là một thiên tài hay là một tên giả mạo. Và cho đến khi ta biết ông ấy là ai, ta phải nghĩ rằng ông ấy không phải là một tên giả mạo và phải chiều chuộng ông ấy.

Lauren lắng nghe cuộc độc thoại nhanh như lửa dây ấy với niềm cảm phục trong lòng. Kết hôn với Nick là nàng sẽ như phải sống bên bờ một cơn lốc và nàng đang bị hút vào vòng xoáy ấy.

— À này— Nick nói làm như rất tình cờ, khiến Lauren bất chợt phải cảnh giác— Một phóng viên tạp chí gọi điện cho anh sáng nay. Người ta đã biết em là ai và họ biết mình sắp cưới nhau. Khi câu chuyện lan truyền, anh sợ rằng báo chí sẽ săn lùng em.

Lauren sửng sốt:

— Làm sao mà họ hay được?

Nick ném về phía nàng một cái nhìn loé sáng:

— Anh nói cho họ biết.

Mọi việc xảy ra quá nhanh, làm Lauren choáng váng.

— Anh có nói cho họ biết lúc nào và ở đâu chúng ta sẽ làm đám cưới không?— nàng trách.

— Rồi anh sẽ nói— chàng đóng cặp giấy lại và kéo nàng rời khỏi chiếc ghế mà nàng đang ngồi— Em thích một đám cưới ở nhà thờ lớn với hàng trăm khách khứa, hay em có thể thu xếp với anh một tuần lễ trong một ngôi nhà nguyện ở một nơi nào đó với chỉ gia đình của em và một ít bạn bè? Khi mình đi hưởng tuần trăng mật về, có thể tổ chức tiệc tùng để tiếp đãi bất cứ ai mình quen biết.

Lauren nhanh chóng nghĩ đến đám cưới ở nhà thờ lớn không tốt cho sức khoẻ của cha nàng và gánh nặng tài chính. Vả lại, cái ước muốn cao nhất của nàng là trở thành vợ của Nick ngay mà thôi. Vì thế nàng nói:

— Em muốn chọn anh và một ngôi nhà nguyện nhỏ.

Chàng cười phấn khởi:

— Tốt lắm. Bởi vì anh muốn điên lên vì đợi chờ em trở thành vợ của anh. Anh không phải là một người đàn ông kiên nhẫn.

— Vậy sao?— nàng nấn lại nút cà vạt của chàng và nói giỡn— vậy mà em không biết đấy.

— Bé cưng!— chàng âu yếm nói— anh đã viết cho em một chi phiếu và giao cho Mary rồi. Nhập vào trương mục ngân hàng của em, vài hôm nữa em trích ra một ít để mua sắm áo quần, tư trang cho cô dâu khi anh vắng mặt. Chi phiếu nhiều tiền đấy. Em hãy dùng một phần để mua cái gì đặc biệt như là để đánh dấu sự đính hôn của chúng mình. Nữ trang hay là áo lông thú chẳng hạn.

Khi chàng đi rồi, Lauren tựa lưng vào bàn giấy của nàng, mỉm cười buồn bã nhớ lại lời Mary lúc ăn trưa: “Từ ngày ấy về sau, Nick không bao giờ mua quà cho phụ nữ...Thay vì thế, Nick cho họ tiền và bảo họ mua thứ gì mà họ thích... Anh chẳng cần để ý đó là nữ trang hay áo lông thú...”.

Lauren gạt ý nghĩ ấy qua một bên. Có lẽ một ngày gần đây, Nick sẽ thay đổi. Lúc này nàng đang được chàng xem như hơn bất cứ người đàn bà nào trước đây. Nàng nhìn đồng hồ đeo tay. Đã mười giờ mười lăm, và nàng chưa làm được việc gì.

Từ trên giường bệnh viện, Jack Collis nhìn chăm chăm vào chiếc đồng hồ trên tường, chống lại sự ngầy ngất say mà ông ta thường gặp khi được chích những mũi thuốc dưới da, chuẩn bị làm các thử nghiệm. Ông cố nhắm vào một chỗ để tập trung tư tưởng. Đồng hồ chỉ mười giờ rưỡi. Hôm nay là thứ hai. Rudy đã được dặn phải gọi điện thoại để báo kết quả điều tra về cô thư ký biết hai ngoại ngữ được chỉ định làm việc bên cạnh Nick Sinclair. Vừa khi Jack nghĩ đến điện đàm thì chuông điện thoại cạnh giường reo lên. Ông cầm máy lên nghe.

Một giọng nói vang lên trong máy:

— Jack, Rudy gọi đây!

Jack từ từ nhớ lại khuôn mặt tròn trĩnh, đôi mắt ti hí long lanh của Rudy. Ông hỏi:

— Cậu đã kiểm tra về cô gái tên họ Danner chưa?

Rudy đáp:

— Rồi. Tôi đã kiểm tra xong như ông nói. Cô ấy sống trong một căn hộ sang trọng ở Bloom Field, và một người đàn ông nào đó trả tiền nhà cho cô ta. Tôi đã nói chuyện với người gác cổng, và người này nói lão ấy thuê nhà cho tình nhân. Người đàn bà sau cùng ở đó là một cô có mái tóc đỏ. Một đêm nọ, lão già đáng thương Whitworth đến thăm cô gái ấy và bắt gặp cô ta đang hú hí với một tên đàn ông khác, thế là lão ta tổng cô ả đi.

Người gác cổng nói cô Danner sống đang hoang và lặng lẽ— ông ấy có thể nhìn thấy căn hộ từ cổng nhà của ông ta — Rudy cười khúc khích cách dâm dăng— Người gác cổng nói rằng lão Whitworth phí tiền cho cô ta, vì lão đến có một lần khi cô ta dọn đến. Tôi nghĩ là lão ta đã quá già và...

Jack cố chống lại màn sương mù đường như bao phủ giác quan của ông ta:

— Ai?

Rudy đáp:

— Whitworth, Philip Whitworth. Tôi cho rằng ông ta đã “hết xí quách” và...

— Hãy nghe tao nói đây, và cầm cái mồm mày lại!— Jack hét lên— Họ sẽ mang tao xuống lầu dưới để xét nghiệm và tiêm thuốc cho tao mê đi. Mày hãy tới ông Nick Sinclair và nói với ông những gì mày đã kể với tao. Mày nhớ chưa? Nói với Nick rằng— mắt Jack hoa lên— rằng tao nghĩ là cô ấy lộ tin tức về thương vụ của Rossi

— Cô ấy ư? Cô ấy là? Đốt ông đi! Nếu theo con đường ấy thì...— Rồi Rudy đổi giọng từ vẻ miệt thị sang vẻ quan trọng kiểu nhà binh: “Tôi xin nghiêm chỉnh chấp hành điều đó, ngài Jack! Xin ngài hãy an tâm...”.

— Mẹ mày, cầm mồm lại, hãy nghe đây— Jack quát tới tấp— Nếu Nick đi vắng, hãy tìm ông Mike Walsh, luật sư trưởng của Tổng công ty và nói với ông ấy điều tao đã dặn mày. Đừng nói với bất cứ một ai. Rồi tao muốn mày trông chừng cô ấy. Tao muốn thu băng lại các cuộc điện đàm của cô ta. Tao muốn mày theo dõi cô ta đi lại. Lấy thêm một người nữa để giúp mày.

Lauren đang chìm vào cõi mộng mơ khi chuông điện thoại reo vào sáng thứ tư. Nàng quá sung sướng và quá phấn khích đến nỗi không thể tập trung vào công việc đời thường của nàng. Ngay cả tạm dấy Nick ra khỏi tâm trí, nàng cũng không làm được. Nàng không thể không nghĩ tới chàng, vì ban tham mưu của công ty cứ trêu chọc nàng hoài. Nàng trả lời điện thoại và vô tình chất lưỡi nhỏ mỗi lần như thế kể từ hôm qua mà nàng không biết.

— Lauren thân mến— tiếng nói dịu dàng của Philip Whitworth vang lên trong máy điện thoại— tôi cho rằng chúng ta phải đi ăn cơm trưa với nhau hôm nay.

Đó không còn là một lời mời, mà là một mệnh lệnh. Với tất cả sự căng thẳng, nàng chẳng muốn nghe Whitworth và định cúp máy, nhưng không dám. Nếu nàng tức giận, nàng sẽ tạo ra cái cớ để Philip có thể

nói cho Nick biết nàng là ai và đang làm gì trước khi tự nàng có cơ may nói thẳng ra với chàng về việc đó. Và vì nàng đang ở trong căn hộ của Philip, nàng không thể rời khỏi chỗ đó trong khi Nick đi vắng, vì Nick không thể gọi điện cho nàng nếu nàng đổi chỗ ở. Nếu Nick gọi về văn phòng cho nàng, nàng có thể báo cho chàng biết nàng đang dọn đến một khách sạn nhỏ có chỗ đậu xe nhưng nếu thế thì nàng phải bịa ra một cái cớ, mà nàng thì không muốn tạo thêm một lời nói dối nữa trong việc lừa đảo của nàng.

Nàng đành chấp nhận lời mời của Philip mà không cảm thấy thích thú chút nào:

— Vâng, được. Nhưng tôi không thể bỏ văn phòng mà đi đâu lâu.

— Nhưng chúng ta khó mà ăn trưa nơi tòa cao ốc cô đang làm việc— Philip nhắc khéo Lauren hàm ý châm biếm.

Giọng nói của ông ta làm Lauren cảm thấy khó chịu, vì phải cảnh giác. Nàng cảm thấy bất an khi ở một mình với ông ta, bất an về điều gì mà ông ta muốn nói với nàng. Thế rồi nàng nhớ đến “Quán Tony” và cảm thấy nhẹ nhõm:

— Tôi sẽ gặp ông tại Nhà hàng ăn Tony vào buổi trưa. Ông biết nó ở đâu chứ?

— Biết, nhưng cô quên rằng cô không thể đặt bàn ở đó trừ khi...

Lauren trả lời ngắn gọn:

— Tôi sẽ đặt trước...

Nhà hàng đầy người chen chúc đợi kiếm chỗ khi Lauren tới đó. Tony đã nhìn thấy Lauren và mỉm cười chào nàng xuyên qua căn phòng rộng, nhưng chính Dominic dẫn nàng tới bàn của nàng. Cậu trai then đỏ mặt trước nụ cười thiếu sinh khí của Lauren.

— Bàn của cô không được tốt, cô Lauren ạ. Cháu rất lấy làm tiếc. Lần tới, cô gọi điện sớm hơn, cháu sẽ dành bàn tốt hơn cho cô.

Lauren hiểu cậu trai muốn nói gì khi cậu ta đưa nàng tới trước những chiếc bàn đặt đằng sau phòng ăn nối liền với phòng uống cốc tai. Căn phòng thiếu ánh sáng được ngăn cách biệt phòng ăn bởi các lưới mắt cáo bằng gỗ treo dây cây leo. Tiếng chuyện trò cười nói âm ỉ vọng lại từ phòng cốc tai, và những người hầu bàn chạy tới chạy lui, bưng những bình cà phê được đặt trong một phòng xếp cạnh đây.

Philip Whitworth đã ngồi sẵn, xoay xoay cục đá trong ly, khi Lauren tới bàn. Ông ta đứng dậy lịch sự đợi Dominic kéo ghế mời nàng ngồi xong, ông mời nàng một ly rượu vang. Ông ta có vẻ rất bình thản, trầm tĩnh và rất... thoải mái, Lauren thầm nghĩ. Ông ta nói:

— Nào, bây giờ cô hãy nói cho tôi biết thực sự những gì đã xảy ra giữa cô và người bạn chung của chúng ta?

— Ông muốn nói đến đứa con ghê của ông...— Lauren sửa lại một cách cay đắng, tức giận vì ông ta vẫn còn cố ý lừa gạt nàng.

Ông ta liền trả lời:

— Vâng, cô bạn thân mến ạ. Nhưng đừng nhắc đến tên hắn ở chỗ công cộng này.

Nhớ lại cách thức ông và vợ ông đã đối xử với Nick làm Lauren tức giận sôi lên. Nàng cố nhớ rằng Philip thực sự đã không xử tệ với nàng, thế nhưng, giọng nói của nàng cũng rất thận trọng:

— Trong vòng vài ngày nữa, hai ông bà sẽ đọc thấy trên báo điều này, dù vậy, tôi cũng nói trước để ông rõ là chúng tôi sẽ kết hôn.

Philip nói hoan hỉ:

— Xin chúc mừng. Cô có nói cho hắn biết là cô quen với tôi không? Hắn thực sự không biết gì về điều đó khi chúng tôi gặp cô tại vũ hội từ thiện.

— Tôi sẽ nói cho anh ấy biết ngay.

— Tôi không cho rằng đó là điều tốt. Lauren ạ. Hắn rất căm thù vợ tôi và tôi.

- Với một lý do tốt đẹp thật!— Lauren buột miệng nói trước khi nàng có thể ngưng lại kịp.
 - Ồ, tôi đã thấy cô hiểu rõ vấn đề... Bởi vì, nếu cô nói ra, thử hỏi hấn sẽ làm gì khi hấn khám phá ra rằng cô đã sống như một nhân tình của tôi, mặc áo quần do tôi mua sắm cho.
 - Đừng có làm trò hề! Tôi không phải là nhân tình của ông.
 - Chúng ta biết thế, nhưng hấn thì tin rằng cô là nhân tình của tôi.
- Lauren lớn tiếng nói, giọng căng thẳng:
- Tôi sẽ làm cho anh ấy tin rằng tôi không là nhân tình của ông.
- Philip cười, một nụ cười khôn ngoan, tính toán lạnh lùng:
- Tôi e rằng cô không thể thuyết phục hấn được, nếu hấn nghĩ rằng cô đã tiết lộ cho tôi biết một ít về dự án Casano.
- Sự kinh hoàng làm Lauren như tê liệt, và tiếng chuông báo động như vang lên trong tâm trí nàng:
- Tôi không nói gì với ông về Casano cả, tuyệt đối không. Tôi đã không bao giờ nói với ông về bất cứ điều gì bí mật nào cả
 - Hấn vẫn tin là cô đã nói với tôi về Casano.
- Lauren đặt hai tay lên bàn để bớt run. Cơn sợ hãi như bủa ra trong lòng nàng:
- Philip, ông định đe dọa tôi là ông sẽ nói với anh ấy rằng tôi là tình nhân của ông? Ông định nói những lời dối trá ấy ư?
- Ông ta đáp:
- Không phải là đe dọa, mà chính xác là chúng ta đang bàn bạc về một cuộc thương lượng giữa cô và tôi. Và tôi hoàn toàn muốn rằng cô hiểu là cô không ở trong vị trí đồng ý với đề nghị của tôi.
 - Cuộc thương lượng nào?— Lauren hỏi, nhưng lạy trời, nàng đã hiểu ra.
 - Để mua sự im lặng của tôi, tôi chỉ hỏi cô vài tin tức thôi.
 - Và ông tin là tôi sẽ cung cấp cho ông?— nàng nói với sự khinh bỉ— Ông thành thật tin như thế sao? Nước mắt nóng trào ra trên má nàng, làm giọng nàng nghẹn lại: Tôi thà chết đi trước khi tôi có thể làm điều gì hại anh ấy, ông có hiểu không?
- Philip chồm người tới trước, nói ngắn gọn:
- Cô đã phản ứng quá mạnh. Tôi không đẩy hấn ra khỏi thương trường. Tôi chỉ bảo vệ công ty riêng của tôi thôi. Nó trở nên tồi tệ vì sự cạnh tranh của Sinco.
- Lauren day nghiêng:
- Cho nó tồi tệ luôn đi!
 - Nó sẽ không là gì với cô— nhưng “Doanh nghiệp Whitworth” là quyền sống, quyền thừa kế của Carter, và điều đó rất quan trọng với tôi. Nào, bây giờ ta ngưng cãi nhau là cô sẽ giúp gì hay không, bởi vì cô không còn sự chọn lựa nữa. Thứ sáu là ngày cuối cùng để hiến giá về bốn hợp đồng lớn. Tôi muốn biết số tiền Sinco đã đặt— ông ta đưa mắt mảnh giấy nhỏ có tên bốn dự án, nhét vào giữa các ngón tay của Lauren và bảo nàng che lại. Rồi ông ta chìa bàn tay thân thiện cho nàng bắt.
 - Tôi phải về văn phòng ngay— ông ta nói và rời khỏi ghế.
- Lauren nhìn theo, giận dữ đến nỗi không còn cảm thấy gì khác. Nàng hỏi với theo:
- Những con số hiến giá này rất quan trọng đối với ông?
 - Rất quan trọng.

— Bởi vì vợ ông muốn để lại công ty cho con trai của bà ấy, phải không? Bởi vì nó rất quan trọng với bà ấy, phải không?

— Quan trọng hơn là cô nghĩ. Trong mọi việc, nếu bây giờ tôi cố bán công ty đi, thì đó là phương án hay nhất, vì nền tài chính của chúng tôi đã bị công khai thách thức. Thật là rối rắm.

— Tôi biết— Lauren đáp với một sự bình tĩnh đến lạnh người.

Để thuyết phục thời gian nàng có thể hợp tác, Lauren thận trọng hỏi thêm:

— Và ông hứa là không vu cáo gì tôi với Nick, nếu tôi giúp ông chứ?

— Tôi hứa danh dự— ông ta đáp.

Lauren trở về văn phòng, giận run lên. Bà Carol Whitworth muốn mua quyền thừa kế cho đứa con cưng thứ hai của bà bằng cách phá hoại những gì đứa con thứ nhất đã xây dựng được. Bây giờ họ muốn Lauren tiếp tay. Nàng đã bị hăm dọa và sự hăm dọa còn tiếp tục mãi, nàng biết như thế. Gia đình Whitworth tham lam, nhẫn tâm, vô đạo đức. Trước khi họ hoàn tất âm mưu, Công nghiệp Hoàn cầu sẽ biến thành một phần khác trong quyền thừa kế của Carter.

Mấy phút sau, chuông điện thoại trên bàn giấy của nàng reo lên. Nàng nhắc ống nghe lên một cách máy móc. Philip nói nhẹ nhàng:

— Tôi ghét phải thôi thúc cô, nhưng tôi muốn có tin tức ấy ngay hôm nay. Cô phải tìm cho ra con số mà Sinco đã hiến giá ở nơi nào đó tại ban kỹ thuật. Nếu tôi có được kết quả, thì sẽ giúp chúng tôi rất nhiều.

Lauren đáp cách vô hồn:

— Tôi sẽ cố

— Rất tốt. Rất rõ ràng. Tôi sẽ đợi cô ở trước tòa cao ốc lúc bốn giờ. Tôi sẽ ngồi đợi trong xe của tôi ngay dưới nhà trước. Cô chỉ cần chừng mười phút.

Lauren gác máy và đi qua các văn phòng để tới ban kỹ thuật. Cho đến lúc này, nàng đã không làm gì đáng nghi ngờ. Vừa khi Jim trở về, tự nàng sẽ nói cho ông ấy biết việc gì đã xảy ra. Có lẽ ông ta sẽ giúp nàng nói với Nick nữa.

— Ông William muốn xem hồ sơ về bốn công trình này— nàng nói với cô thư ký ban kỹ thuật.

Trong phút chốc, nàng đã có bốn hồ sơ trong tay. Nàng mang về bàn giấy của nàng. Trước mỗi hồ sơ có một bao thư ghi tên mỗi công trình, một bản tóm tắt kỹ thuật trang bị nếu Sinco trúng thầu, và tổng số tiền hiến giá của Sinco.

Lauren mang các hồ sơ đi sao chụp, rồi nàng mang các bản sao và bản gốc về bàn giấy. Nàng đặt các bản gốc trở lại vào các hồ sơ. Nàng lấy thuốc tẩy trong ngăn kéo, rồi cẩn thận và lặng lẽ thay đổi các số tiền mà Sinco đã hiến giá, tăng lên bằng nhiều triệu đôla. Thuốc tẩy nhìn thấy rõ trên bản sao nàng đang cầm, nhưng khi chụp lại bản sao này thì sẽ không nhìn thấy chỗ sửa và sẽ không thể nào khám phá ra được. Nàng vừa rời khỏi máy sao chụp thì một người đàn ông mặt tròn bước tới nói:

— Xin lỗi cô, tôi là người của công ty bảo trì máy sao chụp này. Cô cho tôi xem hôm nay nó có trục trặc gì không. Nếu cô không phiền, xin cô cho những bản này vào chụp lại xem máy chạy có tốt không.

Lauren cảm thấy khó chịu, nhưng máy móc thường hay như thế, nên nàng bằng lòng để hắn ta làm. Hắn đặt bản chụp lại trên một cái khay, ấy chạy, nhìn nó, rồi gật đầu:

— Nó chạy tốt rồi.

Lauren thấy hắn ném những bản sao lại ấy vào giỏ rác khi nàng quay đi

Nàng không thấy hắn quay trở lại lượm những bản ấy vào mấy phút sau.

Khi nàng đi qua nhà trước, một chiếc xe Cadillac đậu ở vệ đường. Cửa sổ xe về phía nàng được tự động hạ xuống. Lauren dựa vào xe và đưa một phong bì cho Philip.

Ông ta nói:

— Tôi hy vọng cô hiểu việc này quan trọng với chúng tôi như thế nào...

Sự tức giận trào lên trong Lauren, làm lũng bùng nổ tai. Nàng quay gót và bước như chạy trở lại vào tòa cao ốc. Đường như nàng đã đụng vào người đàn ông mặt tròn, hắn đang vội vã giấu máy ảnh ra sau lưng.

- Lạy trời, ông đã về.

Mary kêu lên vào cuối buổi chiều thứ tư khi Nick sải bước vào văn phòng, theo sau có Ericka và Jim.

— Mile Walsh cần nói chuyện với ông ngay. Ông ấy nói có việc khẩn cấp.

Nick hỏi:

— Bảo ông ấy đến đây ngay— chàng vội cởi áo vét và nói tiếp: Rồi mời bà đến uống một cốc rượu vang mừng với chúng tôi. Tôi sắp phải đưa Lauren tới Las Vegas để làm đám cưới. Máy bay đang lấy thêm xăng và đang kiểm tra lại máy móc, sẽ xong ngay.

Mary nhú mày hỏi:

— Lauren biết việc này chưa? Cô ấy đang làm việc bù đầu ở văn phòng Jim.

— Tôi sẽ thuyết phục cô ấy tuân theo sự khôn ngoan của kế hoạch này.

Ericka mỉm cười hiểu biết, chêm vào:

— Khi máy bay đã khởi động, Lauren đâu còn chọn lựa gì được nữa

Nick mỉm cười sung sướng:

— Chắc chắn thế.

Chàng đã nhớ nàng quá nhiều, đến nỗi đã gọi cho nàng hàng ngày, ba lần mỗi ngày, giống như một cậu trai trung học thất tình. Chàng nói qua vai:

— Tôi phải sửa soạn đầy đủ mới được.

Nói xong, chàng bước vào một cái tủ lớn ẩn trong tường, chọn một cái áo sơ mi mới.

Năm phút sau, chàng ra khỏi phòng tắm, cạo râu xong và nhìn Mike Walsh và người thanh niên mặt tròn đứng cạnh chỗ Ericka và Jim đang ngồi.

— Có chuyện gì thế?— Jim vừa hỏi vừa bước tới tủ rượu lấy ra một chai sâm banh, lưng quay về phía mọi người.

Người luật sư nói thận trọng:

— Có một sự rò rỉ an ninh về dự án Rossi

— Đúng. Tôi đã nói cho anh hay rồi

— Những người ở Casano cố truy tìm Rossi là người của Whitworth.

Tay Nick đang mở nút chai sâm banh chợt khựng lại khi nghe tên Whitworth, rồi chàng khẩn trương nói tiếp:

— Cứ tiếp tục đi.

Luật sư tiếp tục:

— Rõ ràng có một phụ nữ ăn lương của chúng ta đã làm gián điệp cho Whitworth. Tôi đã bố trí anh Rudy đây để nghe lén các cuộc điện đàm và theo dõi người đàn bà ấy.

Nick đặt bốn ly sâm banh xuống mặt quầy rượu, đầu óc liên tưởng đến nụ cười của Lauren, khuôn mặt xinh đẹp của nàng. Tối nay sẽ là đêm đám cưới của họ. Sau đêm nay, chàng và chỉ có mình chàng ôm nàng trong vòng tay mà vuốt ve. Nick nói:

— Tôi đang nghe đây. Hãy tiếp tục đi.

— Hôm qua người đàn bà ấy đã sao chụp và đưa cho Whitworth bản sao về số tiền Sinco đã hiến giá để đấu thầu bốn công trình của bốn hợp đồng. Chúng tôi có một bộ bản sao cô ấy trao cho Whitworth để làm bằng chứng trước tòa.

— Đồ chó...!— Nick cố dần cơn giận, không thù hận Philip Whitworth, nó làm hạ giá tính cách của chàng. Hôm nay là ngày đám cưới. Lạnh lùng, chàng nói:— Jim, tôi sẽ làm cái gì tôi đã làm năm năm trước đây. Tôi sẽ loại hẳn ra khỏi thương trường. Ngay bây giờ, tôi muốn Sinco hiến giá cho các công trình mà hẳn tham gia, và tôi muốn anh đề nghị giá thật rẻ. Rõ chưa. Tôi muốn nhổ trụi tóc của thằng con hoang ấy.

Khi Jim lăm lăm đồng ý, Mike tiếp tục:

— Chúng tôi đã có sẵn lệnh bắt người đàn bà này. Tôi đã thảo luận thủ tục với quan tòa Spath. Ông ta đã sẵn sàng nếu anh ra lệnh.

— Cô ấy là ai?— Jim hỏi, khi Nick đang bận rót thêm sâm banh vào các ly.

Rudy hăm hở, nói, giọng làm ra vẻ quan trọng:

— Đó là nhân tình của Philip Whitworth! Tôi đã kiểm tra lý lịch của cô ta. Cô ta sống như một bà hoàng ở trong căn hộ Whitworth thuê ở Đồi Bloom Field. Cô ta ăn diện như một người mẫu thời trang và....

Sự kinh hãi như nổ ra trong lồng ngực Nick, và toàn thân chàng căng thẳng, chống lại sự hấp hối của trí óc chàng. Tâm tư chàng muốn đặt câu hỏi, nhưng trước khi bật ra lời, chàng phải bầu tay trên quầy rượu để tựa. Quay lưng về đám đông, Nick khẽ hỏi:

— Cô ấy là ai?

— Lauren Danner— Mike nói, cắt ngang cái kiểu nói dông dài của Rudy, người nhân viên an ninh— Nick, tôi biết cô ta đến đây làm việc là do anh đích thân giới thiệu và đó chính là cô gái đã ngã dưới chân chúng ta đêm ấy. Nhân viên công lực sẽ tham dự vào việc bắt giam bất cứ ai làm gián điệp chỗ chúng ta. Nhưng tôi cần bàn bạc với anh trước khi chúng ta bắt buộc phải chống lại cô ấy. Liệu tôi....

Tiếng nói của Nick nghẹn lại vì tức giận và đau đớn:

— Anh hãy trở về văn phòng của anh đi— Nick ra lệnh— và đợi ở đó. Khi cần, tôi sẽ gọi.

Rồi không quay lại, Nick hất đầu về phía Rudy.

— Cút khỏi mắt tôi. Từ nay đừng để tôi thấy mặt! Vĩnh viễn.

— Nick— Jim lên tiếng sau lưng Nick.

— Cả anh nữa, đi ra ngoài luôn đi— giọng Nick vang lên như một lần roi quất mạnh. Rồi chàng trở lại bình tĩnh đáng sợ: Mary, hãy gọi điện cho Lauren và bảo cô ấy đến đây ngay trong vòng mười phút nữa. Xong, bà về nhà đi, gần năm giờ chiều rồi

Sau khi mọi người đã rút đi hết, trong bầu không khí im lặng như nhà mồ, Nick bước tới quầy rượu và hất đổ ly sâm banh mà chàng đã rót để uống mừng đám cưới của chàng với một thiếu nữ thiên thần, một nàng công chúa với đôi mắt tươi cười— người đã bước chân vào đời chàng và làm đảo lộn tất cả. Lauren đã do thám chàng, phản bội chàng vì Whitworth. Lauren là nhân tình của lão Whitworth!

Con tim chàng muốn chối bỏ điều đó, nhưng lý trí chàng biết đó là sự thật.

Chàng nhớ lại việc giới thiệu nàng với lão Whitworth vào đêm thứ bảy, và chàng nhớ lại nàng đã cố ý làm như không quen biết lão ta. Chàng cảm thấy mình dường như tan ra thành hàng triệu mảnh. Sự tức giận và nỗi đau đớn thấm vào mạch máu chàng như những dòng cường toan. Chàng muốn ghì xiết nàng vào vòng tay và khiến nàng nói rằng đây không phải là sự thật. Chàng muốn rót tình yêu của chàng vào nàng cho đến khi xóa nhòa hết bất cứ ai khác, chỉ trừ có mình chàng mà thôi.

Chàng muốn bóp cổ nàng vì sự phản bội của nàng, chàng muốn giết nàng với chính đôi tay của mình. Chàng muốn chết.

Lauren nhìn thấy ba nhân viên an ninh đứng trong khu tiếp tân riêng của Nick, khi nàng vội vã đi vào văn phòng của chàng. Họ nhìn nàng căng thẳng, vẻ cảnh giác. Nàng mỉm cười khi bước qua họ, nhưng chỉ một người đáp lại— hẳn ta gập đầu, một cái nghiêng đầu thật khẽ và không thân thiện.

Tới cửa phòng của Nick, nàng dừng lại và vuốt tóc. Bàn tay nàng run vì vừa mừng được gặp lại chàng, vừa sợ vì không biết chàng sẽ phản ứng ra sao, khi nàng nói cho chàng biết sự liên hệ của nàng với Philip Whitworth. Nàng đã quyết định nói cho chàng biết đêm nay, ngay sau khi chàng đã có thì giờ thư giãn. Nhưng bây giờ đây, Philip đã khùng bố nàng, nàng cần phải nói cho chàng biết ngay, không còn chần chừ nữa.

Khi đã bước vào văn phòng chàng, nàng liền nói:

— Rất vui mừng được thấy anh đã trở về.

Nick đứng bên cửa sổ, quay lưng lại với Lauren, một tay chống lên thành cửa, nhìn mông lung ra phía thành phố. Những bức rèm được kéo xuống trên phần tường gần kính còn lại, và không một chút ánh sáng nào được rọi tới để xua đi mảng bóng tối đến sớm của đêm mưa.

— Đóng cửa lại đi— Nick dịu dàng nói. Giọng chàng nghe khác lạ, nhưng lưng chàng vẫn quay về phía nàng, nên dù nàng bước tới gần cũng không nhìn thấy mặt chàng— Em có nhớ anh không, Lauren?— chàng hỏi, vẫn không quay đầu lại.

Lauren cười với câu hỏi mà chàng thường hỏi nàng mỗi khi đi xa về.

— Nhớ lắm!— nàng thú nhận, mạnh dạn vòng tay ôm eo chàng từ phía sau.

Khi nàng chạm vào người chàng, thân hình chàng trần cứng lại. Khi nàng áp má vào tấm lưng nở nang của chàng, nàng cảm thấy như chạm phải sắt đá.

Chàng vẫn thì thầm cách êm ái:

— Em nhớ anh nhiều đến chừng nào?

— Anh hãy quay lại đi, em sẽ chỉ cho anh biết em đã nhớ anh chừng nào?— nàng châm chọc.

Bàn tay chàng rời khỏi bệ cửa sổ và chàng quay lại. Không nhìn nàng, chàng bước tới cái ghế nệm dài và ngồi xuống. Chàng vẫn ngọt ngào mời nàng:

— Em hãy lại đây.

Lauren ngoan ngoãn vâng lời đến gần chàng và đứng nhìn xuống khuôn mặt đẹp trai chìm trong bóng tối của chàng, cố gắng đọc cho được cái vẻ khác lạ trên đó. Cảm giác của chàng dừng dừng, hầu như xa vắng, nhưng khi nàng ngồi xuống bên chàng, chàng liền chộp lấy tay nàng và kéo nàng ngã vào lòng chàng.

— Hãy cho anh biết, em muốn anh nhiều như thế nào?— chàng thúc giục.

Đó là một âm điệu kỳ lạ, nó tạo nên một sự báo động không diễn tả nổi, nhảy múa trong xương sống nàng, và nó cũng bị dập tắt ngay bởi sự đòi hỏi khát khao của miệng chàng trên miệng nàng. Chàng hôn nàng ngẫu nhiên, thành thạo và Lauren đầu hàng dễ dàng trước sự vô vấp, nóng hổi của đôi môi ấy. Chàng đã nhớ nàng. Những ngón tay của chàng mở nút chiếc áo sơ mi lụa của nàng, kéo cái nịt vú bằng ren lên để lộ bộ ngực trần tuyệt đẹp. Khi chàng đè nàng xuống ghế nệm dài và phủ nửa người của mình lên nàng. Miệng chàng vẫn say mê hôn lên đôi vú no đầy và hai núm vú săn chắc, trong khi một bàn tay chàng luồn xuống phía dưới.

— Em có thích anh bây giờ không?

— Thích— Lauren hồn hồn đáp, quần quai dưới thân mình chàng.

Bàn tay còn tự do của chàng luồn vào mái tóc nàng và kéo dần mảng tóc xuống ghế nệm. Chàng ra lệnh, với tiếng nói vẫn dịu dàng:

— Nào, bây giờ em hãy mở mắt ra, cưng. Anh muốn biết chắc chắn rằng chính anh nằm trên mình em chứ không phải là lão Whitworth.

— Nick!...— tiếng kêu chân thành của Lauren như bị nghẹn lại khi Nick vùng dậy, lấy tay xoắn tóc nàng và hung dữ kéo nàng đứng lên.

— Hãy nghe em nói. Xin anh hãy lắng nghe!— Lauren kêu lên kinh hoàng trước cơn giận dữ đen tối, trước sự thù ghét mãnh liệt ánh lên trong mắt chàng— Em có thể giải thích mọi việc, em...— Một tiếng kêu thất thanh như xé rách cổ họng nàng khi chàng nắm chặt tóc nàng, vặn đầu nàng quay lại.

Chàng gằn giọng:

— Hãy giải thích rõ đi!

Tia nhìn của Lauren như đóng băng vì kinh hãi khi nhìn những tờ giấy nằm rải rác trên bàn cà phê: bản sao chụp bốn hợp đồng hiến giá mà nàng đã trao cho Philip, những tấm ảnh đen trắng phóng đại hình nàng dựa vào xe Philip, dấu hiệu gắn phía sau chiếc xe Cadillac và bảng số xe của tiểu bang Michigan, chứng tỏ Philip A. Whitworth là sở hữu chủ chiếc xe.

— Xin anh! Em yêu anh! Em...

— Lauren— chàng cắt ngang bằng một giọng đe dọa nhẹ nhàng— Em có còn yêu tôi nữa không sau năm năm khi em và tình nhân của em ra khỏi nhà tù?

— Ôi Nick, xin anh hãy nghe em nói— nàng nức nở van xin— Philip không phải là nhân tình của em. Ông ấy là bà con. Ông gửi em tới Sinco để xin việc làm, nhưng em thề là em đã không bao giờ nói gì với ông ta cả.

Sự tức tối không còn hiện ra trên gương mặt của Nick, thay vào đó là một sự khinh bỉ dữ dội, khiến Lauren phải thốt ra những lời rời rạc trong cơn điên loạn:

— Cho đến khi... đến khi ông ấy nhìn thấy chúng ta trong đêm vũ hội. Ông ấy để em tự do, nhưng bây giờ thì ông ta không bố em. Ông ta đe dọa vu cáo em với anh nếu em không...

Nick đáp lại bằng sự mỉa mai lạnh lùng:

— Bà con với em mà lại đang tìm cách khùng bố em!

— Đúng thế— Lauren hăng hái tìm cách giải thích— Philip nghĩ rằng anh đã thuê một người nào đó do thám ông ta, vì thế ông ta gửi em tới đây để tìm ra tên người đó, và...

Nick cười gằn, khinh bỉ:

— Chỉ có Whitworth là người thuê gián điệp. Và gián điệp duy nhất đó là... cô!— Nick buông Lauren ra và cổ đẩy nàng ra xa, nhưng nàng vẫn cứ bám vào chàng.

Nàng cầu khẩn như điên dại:

— Xin anh hãy nghe em nói. Anh đừng làm như thế!

Nick đẩy tay nàng và nàng quỵ xuống sàn nhà.

— Em yêu anh vô cùng, Nick— nàng khóc như điên dại— Tại sao anh không chịu nghe em nói cơ chứ? Tại sao? Em đang cầu xin anh hãy chỉ lắng nghe em nói thôi mà!

Chàng gạt ngang:

— Đứng dậy. Cài nút áo lại.

Nói xong, chàng bước ra tới cửa. Ngực nàng trĩu nặng nỗi thống khổ, âm thầm, nàng vuốt thẳng áo quần, chống một tay vào bàn cà phê và chậm chậm đứng lên.

Nick vặn nắm cửa mở ra và những nhân viên an ninh bước vào. Nick lạnh lùng ra lệnh:

— Dẫn cô này ra khỏi đây!

Lauren sững sờ, đứng bất động nhìn những nhân viên an ninh đang tiến tới bắt nàng. Họ sẽ đưa nàng vào tù. Nàng nhìn Nick, yền lặng van xin chàng lần cuối cùng lắng nghe nàng, tin tưởng nàng, và chấm dứt cảnh bắt bớ này.

Một tay rút túi quần, Nick nhìn nàng mà lòng không nao núng. Mặt chàng sắc như được điêu khắc bằng đá, mắt chàng như hai tảng băng. Chỉ có những bắp thịt ở quai hàm chàng là phản bội lại việc chàng tỏ ra đứng vững, vì chàng đang giật giật mạnh.

Ba nhân viên an ninh vũ trang bao quanh nàng, và một người cầm lấy tay của nàng.

— Đừng sờ vào người tôi— nàng nói.

Không thèm nhìn lại, nàng theo đám nhân viên an ninh bước ra khỏi văn phòng Nick và đi tiếp qua khu tiếp tân rộng, vắng tanh.

Khi cánh cửa đóng lại sau lưng, Nick quay vào ngồi xuống cái ghế nệm dài, tì trán vào đầu gối, nhìn vào tấm hình phóng to của Lauren đang đưa các bản sao đánh cắp cho Philip.

Nàng rất ăn ảnh, chàng nghĩ thế với nỗi niềm cay đắng. Hôm ấy trời có gió, và nàng không mang áo khoác. Bức hình chụp nghiêng cho thấy vẻ đẹp thanh nhã của nàng với ngọn gió đang đùa những sợi tóc buông lơi.

Đó là bức ảnh Lauren đang phản bội chàng. Một bắp thịt ở cổ họng chàng thắt lại khi chàng cố nuốt niềm cay đắng này xuống. Chàng quyết định phải in tấm hình này ra hình màu. Màu đen và trắng không làm nổi bật được vẻ rực rỡ của nước da, những ánh vàng trên mái tóc màu mật ong tuyệt đẹp và nét lung linh màu ngọc lam sống động và đôi mắt nàng.

Chàng úp mặt vào hai bàn tay.

Các nhân viên an ninh lặng lẽ dẫn Lauren đi qua dãy hành lang lát cẩm thạch, nơi còn một số đồng nhân viên về muộn. Trong sự chen chúc của nhiều người, Lauren bị tránh ra lẻ loi, chứng khiến sự khinh miệt của những kẻ hiếu kỳ. Mọi người hồi hã về nhà, lòng đầy ắp những ưu tư riêng lẻ. Không phải nàng đặc biệt lưu ý tới kẻ khác chứng kiến sự xấu hổ này của nàng, vào lúc này, nàng cóc cần thế sự.

Bên ngoài trời đã tối và mưa vẫn tiếp tục rơi, nhưng Lauren không cảm thấy những giọt mưa lạnh giá bắn vào lớp áo sơ mi lụa mỏng manh của nàng. Nàng nhìn hững hờ nghĩ là sẽ thấy chiếc xe cảnh sát đậu sẵn ở vệ đường nhưng không thấy. Nhân viên an ninh kèm bên trái và đằng sau đã rút lui. Chỉ còn người bên phải đi theo và hỏi với giọng dè dặt, đầy thiện cảm:

— Cô có áo khoác ngoài không, thưa cô?

Lauren nhìn y với đôi mắt vừa đau đớn vừa sửng sốt. Nàng trả lời hờ hững:

— Có.

Nàng có một chiếc áo khoác, nó còn nằm với xác tay của nàng trong văn phòng của Jim.

Y nhìn bất chợt ra vệ đường, dường như mong có người nào đó đậu xe lại và chở nàng đi. Y nói:

— Tôi sẽ đi lấy áo cho cô— nói xong, y quay trở lại tòa cao ốc.

Lauren đứng trên lề đường, mưa rắc bạc trên mái tóc nàng và bắn vào mặt nàng như hàng triệu mũi kim lạnh giá. Dù sao, dường như nàng hiển nhiên không bị đưa vào tù. Nàng không biết sẽ đi về đâu và làm sao đây với cái túi không tiền, không chìa khóa. Như trong cơn mê, nàng quay lại và bắt đầu bước xuống đại lộ Jefferson, thì có một bóng dáng quen thuộc, nhẹ nhàng bước ra khỏi tòa cao ốc, hướng về phía nàng. Trong thoáng chốc, niềm hy vọng loé lên và dù trong đau buồn, nó vẫn toả sáng.

— Jim!— nàng kêu lên khi Jim và Ericka bước ngang qua mà hầu như không nhìn thấy nàng.

Jim quay lại, và ruột Lauren thắt lại, đau như dao cắt khi nhìn thấy khuôn mặt giận dữ và nét nhìn ác cảm của ông ta. Ông ta cau kính rít lên:

— Tôi chẳng có gì để nói với cô cả

Mọi hy vọng đều tắt ngấm trong lòng Lauren, và cùng với điều đó, lòng nàng như tê cứng lại thành băng. Nàng quay mình, ngang nhiên thọc hai tay lạnh buốt vào túi váy đầm, bước xuống lòng đường. Sau khi nàng bước đi mấy bước, Jim bước theo cầm lấy tay nàng, xoay người nàng lại và nói, vẫn giữ vẻ thù hằn như trước:

— Này, cầm lấy áo len của tôi đi!

Lauren thận trọng rút tay về, lạnh lùng nói:

— Đừng đụng vào người tôi. Tôi không muốn ai đụng vào tôi cả.

Về cảnh giác còn lưu chút ít trong tia nhìn của Jim, trước khi ông dập tắt nó đi. Ông lặp lại, ngắn gọn, vẻ sẵn sàng muốn đưa áo cho nàng:

— Hãy cầm lấy áo len của tôi. Cô chết cóng vì lạnh đấy!

Lauren không thấy sợ chết cóng vì lạnh. Không cầm lấy cái áo Jim đưa ra, nàng nhìn thẳng vào ông ta:

— Ông có tin rằng tôi làm gián điệp như Nick tin không?

Ông ta xác nhận:

— Thành thật tin là có.

Với mái tóc dính sát vào đầu và ngẩng mặt đón những hạt mưa lạnh buốt quất vào, Lauren kiêu hãnh đáp lại:

— Nếu thế, tôi không cần cái áo ấm của ông.

Nàng sắp sửa quay đi, nhưng rồi đứng lại.

— Nhưng ông có thể nhấn lại Nick giùm tôi một điều khi cuối cùng anh ấy tìm ra sự thật.

Nàng nghiêng rằng và nói tiếp:

— Sự thực đó là: Nick đừng bao giờ đến gần tôi nữa. Anh ấy phải tránh tôi ra.

Không còn nghĩ mình phải đi về đâu nữa, nàng tự động lội bộ qua tám khu phố để đến một người duy nhất có thể cứu mạng nàng mà không tính đến chuyện tiền nong. Nàng đến quán ăn của Tony.

Nàng gõ cửa sau của quán ăn bằng những ngón tay tê cứng. Cửa mở và Tony nhìn sững nàng, bộ veston đen của ông tương phản với tiếng ồn ào và khói bếp sau lưng ông.

Ông nói:

— Lauren đấy ư? Dominic, Joe đâu, nhanh lên, thiên thần Lauren tới!

Lauren thức dậy trong một chiếc giường ấm áp và tiện nghi. Nàng mở mắt nhìn căn phòng hơi cổ, duyên dáng nhưng xa lạ. Đầu nàng nhức như buả bồ khi nàng chống khuỷu tay để nhìn xung quanh. Nàng đang ở trong căn nhà phía trên quán ăn, và cô vợ trẻ của Joe đã đặt nàng vào giường, sau khi đã cho nàng tắm nước nóng và ăn thức ăn nóng. Nàng đã không chết vì kiệt sức, nàng nhớ lại thế. Thất vọng biết bao! Khốn khổ biết bao! Nàng đã tự chọn điều cay đắng ấy. Toàn thân nàng ê ẩm như bị ai dằn.

19. Judith Mcnaught – Chương 19 - Kết

Chương 19

Nàng tưởng tượng khi Nick khám phá ra rằng, nàng đã thay đổi các con số trên bảng hiển giá đấu thầu. Nếu cả bốn hợp đồng Sinco đều trúng thầu, Nick chắc chắn sẽ tự hỏi điều gì đã có thể xảy ra. Chàng sẽ thắc mắc, tại sao Whitworth đã không hiển giá thấp hơn Sinco, và có lẽ chàng sẽ so sánh các bản sao mà Lauren đã giao cho Philip với các bản chính

Nhưng cũng có thể những công ty khác ngoài Sinco và Whitworth trúng thầu. Nếu thế, Nick sẽ luôn luôn cho rằng nàng đã phản bội chàng.

Nàng hất cái chăn bông ra, và chậm rãi bước xuống giường. Nàng cảm thấy buồn bã khi nghĩ đến những gì vừa xảy ra.

Thậm chí nàng còn thấy rất tệ hại vài phút sau đó, khi nàng bước vào căn bếp gia đình, và nghe Tony nói điện thoại. Tất cả các con trai của Tony đều ngồi ở bàn. Tony đang nói, khuôn mặt cau lại rất nghiêm trọng.

— Mary, đây là Tony. Chị hãy cho tôi nói chuyện với Nick.

Tim Lauren đập mạnh, nhưng đã quá trễ để ngăn Tony lại, vì ông ta đang như lún sâu vào một cuộc độc thoại bất tận. Ông ta nói:

— Nick, Tony đây. Tốt hơn là anh nên tới đây ngay. Đã có chuyện gì xảy ra cho Lauren. Tôi qua cô ấy tới đây gần như chết cứng. Cô ấy không có áo ấm, không ví tiền, không có gì hết. Cô không chịu nói chuyện gì đã xảy ra. Cô không chịu để cho ai đụng tới— trừ khi— việc gì đã xảy ra vậy?

Mặt ông ta bỗng đỏ gay, tức giận:

— Nick, anh đừng có giở cái giọng ấy với tôi. Tôi— Ông ta gần như bất động một lúc, lắng nghe tất cả những gì Nick nói, rồi ông ta đặt ống nghe xuống và trông có vẻ vô cùng đau đớn.

Ông nói với đàn con:

— Nick nó dám cúp máy với ba!

Ông sững sờ khi nhìn thấy Lauren đứng bất động ở bậc cửa. Ông nói với nàng:

— Nick bảo là cô đã ăn cắp tin tức của hắn. Hắn bảo hắn không bao giờ còn muốn nghe nhắc đến tên của cô nữa, và nếu tôi còn cố tìm cách để nói với hắn về cô nữa, thì hắn sẽ báo nhà băng cúp món tiền hắn cho tôi vay để sửa sang quán ăn. Nick đã nói thế với tôi— hắn đã tát vào mặt tôi như thế đó— Ông ta lặp lại cách hoài nghi.

Lauren bắt đầu bước tới, khuôn mặt xanh xao vì hồi hận.

— Tony, ông không biết việc gì đã xảy ra đâu. Ông không hiểu được đâu

Quai hàm ông ta cứng lại, ông nói:

— Tôi hiểu cái cách mà hắn đã nói với tôi.

Không lưu ý đến nàng, Tony trở lại điện thoại và tức tối quay số:

— Mary— ông ta hét vào máy— Bà kéo Nick trở lại máy ngay đi— ông ta ngưng lại, trong khi dường như đang nghe Mary đặt cho ông một câu hỏi. Ông đáp— Vâng, cô dám đem mạng sống của mình ra đánh cuộc về chuyện Lauren ư? Cái gì đã xảy ra vậy? Vâng, cô ấy có mặt ở đây.

Tony trao máy cho Lauren với thái độ giận dữ và bị tổn thương đến nỗi Lauren thấy xót xa. Tony bảo:

— Nick không thêm nói với tôi, nhưng Mary muốn nói chuyện với cô.

Vừa hy vọng, vừa lo sợ, Lauren nói:

— Xin chào Mary

Giọng Mary lạnh tanh như nước đá:

— Lauren, cô đã gây tai hại cho chúng tôi ở đây như thế đủ rồi. Chúng tôi đã đại dốt đặt niềm tin vào cô. Nếu cô còn biết lịch sự, cô đừng để Tony can dự vào việc này nữa. Nick không đe dọa suông đâu. Nick sẽ làm việc gì cậu ta đã nói với Tony. Cô rõ chưa?

Lauren nuốt nổi tủi nhục, đáp:

— Rất rõ!

— Thế thì tốt. Tôi đề nghị cô ở yên tại đây trong vài giờ nữa. Luật sư của công ty chúng tôi sẽ giao lại các vật sở hữu của cô và giải thích cho cô rõ tình trạng pháp lý của cô. Chúng tôi sẽ thông báo việc của cô cho Philip Whitworth biết, nhưng thích hợp nhất là việc này sẽ được thông báo rộng rãi. Tạm biệt, Lauren.

Lauren buông mình ngồi thịch xuống chiếc ghế cạnh bàn, vô cùng tủi hổ nhìn những người đàn ông đang quan sát nàng với lời kết tội đau xót mà Jim và Mary đã nói.

Tony đặt một bàn tay trấn an trên vai nàng, và Lauren hít một hơi thật sâu:

— Tôi sẽ ra khỏi đây ngay khi luật sư mang ví tiền lại

Nàng ngước nhìn lên. Thay vì bỏ lơ nàng, Tony và các chàng trai con ông nhìn nàng với một mối thiện cảm rõ rệt.

Sau những gì đã xảy ra, Lauren cảm thấy sẽ dễ chịu, nếu được đương đầu với lòng thù hận hơn là sự thương hại; và sự đồng cảm của gia đình Tony đã làm trái tim nàng tan nát.

— Đừng bắt tôi phải giải thích— nàng thì thầm— nếu tôi giải thích, quý vị sẽ không tin tôi đâu.

— Chúng tôi tin cô— Dominic nói một cách quyết liệt, làm đỏ hồng hai má— tôi đã đứng ngay sau tấm ngăn, nơi để các bình cà phê, và tôi nghe không sót một lời những gì tên vô lại ấy nói với cô vào bữa ăn trưa đó, nhưng tôi không biết tên hắn. Ba tôi đã nhận ra hắn, và ông đến đứng với tôi, bởi vì ông thắc mắc tại sao cô lại đi ăn trưa với một tên đàn ông mà Nick thù ghét.

Lauren cố giữ bình tĩnh để nén tiếng khóc, nàng đành phải cười gượng:

— Thế thì hôm ấy chắc mệt lắm nhỉ, vì cả hai bố con anh phải đứng để bảo vệ tôi.

Lauren đã không hề khóc cho đến ngày nàng gặp Nick. Sau cái đêm hôm qua, nàng sẽ không bao giờ khóc nữa. Không bao giờ. Nàng đã khóc dưới chân Nick, cầu xin chàng lắng nghe nàng nói. Chỉ nghĩ đến đó cũng đủ làm nàng co rúm vì xấu hổ và tức giận.

Tony nói:

— Tôi đã cố gọi điện thoại cho Nick sau khi cô rời khỏi đây ngay trưa hôm ấy, để nói cho anh ta biết Whitworth đã đe dọa cô và cô đang gặp nạn. Nhưng Nick đã đi Ý. Tôi có nhờ Mary bảo Nick gọi tôi ngay khi cậu ta trở về. Nhưng tôi không bao giờ tin là cô có thể cung cấp tin tức cho người cha ghẻ của Nick.

Nghe Tony quả trách bằng giọng điệu ấy, Lauren đành nhún vai mỗi một nói:

— Tôi không giao cho Whitworth cái gì mà ông ta muốn. Còn Nick thì chỉ nghĩ rằng tôi đã phản bội anh ấy.

Nửa giờ sau, Tony và Dominic đưa nàng xuống quán ăn dưới nhà— chưa mở cửa bán hàng— và đứng đằng sau ghế nàng để bảo vệ. Lauren nhận ra Mike Walsh là người đi cùng Nick ngay đêm nàng bị té dưới chân họ. Ông ta giới thiệu người đi cùng là Jack Collins, trưởng toán an ninh ở Detroit. Cả hai người ngồi đối diện nàng.

— Xắc tay của cô đây— Mike nói, rồi đưa nó cho nàng— Cô có muốn kiểm lại bên trong không?

Lauren lạnh lùng đáp:

— Không cần.

Ông ta nói ngắn gọn:

— Tốt lắm. Chúng ta bàn vào điểm chính. Cô Danner, Công nghiệp Hoàn cầu đã có đủ bằng chứng để truy tố cô về tội ăn cắp, âm mưu phá hoại và nhiều tội trạng khác. Vào lúc này công ty chưa cần bắt cô. Tuy nhiên, nếu cô còn lui tới các cơ quan của Công nghiệp Hoàn cầu hay bất cứ một chi nhánh nào, công ty có thể và sẽ truy tố cô phạm vào các tội đã nêu trên. Một lệnh bắt cô đã được dành sẵn. Nếu cô lại vắng chỗ chúng tôi, lệnh đó sẽ được ký và cô sẽ bị bắt ngay lập tức. Nếu cô ở một tiểu bang khác, chúng tôi sẽ nhờ dẫn độ.

Ông ta mở một phong bì lớn và rút ra nhiều giấy tờ:

— Đây là văn bản nói về những điều tôi vừa trình bày— rồi ông ta đưa cho nàng bản sao văn bản đó, kèm với một tài liệu pháp lý khác. Ông ta chỉ vào đó và nói:— Đây là một lệnh đã được tòa án ký cho biết cô sẽ phạm pháp nếu cô bước vào bất cứ bất động sản nào của Công nghiệp Hoàn cầu. Cô hiểu không?

— Hiểu— Lauren nói, hất cằm lên trước, một sự chống đối âm thầm và bướng bỉnh.

— Cô có cần hỏi gì không?

— Có. Tôi có hai câu hỏi— Lauren đứng lên, rồi quay sang đặt một cái hôn mạnh lên má Tony và một cái nhẹ hơn trên má Dominic. Nàng biết nàng sẽ rất xúc động trong lúc nói lời từ biệt. Nàng sẽ nói lời ấy với hai người bạn thân của nàng lúc này điều đó dễ dàng hơn. Nàng quay lại viên luật sư và hỏi:

— Xe hơi của tôi đâu?

Luật sư nghiêng đầu chỉ về phía cửa quán ăn:

— Ông Collins đây đã lái tới đó. Nó đậu ngay bên ngoài đây. Còn câu hỏi kia?

Lauren lờ viên luật sư và quay qua Jack Collins hỏi:

— Có phải ông là người khám phá ra bằng chứng chống lại tôi không?

Dù vẻ mặt còn xanh xao, nhưng đôi mắt ông Jack Collins đầy hiếu kỳ và sắc sảo:

— Một nhân viên của tôi thực hiện điều tra khi tôi nằm bệnh viện. Tại sao cô hỏi thế, cô Danner?— ông ta chất vấn và ngắm nàng rất kỹ.

Lauren nhặt xác tay từ bàn lên:

— Bởi vì bất cứ ai làm việc đó cũng không rành nghiệp vụ

Nàng không nhìn Jack Collins nữa, và cố tạo một nụ cười ngắn dù đau đớn, để gửi tới Tony và Dominic lời chào từ biệt. Nàng dịu dàng nói:

— Xin từ biệt và chân thành cảm ơn!

Nàng bước ra khỏi quán ăn và không quay đầu lại.

Cả hai nhân viên Công nghiệp Hoàn cầu nhìn nàng bỏ đi. Ông luật sư nói:

— Một phụ nữ xinh đẹp đáng ngạc nhiên đấy chứ?

— Xinh đẹp thật!— Jack Collins đồng ý, nhưng lông mày ông nhíu lại đầy suy nghĩ.

— Nhưng cũng là một người đàn bà phản bội và lừa đảo.

Collins cau mày lại nhiều hơn:

— Tôi thắc mắc: cô ấy là ai. Tôi nhìn thẳng vào mắt cô ấy. Cô ấy tức giận và có vẻ bị xúc phạm. Cô ấy không có vẻ phạm tội.

Mike Walsh nóng nảy nhắc mình lên khỏi ghế:

— Cô ta phạm tội. Nếu anh nghĩ cô ta không thế, anh hãy xem lại toàn bộ hồ sơ của cô ta đi.

— Tôi sẽ làm thế— Jack đáp.

— Anh làm đi!— Tony tức giận nói, không cảm thấy xấu hổ vì nghe trộm— Rồi anh hãy tới nói cho tôi biết, tôi sẽ cho anh rõ sự thật. Whitworth đã bắt buộc cô ta làm việc ấy.

Nick tựa lưng vào ghế, nhìn Jack Collins, Mary, Jim và Tony bước vào văn phòng chàng. Nick đã đồng ý có buổi họp này về Lauren, do Jack yêu cầu, vì cần thiết cho Công nghiệp Hoàn cầu, trong trường hợp Lauren có thể kiện họ. Nick nghĩ một cách cay đắng: Kiện họ về tội gì? Chàng cầu xin Thượng đế cho chàng rời khỏi đây ngay. Đến nơi nào cũng được. Họ đang nói về Lauren, và chàng sẽ phải lắng nghe về nàng. Nàng đã bỏ đi cả tháng nay rồi, và chàng vẫn không thể nào xua đuổi hình ảnh nàng ra khỏi tâm trí được.

Chàng vẫn nuôi hy vọng được nhìn thấy nàng lên đây và bước vào văn phòng này, tay cầm sổ tắc ký và cây bút sẵn sàng ghi các chỉ thị của chàng. Tuần qua, chàng đang chăm chú thảo một đề cương mới về tài chính cho Công nghiệp Hoàn cầu, thì thỉnh thoảng nghe một phụ nữ trong phòng tiếp tân cười. Nó giống tiếng cười thanh tao đầy nhạc điệu của Lauren. Và chàng đứng bật dậy khỏi ghế, tự bảo mình là sẽ kéo nàng vào ngay văn phòng chàng, và cảnh cáo nàng là đã bỏ đi quá lâu. Nhưng khi chàng vào khu tiếp tân, thấy đó là một người đàn bà khác, thì trái tim chàng như tan nát. Nick tự bảo – chàng cần nghỉ ngơi, cần một thứ thư giãn nào đó, và ngay cả bất cứ thứ gì giải trí nào. Chàng phải tự mình miệt mài làm việc, để đẩy nàng ra khỏi tâm trí, cho đến lúc kiệt sức về thể chất lẫn tinh thần. Và bây giờ tất cả đang thay đổi. Vài giờ nữa, chàng sẽ đi Chicago để dự một hội nghị của Ủy ban thương mại quốc tế, cuộc hội nghị mà chàng đã bỏ dở vì đuổi theo Lauren trước đây, bây giờ phải được họp lại, vì ủy ban không thể giải quyết mà không có lá phiếu của Nick. Ba ngày sau đây, vào chủ nhật, khi cuộc họp chấm dứt, Vicky sẽ đến gặp chàng tại Chicago và họ sẽ bay đi Thụy Sĩ ba tuần lễ. Những tuần lễ nối tiếp bằng cách trượt băng ban ngày và xả láng ban đêm, sẽ giải quyết mọi rắc rối của Nick. Lại nghỉ lễ Noel ở Thụy Sĩ như ba năm trước chàng đã từng hưởng, sẽ là một ý tưởng đầy mời gọi thích thú.

Nick đi nghỉ với ai ba năm trước nhỉ? Chàng cố nhớ lại.

– Nick – Jack Collins nói – tôi có thể bắt đầu chứ?

– Vâng – chàng đáp ngắn gọn, rồi quay đầu về phía cửa sổ. Còn bao lâu nữa chàng mới xóa sạch khỏi tâm trí hình ảnh Lauren quỳ dưới chân chàng. Nàng đã khóc nức nở: “Xin anh đừng làm như thế! Em yêu anh vô cùng!”

Chàng lẩn cây bút vàng hững hờ giữa các đầu ngón tay, nhận thấy Tony giận dữ nhìn chàng, chỉ đợi cơ hội là biện hộ cho Lauren.

Chàng nghĩ cách miả mai: Sao lại biện hộ cho cô ta nhỉ? Biện hộ cái gì cơ chứ? Bởi vì Lauren là người gốc Ý, Tony tự nhiên bênh vực cô ta. Bởi vì Lauren đẹp mê hồn, Tony bị luá mắt trước bản chất phản trắc của cô ta. Chàng không thể kết án Tony vì chính chàng cũng như người mù, như ngớ ngẩn. Lauren đã hớp hồn chàng, mê hoặc chàng và quyến rũ chàng. Ngay từ phút đầu tiên chàng đã bị nàng xỏ mũi, đã đầu hàng nàng mà không biết.

Jack Collins nói:

– Tôi hiểu rằng nói về Lauren Danner là điều không thú vị với chúng ta. Bởi vì năm người chúng ta đã quen biết nhau từ lâu, và, không lý do gì mà ta không thể nói chuyện cởi mở với nhau, phải vậy không?

Khi không nghe ai đáp lại, Jack thở dài thất vọng:

– Vâng, cô ấy là một vấn đề khó cho tôi bàn luận. Cuộc điều tra về cô ấy, theo đúng chức năng, là trách nhiệm của tôi. Và tôi xin nói thật rằng, đến nay hồ sơ về cô ấy rất nghèo nàn. Người giúp việc trẻ tuổi của tôi thực hiện cuộc điều tra an ninh khi tôi nằm bệnh viện, là người thiếu kinh nghiệm, quá khinh suất, và mới chỉ là việc hình thức. Nếu tôi không nhập viện lại, chắc chắn tôi đã giải quyết vấn đề này rồi.

Ông ta vẫn kiên trì nói tiếp:

– Và bây giờ tôi đã điều tra. Tôi thú nhận rằng tôi đã chưa hình dung ra người phụ nữ ấy – ít ra là chưa đầy đủ. Tôi đã nói chuyện với từng người một trong quý vị đây. Bây giờ tôi hy vọng tất cả chúng ta họp lại để có thể giải quyết một số điều trái ngược, nó làm tôi khó nghĩ. Có lẽ mỗi người trong chúng ta đã giải đáp được một phần nào của vấn đề rắc rối này, bây giờ ta ráp lại để cùng nhau giải quyết. Tony, trong lúc tôi đang bàn cãi với Nick, Mary và Jim, tôi mong anh không bình luận gì cho đến khi chúng tôi thảo luận xong.

Đôi mắt đen của Tony nôn nóng khép lại, nhưng ông ta giữ im lặng và ngồi dựa lưng vào một ghế nệm dài màu xanh.

– Nào, bây giờ – Jack nói, đưa hẳn sự chú ý vào Nick, Jim và Mary – Cả ba người đều nói rằng Lauren làm việc ở đây vì muốn do thám chúng ta cho Philip Whitworth. Và cả ba đã xác nhận rằng cô ấy là một cô gái cực kỳ thông minh, với khả năng đánh máy và tắc ký xuất sắc. Phải vậy không?

Mary và Jim nói:

— Đúng.

Nick chỉ gật đầu.

— Câu hỏi kế của tôi là tại sao một cô thư ký thông minh giỏi giang như vậy lại làm sai bài thi trắc nghiệm thư ký, và nói rằng chưa học đại học, khi thực sự đã có bằng cao học của trường đại học và trường này cho.

Nick chỉ gật đầu.

— Câu hỏi kế của tôi là tại sao một cô thư ký thông minh giỏi giang như vậy lại làm sai bài thi trắc nghiệm thư ký, và nói rằng chưa học đại học, khi thực sự đã có bằng cao học của trường đại học và trường này cho ta biết cô ấy là một nghệ sĩ dương cầm tài năng.

Khi mọi người vẫn im lặng, Jack tiếp:

— Và tại sao một phụ nữ thông minh, có giáo dục, muốn nhận một việc để có thể do thám, lại đi làm một việc ngớ ngẩn nhất tôi chưa từng thấy là ghi chức vụ muốn giữ là tổng giám đốc và giám đốc nhân sự?

Jack nhìn quanh các cử tọa mà không ai nói gì.

— Câu trả lời rõ ràng nhất là cô ta không muốn nhận việc. Sự thực cô ấy đã làm cái việc dễ nhất, là chắc chắn không muốn được giao việc, phải vậy không?

Không ai trả lời, và Jack lại thở dài.

— Theo tôi hiểu, thì cô ta từ cuộc phỏng vấn trở về đã gặp Nick, người đã can thiệp cho cô ngay đêm đó. Hôm sau, Jim phỏng vấn cô ta, và có một sự thay đổi hoàn toàn, cô ta quyết định làm việc cho Sinco và nhận việc Jim giao. Tại sao vậy?

Jim dựa lưng vào ghế nệm dài:

— Tôi đã nói với anh và Nick những gì Lauren bảo tôi. Cô ấy nói cô đã gặp Nick tối hôm đó, và cô chấp nhận công việc vì muốn làm việc gần Nick. Cô ấy nghĩ rằng Nick là một kỹ sư bình thường, làm việc cho Công nghiệp Hoàn cầu.

Jack hỏi:

— Và ông đã tin cô ấy, phải không?

Jim thở dài tức giận:

— Tại sao không? Tôi đã thấy cô ấy khóc khi biết Nick là ai. Chính tôi cũng là một người khờ khạo, đã tin rằng Whitworth là bà con của cô ấy, và ngay cả khi hẳn đòi hỏi cô ấy phải do thám cho hẳn, cô ấy cũng không làm.

Jack nói, miệng nhếch nụ cười chế giễu:

— Whitworth đúng là bà con của cô ấy. Tôi đã kiểm tra phả hệ của Whitworth được tìm ra cách đây mười ba năm, và được in thành sách, thì gia đình Danners là người bà con cô cậu hàng thứ bảy hay tám gì đó với gia đình Whitworth.

Nick thích thú vì rút ngắn được câu chuyện nên muốn dập tắt ngay:

— Dù bà con hay không, Lauren cũng là nhân tình của Whitworth.

Jack nói, tay đưa lên sờ thái dương như đang nhức đầu:

— Tôi hiểu rằng cô Danner đã không muốn được biệt phái làm việc với ông, Nick ạ. Sự thực, tôi hỏi Weatherby, ông ấy nói là cô ấy còn quyết liệt phản đối là khác.

Nick xác nhận:

— Đúng, cô ấy đã phản đối.

Nick không muốn kéo dài nữa. Nói về nàng, chàng cảm thấy đau đớn.

Jack vẫn dai dẳng:

— Nếu cô ấy thực sự muốn do thám cho Whitworth, tại sao cô phản đối được làm việc với ông là chỗ cung cấp cho cô phương tiện tốt hơn để tiếp cận hồ sơ mật?

Nick lôi ra một hồ sơ trên bàn và bắt đầu đọc:

— Cô ấy không muốn làm việc chỗ tôi, bởi vì chúng tôi đã cãi nhau về một vấn đề cá nhân — Nick lặng lẽ hạ giọng nói thêm — Cô ta không muốn ngủ với tôi.

Jack quả quyết nói:

— Điều này vô nghĩa. Nếu ông cãi nhau với cô ấy về vụ đó, thì cô ấy càng có cơ hội để lên đây và do thám ông.

Mary nói cách dè dặt:

— Không có gì mà không làm cho cô ấy xúc động. Khi tôi nói với cô về mẹ của Nick, cô tái nhợt cả người.

Nick cắt ngang:

— Tôi không có thì giờ bàn về việc này nữa. Tôi đi Chicago đây. Jack, tôi có thể nói rõ việc này trong vài câu ngắn: Lauren Danner đến Sinco để do thám. Cô ấy là nhân tình của Whitworth. Cô ấy nói dối tuyệt vời và đóng kịch vô cùng khéo léo.

Tony mở miệng toan cãi, nhưng giọng Nick vang như sấm:

— Đừng bào chữa cho cô ấy nữa, mẹ kiếp! Cô ta khiến tôi giới thiệu với mẹ ruột của tôi và ông cha ghê. Cô ta đứng trên đó để tôi làm một thằng ngốc giới thiệu cô với họ hàng quen biết cô mà trong đó có một thằng là bồ của cô ta! Cô ta lừa gạt tất cả chúng ta, không chỉ một mình tôi đâu. Cô ta nói cho Whitworth biết về Rossi, và người của Whitworth lùng sục khắp Casano để tìm Rossi. Cô ta cung cấp mức tiền Sinco đã hiến giá để Whitworth cướp của chúng ta một tài sản lớn. Cô ta...

Jack cắt ngang khi Tony đứng bật dậy toan cãi:

— Cô ta không phải là nhân tình của Whitworth. Tôi biết người điều tra đã nói thế với ông, nhưng sự thực thì khác. Mặc dù Whitworth thuê căn hộ, ông ấy chỉ thăm cô ta có một lần vào ngay cái đêm đầu tiên khi cô ta dọn tới, có lẽ chừng ba mươi phút.

— Tuổi của cha ghê của tôi thì đã hết xí quách rồi...

Tony quát lên tức giận:

— Này, đừng có nói về Lauren với cái giọng ấy nghe Nick! Tôi...

Nick quát lại:

— Liệu thần hồn đó, Tony!

— Tôi đã liệu lâu rồi, và bây giờ tôi sẽ nói! Dominic và tôi đã nghe Whitworth nói với Lauren vào ngày họ ăn trưa tại chỗ tôi. Lauren nói ngay với ông ta rằng cô ấy sẽ kết hôn với anh, và cô ấy sẽ nói cho anh biết là cô có bà con với ông ta. Khi cô vừa nói điều đó, thì Whitworth nói rằng anh có thể nghĩ cô ấy là nhân tình của ông ta, và anh có thể nghĩ rằng cô đã nói cho ông ta biết về Casano. Lauren tức tối nói rằng, cô không nói gì về Casano cả, và cô ấy cũng không phải là nhân tình của ông ta. Rồi cô đuổi ông ta đi khi ông ta khùng bố cô. Ông ta nói rằng, ông cần thương lượng: ông ta sẽ giữ im lặng nếu cô ấy cho ông tin tức.

Nick đập chát ngay:

— Cô ta nói thế chỉ trong vòng một giờ sao? Bởi vì cô ta có ý muốn tiếp tục nói dối tôi cho đến khi cuối cùng Whitworth đẩy tôi ra khỏi thương trường.

Tony hét lên:

— Không phải! Cô ấy bảo, thà cô chịu chết, chứ không bao giờ làm cái gì có hại cho anh. Cô ấy...

Nick đập tay xuống bàn:

— Cô ta là một con phản bội, và là một con dối trá. Đó là tất cả những gì mà tôi biết. Nào, bây giờ tất cả hãy rút khỏi đây!

— Tôi sẽ đi ngay — Tony hầu như gầm lên, chực lao ra khỏi phòng— Nhưng có một điều tôi cần biết. Cái gì đã khiến anh cư xử tệ với cô ấy mà tôi chưa từng thấy ai tệ như vậy. Anh đã đẩy cô ta ra ngoài không áo ấm, không tiền bạc, không gì cả, mà cô ta có gọi cho Whitworth không? Không hề! Cô ta lợi bộ qua tám khu phố trong mưa lạnh và hầu như ngã quỵ trong tay tôi. Vì thế, tôi sẽ nói ngay cho anh biết — Tony cất cao giọng và đặt mũ lên đầu — Từ bây giờ tôi gạch tên anh ra khỏi danh sách các thực đơn khách của quán tôi. Nếu anh muốn đến ăn, tốt nhất là phải đi với Lauren!

Thư ngài Sinclair — người thư ký ở Chicago cúi xuống nói nhỏ bên tai Nick để không làm phiền bảy nhà đại công nghiệp Hoa Kỳ đang ngồi quanh bàn hội nghị để thảo luận những chi tiết cuối cùng của một thoả ước thương mại quốc tế.

— Thư ngài, tôi xin lỗi, phải làm phiền ngài, nhưng có ông Jim Williams đang chờ ngài ở máy điện thoại.

Nick gật đầu và nhẹ nhàng ra khỏi ghế ngồi. Bảy người kia người mắt nhìn Nick với vẻ khó chịu. Trừ những trường hợp cực kỳ khẩn cấp, không một ai được quyền điện đàm. Trong suốt cuộc họp vừa qua và trong lần này, chỉ có Nick là nhận điện đàm khẩn. Lần họp trước phải hủy bỏ vì Nick đã đột ngột bỏ đi, nay phải họp lại.

Nick sải bước ra khỏi phòng họp, nhớ lại lần trước Jim cũng đã gọi và làm ngưng cuộc họp như thế này. Lần ấy Jim đã tạo ra cái cơ ngớ ngẩn để xin lỗi gọi điện, và nhân đó thông báo Lauren nghỉ việc.

Nick nói, tức giận khi nhớ tới Lauren, nhớ tới nỗi đau mà nàng đã gây ra:

Sao, có việc gì vậy?

— Chỉ để ăn mừng về bộ phận kỹ thuật — Jim bắt đầu nói, giọng ngại ngùng và bối rối — Nick, mặc dù Lauren giao cho Whitworth bản sao số tiền chúng ta hiến giá, ta vẫn trúng thầu hai trong bốn hợp đồng. Những người đặt giá thấp về hai hợp đồng khác chưa được thông báo — Jim ngừng lại, hiển nhiên là đợi Nick trả lời — Tôi không thể hình dung nó ra sao. Anh nghĩ gì?

Nick mỉm cười:

— Tôi nghĩ, thằng cha ngớ ngẩn đó chưa đủ khôn ngoan để thắng một ván bài mà các con bài đã được đánh dấu.

Jim cãi:

— Whitworth đồng lõa, xảo quyệt, và bất cứ điều gì khác— nhưng tôi cho rằng tôi sẽ xem lại hồ sơ an ninh ở Jack Collins, và tìm ra những con số mà Lauren đã...

Nick cắt ngang bằng một giọng nói lớn và gay gắt:

— Đó là điều tôi đã bảo anh làm. Bất kể ai thắng hai hợp đồng còn lại, tôi muốn Sinco đặt giá bất cứ cái gì Whitworth đặt, và tôi muốn anh đặt giá thấp hơn giá thành của ta nữa, nếu cần. Tôi muốn loại tên khốn kiếp ấy ra khỏi thương trường trong vòng một năm.

Nick như dẫn điện thoại xuống, và khệnh khạng bước vào phòng hội nghị. Ông chủ tịch ủy ban nhìn Nick với vẻ quả trách đã làm gián đoạn cuộc họp:

— Bây giờ, ta họp lại chứ?

Nick gật đầu. Nick đã thận trọng bỏ phiếu ba vấn đề tiếp theo, nhưng rồi từ buổi sáng đến chiều, và từ chạng vạng đến tối, Nick không thể suy nghĩ gì được nữa, trừ việc nghĩ tới Lauren. Tuyết rơi bên ngoài cửa sổ của tòa nhà chọc trời Chicago khi cuộc họp tiếp tục. Và giọng gay gắt của Tony như vang lên trong tâm trí Nick: “Anh đã đẩy cô ấy ra ngoài không áo ấm, không tiền bạc, không gì cả, mà cô ấy có gọi cho Whitworth không? Không hề! Cô ấy đã lợi bộ tám khu phố, dù trong mưa lạnh, và gần như ngã quỵ trong tay tôi!”

Tám khu phố! Tại sao nhân viên an ninh không ngăn nàng lại, rồi lấy áo cho nàng? Chàng nhớ lại chiếc áo sơ mi mỏng manh nàng mặc, vì chàng đã tự tay mở nút áo với ý định phơi trần và hạ nhục nàng. Chính

chàng đã làm thế. Chàng nhớ lại vẻ đẹp tuyệt hảo của đôi vú màu kem sữa của nàng, làn da mịn màng vô tả của nàng, đôi môi thơm tho của nàng, cái cách nàng hôn chàng say đắm, và ôm xiết chàng...

Vị chủ tịch nói gay gắt:

— Nick, tôi đòi hỏi ông lưu tâm vào đề nghị này!

Nick rời mắt khỏi cửa sổ. Chàng không biết đang bàn về vấn đề gì. Chàng lên tiếng:

— Tôi muốn nghe rõ hơn, trước khi quyết định.

Bảy khuôn mặt sững sốt quay về chàng:

— Chính đây là đề nghị của ông cơ mà! Chính ông đã viết đề nghị này!

Nick lạnh lùng:

— Thì dĩ nhiên tôi phải lưu tâm đến nó.

Ủy ban ăn tối chung trong một nhà hàng tráng lệ nhất của Chicago. Ăn xong, Nick đột ngột cáo lỗi để về khách sạn riêng. Tuyết rơi từng mảng dày, làm bẩn cái áo khoác màu xám của chàng, và dính vào đầu trần của chàng, khi chàng rảo bước qua đại lộ Michigan của trung tâm Chicago. Chàng lơ đãng nhìn vào các cửa hàng sang trọng, sáng ánh đèn nơi các tủ kính được trang hoàng bán quà Giáng sinh.

Chàng thọc tay vào túi áo veston, thầm rủa Jim đã gọi điện sáng nay, và thầm rủa Lauren đã đi qua đời chàng. Tại sao nàng đã không gọi Whitworth đến đón nàng khi nhân viên an ninh bắt buộc phải đẩy nàng ra khỏi tòa cao ốc Hoàn cầu? Lạy trời, tại sao nàng lợi bộ qua tám khu phố giữa trời giá buốt để đến quán Tony?

Sau khi chàng đã làm thương tổn và hạ nhục nàng, tại sao nàng gục xuống chân chàng và khóc như một thiên thần đau khổ? Nick dừng lại, lấy một miếng xì gà đặt lên môi. Chàng cúi đầu, khum bàn tay lại che ngọn lửa và châm thuốc. Giọng Lauren vang lên trong tâm trí chàng, với những lời ghen ngạo, thốn thức: “Em yêu anh vô cùng”. Nàng đã khóc: “Xin anh hãy lắng nghe em. Xin anh đừng làm như thế!”.

Tức giận và đau đớn đốt cháy lòng chàng. Chàng không thể mang Lauren trở lại, chàng đau đớn nhắc nhở mình như thế. Chàng sẽ không bao giờ mang nàng trở về được nữa.

Chàng muốn tin rằng Whitworth đã khùng bố nàng, bắt buộc nàng phải đánh cắp cho hắn bằng tiền giá đầu thầu. Thậm chí chàng còn tin là Lauren đã không nói gì cho Whitworth về Rossi. Vì quả thật, nếu nàng đã nói, tại sao người của hắn đã không lùng sục khắp làng để hỏi về hoạt động của Nick mà chỉ hỏi về Rossi. Rõ ràng chúng không biết cả tên của nhà hoá học. Giả sử chúng tìm ra, cũng chẳng sao. Các thử nghiệm đã chứng minh rằng công thức của Rossi chỉ là một phần trích ra, và chỉ có một phần hiệu quả như Rossi đã yêu sách, ngoài việc gây dị ứng mắt và da. Nick dừng lại dưới ngọn đèn góc phố, nơi một người bạn y phục ông già Noel màu đỏ, sáng chói, đứng cạnh một cái bình sắt màu đen và đang rung chuông. Giáng sinh chưa bao giờ đặc biệt thích thú với Nick. Đó là một ngày lễ không bao giờ thay đổi, nhắc lại cuộc viếng thăm mẹ của chàng, khi chàng còn bé. Quả thật, chàng chẳng bao giờ còn nghĩ tới mẹ, trừ dịp Giáng sinh. Những chiếc xe hơi lướt qua chàng, bánh xe nghiền trên mặt tuyết mới rơi nghe xào xạc. Mùa Giáng sinh này có thể khác hẳn, có thể là một sự khởi đầu. Chàng có thể đưa Lauren đến Thụy Sĩ. Không, chàng muốn hưởng lễ Giáng sinh tại nhà với nàng. Chàng muốn đốt một ngọn lửa cao trong lò sưởi, và hai người có thể bắt đầu một truyền thống Giáng sinh riêng của họ. Chàng muốn làm tình với nàng trước ngọn lửa, với những ngọn đèn trên cây Giáng sinh chiếu lấp lánh lên làn da mượt như sa tanh của nàng.

Nick giận dữ đẩy tâm trí chàng thoát ra khỏi những ý nghĩ ấy và ngắt ngưỡng bước qua đường, không lưu ý những tiếng còi xe inh ỏi và những ánh đèn đang lướt tới. Sẽ không có Giáng sinh với Lauren. Chàng muốn nàng đủ xấu xa để có thể tha thứ cho nàng mọi chuyện, nhưng chàng không thể, và không muốn tha thứ cho nàng đã phản bội chàng vì mẹ và cha ghẻ của chàng. Có lẽ trong lúc này, chàng sẽ tha thứ cho nàng đã âm mưu hại chàng, nhưng không thể tha thứ cho nàng đã giúp gia đình Whitworth. Không bao giờ tha thứ cho họ.

Nick tra chìa khoá mở cửa dãy phòng chàng đang ở.

— Anh từ chốn địa ngục nào chui ra thế?— Jim Williams hỏi từ chiếc ghế nệm dài kiểu đời nữ hoàng Ann mà ông ta đang ngồi đợi, chân gác lên cái bàn cà phê kiểu cổ— Tôi tới đây để nói về những số tiền hiến giá mà Lauren đã trao cho Whitworth.

Nick giật áo veston ra, tức giận vì đã phải ở trong dãy nhà trống vắng này, ở trong phòng riêng này mà còn bị quấy rầy, nhất là bị bắt buộc nói về Lauren vào lúc mà chàng khó chịu nhất, muốn tống cổ cả Jim ra ngoài.

Nick rít lên tức tối:

— Tôi đã bảo là tôi muốn loại bỏ tên Whitworth ra khỏi thương trường, và tôi đã bảo anh làm việc ấy thế nào rồi. Còn phần anh muốn nói về âm mưu của Lauren thì tôi xin lỗi, tôi không muốn.

Jim bình tĩnh nói, trong khi Nick nghênh ngang sấn tới ông ta:

— Anh không cần phải khai tử Whitworth nữa, Lauren đang làm điều đó cho anh.

Ông ta nhặt lên các bản chính hiến giá và các bảng sửa đổi mà Lauren dùng để trao cho Whitworth từ chiếc ghế nệm dài, phía sau lưng ông ta.

— Nick, Lauren đã sửa đổi các con số — Jim nói với vẻ mặt buồn rầu, ân hận...

Cuộc họp của Ủy ban Thương mại Quốc tế bắt đầu tái nhóm vào đúng chín giờ sáng hôm sau. Ông chủ tịch nhìn sáu người ngồi quanh bàn họp, rồi thông báo một tin động trời:

— Nick Sinclair vắng mặt hôm nay. Ông ta đề nghị tôi bày tỏ lời xin lỗi, và giải thích rằng ông bị triệu hồi vì một việc vô cùng khẩn cấp.

Đồng loạt, sáu khuôn mặt tức giận quay về chiếc ghế trống của vị ủy viên vắng mặt.

— Lần trước là một vấn đề giao tế nhân sự. Mẹ kiếp, còn lần này là vấn đề gì của Nick Sinclair đây?— một giọng nói bất mãn vang lên.

Vị chủ tịch trả lời:

— Một chuyện khẩn cấp. Ông ấy nói đang phải thương lượng một vấn đề quan trọng và khẩn cấp nhất trong cuộc đời của ông ta.

Thành phố Fenster, tiểu bang Missouri, chìm trong màn tuyết trắng. Với những chùm trang trí mừng lễ Giáng sinh ở các giao lộ, Fenster giống như một khu phố cổ ở trên núi Rockwell của người Normand, càng nhắc nhở Nick nhớ lại những kỷ niệm nhói lòng về những giây phút ân ái đầu tiên của Lauren với chàng.

Nhờ một ông già lầm lì chỉ đường vài phút trước đó, Nick dễ dàng tìm ra con đường yên tĩnh, nơi Lauren đã lớn lên. Chàng đậu xe lại trước một ngôi nhà sơn trắng mới nhất, có một cánh cổng và cây thanh lương trà to tướng trước sân. Chàng tắt máy chiếc xe chàng vừa thuê ở phi trường cách đây năm giờ đường.

Lái xe qua những con đường đầy tuyết phủ, tuy chậm và đầy bất trắc, là chuyện dễ làm. Còn bây giờ phải đối mặt với Lauren mới là điều khó nhất.

Chàng gõ cửa và cửa được mở ngay bởi một chàng trai ảnh khảm, chừng hai mươi lăm tuổi. Lòng Nick chùng xuống. Chưa bao giờ trên đoạn đường lái xe tới đây, chàng lại tưởng tượng ra một điều xấu nhất, là đã có một chàng trai khác đến với Lauren.

— Tôi là Nick Sinclair— chàng nói và nhìn nụ cười tò mò của chàng trai đã trở thành sự căm thù— Tôi muốn thăm Lauren.

Người thanh niên đắp chất:

— Tôi là anh trai của Lauren. Cô ấy không muốn thấy ông đâu.

Anh trai nàg! Mỗi hòa hoãn phút chốc biến thành cơn tức giận vô lý, muốn vả vào mặt chàng trai đã ăn cắp tiền của Lauren khi nàng còn bé.

— Tôi đến thăm Lauren— Nick nói không khoan nhượng— và nếu cần phải bước qua xác chết của anh để đến với cô ấy, tôi cũng sẽ làm.

— Ba tin rằng ông ấy sẽ làm thế, Leonard ạ— cha của Lauren nói, khi ông bước ra giữa lối đi, ngón tay ngăn quyển sách đang đọc dở dang để làm dấu.

Trong một lúc lâu, ông Robert Danner đã nhìn kỹ người đàn ông cao to, cương nghị từ bậc cửa, đôi mắt sâu màu xanh của ông đã quan sát những đường nét và vẻ căng thẳng như khắc chạm trên khuôn mặt của người khách. Một nụ cười uể oải, hững hờ nở ra trên khuôn miệng nghiêm khắc của ông Danner.

Ông nhẹ nhàng nói:

— Leonard, tại sao ta không dành cho ông Sinclair năm phút để thăm Lauren, xem ông ấy có làm thay đổi được ý của em con không. Lauren đang ở trong phòng khách— ông nói và gạt đầu ra dấu về phía phát ra những bài ca Giáng sinh trên máy.

Leonard găm giữ:

— Năm phút, và chỉ năm phút thôi, đấy nhé!

Anh ta đi theo Nick sát gót.

Nick quay lại, chàng nói chắc nịch:

— Để tôi đi một mình!

Leonard mở miệng toan cãi, nhưng cha anh xen vào:

— Để ông ấy đi một mình, Leonard.

Nick lặng lẽ mở cửa căn phòng khách xinh xắn, bước tới hai bước và dừng lại, tim chàng đập thình thịch trong lồng ngực.

Lauren đang đứng trên một cái thang, treo những giấy thiếc trang trí lên những cành trên cao cây Giáng sinh. Nàng trẻ trung đến nao lòng trong chiếc quần jeans đơn sơ và chiếc áo len màu sáng. Chàng nhói lòng trước sắc đẹp dung dị với mái tóc màu mật ong buông lơ trên vai và lưng nàng. Chàng ước ao đến đau đớn, muốn kéo nàng xuống khỏi thang và ôm xiết nàng vào vòng tay, mang nàng đến ghế nệm dài và rúc đầu vào nàng, hôn nàng, ghì lấy nàng, vuốt ve nàng, và làm lành vết thương lòng của nàng bằng thân thể của chàng, bằng đôi tay và làn môi của chàng.

Bước xuống thang, Lauren quỳ xuống, lấy thêm những dải giấy thiếc từ chiếc hộp nằm cạnh những gói giấy rực rỡ dưới cây Giáng sinh. Từ khóe mắt, nàng nhìn thấy đôi giày màu nâu sáng của đàn ông. Nàng nhẹ nhàng chế giễu:

— Lenny, anh tính giờ đúng kinh khủng. Em đã xong rồi đó. Ngôi sao ở đỉnh được không? Hay em phải lên gác mang tượng thiên thần xuống?

— Để ngôi sao trên đỉnh được rồi— một giọng trầm ấm, nhẹ nhàng mà nhuốm vẻ đau xót vang lên— Còn thiên thần thì đã có sẵn một trong căn phòng này rồi.

Lauren nhìn lên, tia nhìn như đinh đóng cứng vào người đàn ông cao to, nghiêm trang đang đứng cách nàng vài bước. Sắc mặt nàng biến đổi, còn tâm trí nàng thì đã nhận ra vẻ cương quyết như điêu khắc của từng đường nét đàn ông ấy: từ lông mày thẳng, đến phần nhô ra của cái cằm và quai hàm. Mỗi đường nét đáng ghi nhớ của tấm thân ấy toát ra sự giàu sang, quyền uy và sức thu hút mạnh mẽ đã từng làm nàng mơ ước ban đêm. Khuôn mặt ấy đã khắc sâu vào tâm trí nàng, nàng nhớ nó quá rõ ràng. Nàng cũng còn nhớ lần chót nàng thấy khuôn mặt ấy nữa: nàng đã quỳ gối và khóc dưới chân chàng. Mắt nàng tóa lửa, gần như lóa mắt vì nổi cay đắng nàng đã chịu khi nhìn thấy cũng nổi đau đớn ấy nó làm tối sầm đôi mắt màu xám của chàng. Nàng thét lên:

— Ra khỏi đây ngay.

Thay vì bỏ đi, chàng bước tới nàng. Lauren thụt lùi một bước và đứng lại. Toàn thân nàng run lên vì tức giận. Chàng bước tới gần nàng hơn, và nàng vung tay lên, vả thật mạnh vào khuôn mặt của chàng. Nàng rít lên:

— Tôi bảo, hãy cút đi!

Khi nhìn thấy chàng đứng bất động, không đi nữa, Lauren đưa tay lên đe dọa:

— Mẹ kiếp, rút đi! Có rút đi hay không?

Nick nhìn bàn tay Lauren đưa lên và nhẹ nhàng nói:

— Tát nữa đi! Hãy tát nữa đi!

Run lên vì quá giận, Lauren bỏ tay xuống và chống vào sườn, bước qua một bên để tránh chàng. Đoạn nàng bước quanh cây Noel, bước nhanh ra khỏi phòng.

Chàng vội vàng bước theo, kêu lên:

— Lauren, khoan đã.

— Đừng chạm vào tôi — Lauren gần như hét lớn, giật mạnh ra khỏi tay chàng. Nàng di chuyển qua một bên để tránh và chạy thoát ra khỏi phòng.

Nick muốn để nàng làm bất cứ việc gì, trừ việc bỏ chàng. Đó là điều chàng không thể để nàng làm. Chàng năn nỉ:

— Lauren, xin để cho anh nói....

— Không — nàng gào lên điên cuồng — Tránh xa tôi ra!

Nàng cố chạy, và Nick chớp được cánh tay nàng. Nàng quay lại như một con mèo rừng hung dữ, vùng vẫy để thoát khỏi chàng:

— Đồ con hoang! — nàng gào lên điên dại, vùng vẫy và đâm vào ngực vào vai chàng — Đồ con hoang, tôi đã quỳ gối cầu xin anh!

Nick dùng hết sức mạnh để giữ lấy nàng cho đến khi cơn giận của nàng làm nàng kiệt sức, và tấm thân mảnh dẻ của nàng gục vào người chàng, run lên những lời thổn thức:

— Anh đã bắt tôi phải cầu xin— nàng khóc một cách đau đớn trong tay chàng— Anh đã bắt tôi cầu xin...

Những giọt nước mắt của nàng xé nát tim chàng, và những lời của nàng đã đâm vào chàng như những nhát dao. Chàng giữ nàng trong tay, nhìn trân trân tới trước, nhớ lại người con gái xinh đẹp, tươi cười đã bước vào đời chàng và đã làm đảo lộn tất cả với nụ cười rạng rỡ của nàng.

“Chuyện gì xảy ra cho tôi nếu đôi hài vừa chân?”

“Tôi sẽ biến anh thành một con cóc đẹp trai!”

Mắt chàng nhắm lại vì hối hận. Chàng nhắm mắt lại khẽ nói:

— Anh rất lấy làm ân hận! — giọng chàng khản đặc: — Anh vô cùng ân hận!

Lauren nghe nỗi đau ân hận trong giọng nói của chàng, và nàng cảm thấy bức tường băng giá mà nàng dựng lên đã bắt đầu tan ra. Nàng cố gắng thoát ra khỏi sự khao khát lại được nằm trong vòng tay chàng, được ép sát vào tấm thân to lớn, mạnh mẽ của chàng.

Trong những tuần lễ cô đơn và những đêm khuya thao thức không ngủ được, và trong những ngày dài tuyệt vọng vì tức tối, nàng đã đi tới kết luận rằng Nick là tên lừa dối, cứng đầu, bất trị. Việc mẹ chàng từ bỏ con đã làm chàng trở thành một con người như thế, và nàng không thể làm gì để thay đổi chàng được. Chàng sẽ đẩy nàng ra khỏi đời chàng và lạnh lùng quay đi vì thực sự chàng chưa bao giờ yêu nàng.

Chàng đã biết từ khi lên năm rằng không một người đàn bà nào đáng cho chàng tin tưởng. Chàng có thể giao cho nàng thân xác của chàng, sự âu yếm của chàng, ngoài ra không còn gì nữa cả. Chàng sẽ không bao giờ tự kềm chế để inh hoàn toàn hồn nhiên trở lại. Hai bàn tay của chàng vuốt ve, vỗ về khắp lưng nàng với một cảm giác thích thú, đem nguồn hơi ấm đến khắp mọi nơi.

Dồn hết sức lực tự chủ, Lauren cố thoát ra khỏi chàng:

— Em đã đỡ rồi mà. Thật vậy đó!

Nàng nhìn vào đôi mắt màu xám sâu thẳm của chàng, rồi bình tĩnh nói tiếp:

— Nick, em muốn anh rời khỏi đây ngay.

Quai hàm chàng bạnh ra, toàn thân cứng lại vì câu nói cuối cùng bình tĩnh đến chết người của nàng. Thay vì bỏ đi, chàng dường như lắng nghe để in sâu từng lời nói của nàng vào bộ nhớ, dường như nàng nói một thứ tiếng mà chàng không thể nào hiểu được. Đôi mắt vẫn còn đăm đăm nhìn nàng, chàng rút từ trong túi áo ra một cái hộp vuông bọc giấy bạc. Chàng nói:

— Anh có mua quà cho em đây.

Lauren nhìn sững chàng:

— Cái gì?

Chàng vừa nói, vừa nâng bàn tay của nàng lên và đặt cái hộp vào đấy.

— Đây là quà Noel đấy. Quà của em. Em nhận đi, và hãy mở ra.

Những lời của Mary đột nhiên vang lên trong đầu óc nàng, và toàn thân nàng bắt đầu run rẩy: “Nick muốn mua chuộc mẹ mình để bà trở về với cậu ta... Nick tặng mẹ một món quà... và khẩn cầu bà mở ra ngay...”.

Chàng nói:

— Lauren, em hãy mở ra đi.

Mặt chàng làm bộ dừng đứng, nhưng Lauren nhìn thấy vẻ tuyệt vọng trong mắt chàng, và đôi vai vạm vỡ của chàng như cứng lại, vì nàng biết rất rõ ràng, chàng đang chờ đợi nàng mở món quà đó. Và đuổi cả chàng.

Nàng quay mắt không nhìn chàng nữa, mà bóc lớp giấy bạc bọc chiếc hộp nhưng, rõ ràng có tên một hiệu kim hoàn nổi tiếng ở Chicago và tên một khách sạn nơi bán nữ trang này. Nàng mở nắp hộp. Trên nền nhung trắng là một chuỗi hồng ngọc lộng lẫy, được viền quanh một chùm những hạt kim cương lỏng lách. Chuỗi hồng ngọc rực rỡ này quả tình là chàng kiếm dễ hơn cái hộp đựng thuốc viên mà chàng đã mua tặng mẹ.

Đây là một sự mua chuộc. Lần thứ hai trong đời mình, Nick cố gắng mua chuộc một người đàn bà mà chàng yêu thương trở lại với chàng. Hai hàng lệ cảm động dâng lên mắt nàng, và sự dịu dàng âu yếm như xuyên thấu trái tim nàng.

Giọng chàng khàn khàn và tắc nghẹn, như không thoát ra được khỏi cổ họng:

— Anh xin em...! — chàng thì thầm: — Anh xin em....

Chàng ôm chầm lấy nàng vào vòng tay, ép sát nàng vào thân mình hơn nữa, và vùi mặt vào mái tóc màu mật ong của nàng:

— Ôi, em yêu, anh xin em...!

Sự chống đối của Lauren hoàn toàn tan vỡ.

— Em yêu anh! — nàng nói trong nức nở, vòng hai cánh tay lên cổ chàng, đưa hai bàn tay vuốt ve những bắp thịt rắn chắc trên hai vai chàng, và mái tóc dày, đen của chàng.

Với một giọng khàn khàn, chàng hấp tấp nói:

— Anh cũng sẽ mua cho em một đôi bông tai nữa. Anh cũng sẽ mua cho em một đàn dương cầm — Trường đại học nói rằng em là một nghệ sĩ dương cầm có tài năng. Em thích một cây đàn dương cầm lớn hay là....

— Thôi! — Lauren kêu lên trong đau đớn, rồi nhón gót áp đôi môi nàng vào miệng chàng, buộc chàng phải im lặng.

Một cơn rung mình như điện chạy khắp toàn thân chàng, và chàng mở vòng tay ôm xiết nàng, đôi môi chàng mở ra chờ đợi nàng với niềm khát khao cùng cực, hai bàn tay chàng vuốt ve mơn trớn trên lưng rồi trên

ngực và hạ thấp xuống dưới, kéo sát hông nàng vào chàng như muốn hoà nhập mình vào tấm thân đẹp đẽ của nàng.

— Anh nhớ em quá chừng! — chàng thì thầm, cố gắng làm cho nụ hôn dịu dàng hơn, môi chàng đưa qua đưa lại trên đôi môi hé mở của nàng với một sự dịu dàng làm tan cơn say đắm, trong khi bàn tay chàng luồn sâu vào mái tóc dày trên gáy nàng.

Lauren cũng hôn lại chàng với sự nổ tung của tình yêu, đau thắt con tim, nàng cố ép sát vào chàng.

Một khoảng thời gian như vô tận, sau đó nàng mới trở về với thực tại. Cánh tay nàng vẫn ôm xiết lấy chàng, má nàng ép sát vào trái tim đang đập hỗn loạn của chàng.

— Anh yêu em! — chàng thì thầm và trước khi Lauren có thể trả lời, chàng nói tiếp bằng giọng khàn đặc, nửa như bảo chữa nửa như mĩa mai: — Em phải kết hôn với anh. Anh nghĩ rằng anh vừa bị đuổi ra khỏi ủy ban thương mại quốc tế, vì họ nghĩ là anh đã không giữ vững lập trường. Và Tony đã gạch tên anh ra khỏi danh sách các thực khách quen thuộc của ông ta. Mary nói bà sẽ nghỉ việc nếu anh không đưa em về. Ericka đã tìm ra đôi bông tai của em và cô ấy đã đưa cho Jim rồi. Jim bảo em sẽ không thể nhận chúng, nếu em không trở lại...

Những bóng đèn màu nho nhỏ lấp lánh trên cây Giáng sinh trong phòng khách trưng xuống, rộng mênh mông. Nằm dài trên tấm thảm trước lò sưởi, Nick ôm người vợ đang ngủ say nằm khoanh tròn trong cánh tay chàng và nhìn ánh lửa nhảy múa lung linh trên sóng tóc bồng bềnh của nàng trải trên lồng ngực trần của mình. Họ mới cưới nhau ba ngày.

Lauren trở mình, ép sát vào chồng để tìm hơi ấm. Cẩn thận để không làm nàng thức giấc, Nick khéo léo kéo tấm chăn sa tanh lên đắp quanh vai nàng. Một cách thành kính, chàng sờ nhẹ vào má nàng, đưa tay vuốt ve đường cong thanh tú của nó. Lauren đã đem lại niềm vui cho đời chàng, và đem lại tiếng cười cho ngôi nhà của chàng. Nàng nghĩ rằng chàng là một người rất đẹp trai Khi nàng nhìn chàng, chàng cảm thấy được ý nghĩ đó.

Từ một nơi nào đó trong ngôi nhà mênh mông, bắt đầu vang lên tiếng chuông đồng hồ báo hiệu nửa đêm. Hai hàng mi của Lauren khẽ lay động, rồi từ từ mở ra, và chàng nhìn sâu vào đôi mắt màu xanh rạng rỡ ấy của nàng. Chàng thì thầm: “Giáng sinh đã đến rồi!”

Vợ chàng mỉm cười ngược mắt nhìn chàng, và câu trả lời của nàng làm cho chàng như nghẹt thở:

— Không — nàng dịu dàng nói, trong khi những ngón tay của nàng đỡ lấy cằm của chồng:

— Giáng sinh đã đến cách đây ba ngày rồi cơ.

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieng-set-xanh>